

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ekim | Kasım | Aralık 2023

Tanrı'nın Görevi Benim Görevim

1 - Tanrı'nın Bize Verdiği Görev: 1. Bölüm — 30 Eylül–6 Ekim.....	4
2 - Tanrı'nın Bize Verdiği Görev: 2. Bölüm — 7-13 Ekim.....	12
3 - Tanrı'nın Görev Çağrısı — 14-20 Ekim	20
4 - Tanrı'nın Görevini Paylaşmak — 21-27 Ekim	28
5 - Görevden Kaçınma Bahaneleri — 28 Ekim–3 Kasım.....	36
6 - Göreve Hazırlık ve Motivasyon — 4-10 Kasım.....	44
7 - Komşuma Müjdecilik — 11-17 Kasım	52
8 - Muhtaçlara Müjdecilik — 18-24 Kasım.....	60
9 - Güçlülere Müjdecilik — 25 Kasım — 1 Aralık	68
10 - Ulaşılmayanlara Müjdecilik: 1. Bölüm — 2-8 Aralık.....	76
11 - Ulaşılmayanlara Müjdecilik: 2. Bölüm — 9-15 Aralık.....	84
12 - Ester ve Mordekay — 16-22 Aralık	92
13 - Tanrı'nın Görevinin Sonu — 23-29 Aralık.....	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Küresel Müjdecileme
Merkezi Yöneticileri

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Editör Sekreteri
Soraya Homayouni

Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Koordinatörü
Tricia Wegh

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Joanna Touma

**Trans Medya Grubu Genel
Müdürü:**
Jean Jack Kareh

Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy

Çevirmen:
Suha Önder

Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2023 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli illelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist", "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarındır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için iznle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfül Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Konuşmayı Bırak ve Bir Şeyler Yapmaya Başla!

Yıllar önce, Adventist dergilerimizden biri korkunç durumda olan bir bataklık hakkında bir haber yayınladı. İnsanlar bataklıkta içinden geçen yolda ilerlerken sıklıkla bataklığa düşüyorlardı. Ağlayışları ve haykırışları yakındaki köyden rahatlıkla duyulabiliyordu. Berbat bir durumdu.

Halk bir köy konseyi topladı. Aslında daha önce de pek çok defa konseyler toplanmıştı. Bu duruma neyin sebep olduğunu inceleyen pek çok teori ve analiz üzerinde konuşulmuş hatta bazen olası çözümler tartışılmıştı. Fakat bir araya gelip konuşmak dışında hiçbir şey yapılmamıştı. Yıllar geçmesine rağmen, tartışmalar sürüyordu. Bataklık konusunda tez yazan kişiler oldu. O bölgeden olmayan bilim insanları çağrıldı. Toplantılar için bir araya gelerek vakitlerinden veren kişilere yemek servis etmek için kermesler düzenlendi. Hatta bataklığa kapılanların, orada can çekişenlerin ağlayış sesleri devam eden tartışmaları bölmesin diye, ses geçirmez bir toplantı odası inşa etmek için para toplandı. Fakat kimse sıkıntı çeken insanlara yardım etmek için bir şey yapmadı. Bataklıkta daha fazla insanın kaybolmasına engel olmak için de kimse bir şey yapmadı. Sadece konuştular.

Bir bütün olarak kilisemiz ve özellikle de sizin Sebt okulu sınıfınız bu köyün sakinleri gibi olmak istemeyiz. Biz birlikte dua ederek, düşünerek, paylaşarak ve tartışarak geçirdiğimiz zamanı seviyoruz. Fakat bunun ötesine geçmeye, çevremizdeki insanlar için ve onlarla birlikte gerçekten bir şey yapmaya can atıyoruz. Toplumlarımızda ve dünyada bir şeyleri değiştirmek istiyoruz. Biz işin tamamlanmasını ve İsa'nın dönmesini istiyoruz.

Bu çeyrekliğin Yetişinler İçin Sebt Okulu Kitapçığı dışarı çıkıp bir şeyler yapmaya odaklanmamızı sağlamak için tasarlandı. Pek çok harika Kutsal Kitap öyküsünü inceleyeceğiz. İlgili çekici tecrübeler ve tasvirler okuyacağız. Komşularımıza (özellikle de Hristiyan geçmişine sahip olmayanlara) ulaşmamız için bize yardım edecek uygun

kaynakların neler olduğunu öğreneceğiz. Fakat bunlar sadece bize örneklerle anlatmanın ve bizi motive etmenin yöntemleri olacak. Gerçek odağımız, her dersin gerçek kalbi, her hafta Perşembe günü paylaşılacak ve bu dışarı çıkıp gerçekten bir şey yapma görevi olacak.

Sizinle teolojik anlayışlar paylaşacağız ve çalışmanıza yardım edecek gereçler ve fikirleri temin edeceğiz. Her haftaki dersin Perşembe günündeki bölümünde görevler dikkatle ilerletilecek. Kolay bir görevle başlayacak. Fakat çeyreklik ilerledikçe görevde belirgin (ve pek o kadar belirgin olmayan) artışlar olacak. Hedefimiz her birimizin görevi kabul etmesi, Kutsal Ruh'un bize rehberlik etmesi için dua etmesi, öğrendiklerimizi uygulaması ve sonra da bir sonraki hafta işlerin nasıl gittiği hakkında konuşmak için birkaç dakika ayırmasıdır. Bunun bir övünme zamanı değil, hem iyi giden hem de gitmeyen tarafları konuşacağımız bir paylaşım zamanı olması gerekiyor. Paylaştıkça, gruptan yeni fikirler çıkacaktır. Kişisel ve toplu dua listelerimiz gittikçe büyüyecek.

Sonuç olarak, arzumuz bu çeyrekliğin hatırlanmasıdır. Fakat isteğimiz, onun akılda kalan düşünceler, güzel öyküler ya da derin ilahi kavramlarla hatırlanması değil (ki çeyreklikte bunlardan fazlasıyla mevcut olabilir), her birimizin ileride bu çeyrekliği düşündüğünde onu Kutsal Ruh'un alçakgönüllü gayretlerimizi alıp O'nun adını şereflelendirmek ve yüceltmek için görev mucizeleri yarattığı bir zaman olarak hatırlamasıdır.

Küresel Hizmet Merkezleri ilk olarak 1980 yılında Genel Konferans tarafından kurulmuştur. Genel Konferans Adventist Müjdeleme Ofisi'nin yönetimi altında çalışmaktadırlar. Şu an altı merkez faal durumdadır. Amaçları, kilisenin dünyadaki büyük Hristiyan olmayan topluluklarda daha etkili bir şekilde yeni imanlı gruplar oluşturmaya yardım etmektir.

Bu Yetişkinleri için Sebt Okulu Kitapçığı'nın oluşturulması için bu merkezlerin yöneticileri (Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Greg Whitsett) ve onlara yardım eden Gary Krause (Adventist Müjdecilik yöneticisi), Homer Trecartin (Küresel Müjdeleme Merkezleri emekli yöneticisi) ve Jeff Scoggins (Küresel Müjdeleme planlama yöneticisi) ortak bir çalışma yürütmüştür. Daha fazla bilgi almak için lütfen şu adresi ziyaret edin: www.GlobalMissionCenters.org.

Tanrı'nın Bize Verdiği Görev: 1. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 3:9–15; Yar. 28:15; Çık. 29:43, 45; Mat.1:18–23; Yü. 1:14–18; Yü. 3:16; Yü. 14:1–3.

HATIRLAMA METNİ: “RAB Tanrı Adem’e, ‘Neredesin?’ diye seslendi.” (Yaratılış 3:9).

Görevin kökeni de amacı da sadece Tanrı’da bulunmaktadır. Görev Avram’ın çağrısıyla (Yar. 12:1–4) ya da Mısır’dan Çıkış’la (Çık. 12:31–42) başlamadı. Hatta yeryüzündeki İsa Mesih’le (Mat. 1:18–25) ya da Pavlus’un müjdeleme yolculuklarıyla da (Elç. 13:4–14:26) başlamadı. Bu görev evreni var edip daha sonra da insanlığı yarattığında, Tanrı’nın Kendisiyle başladı (Yar. 1:26–27).

Kutsal Yazılarda bilinçli olarak elini uzatan ve çocuklarıyla birlikte olmayı arzulayan bir Tanrı görüyoruz. O, daha başından Adem ve Havva ile bir ilişki kurmuştu. Günah ortaya çıktıktan sonra dahi görevini sürdürmektedir ve şimdi de görevi insanoglu ile olan ilişkisini yeniden kurmaktadır. Sonunda, Tanrı’nın görevi gerçekleştirilecek (Vahiy 21–22), işte bu sebeple biz de sonsuz müjdeyi dünyaya duyurma işinde istekli olmalıyız (Va. 14:6, 7).

O halde, her görev gayretinin kökeninde Yaratıcı ile olan ilişkimiz bulunmalı, O’nun müjdecisi doğası ve niteliği doğru anlaşılmalıdır. Fakat Tanrı’nın görevini anlamadan önce, görev Tanrı’sını daha iyi anlamak şarttır.

*7 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bize Elini Uzatan Tanrı

Tanrı bizi Kendi suretinde ve benzerliğinde yarattı. Bize kusursuz bir dünya verdi ve amacı O'nunla kusursuz bir iletişim içinde yaşamamızdı. Bu, O'nun en kıymetli niteliğini, sevgiyi merkez alan bir ilişki olacaktı. Fakat sevginin gerçek olabilmesi için Tanrı bize aynı zamanda başka bir değerli armağan verdi: özgür irade–hangi yolu takip edeceğimizi seçme özgürlüğü. Tanrı elbette Adem ve Havva'ya itaatsizliğin tehlikeleri ve ölümcül sonuçlarıyla ilgili açık talimatlarını bildirmişti (*Yar. 2:16, 17*). Fakat Şeytan Havva'yı aldatarak, onu iyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvesini yerse hiçbir olumsuz etki yaşamayacağına ikna etti. Tersine, onların “iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi” olacaklarını iddia etti (*Yar. 3:5*). Maalesef, Havva yemeyi seçti ve meyveyi Adem'e uzattığında o da aynı tercihi yaptı. İşte o an kusursuz yaratım günahla lekelenmiş oldu.

O an, Tanrı'nın yeni yarattığı yeryüzü gezegeniyle ilgili asıl planının ve amacının değişmesine yol açtı. “Dünyanın kuruluşundan önce” (*Ef. 1:4*) tasarlanmış olan kurtuluş görevi artık yürürlüğe konulmalıydı.

Yaratılış 3:9-15 ayetlerini okuyun. Adem ve Havva düştükten sonra Tanrı'nın Adem'e ilk sözleri ne olmuştu ve bu ifade neden bugün dahi ilahiyat açısından çok önemlidir?

Tanrı elbette onların tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Korkunun yoğun etkisi altında olan Adem ve Havva'nın, neler olduğunu görmeye ihtiyaçları vardı. Fakat aynı zamanda onlarla yüzleşilmeliydi çünkü ancak bu şekilde günahlarının korkunç sonuçlarını anlayabilirlerdi. Ayrıca Şeytan'ın yenilgiye uğratılması gerekiyordu. Bu sebeple, Tanrı daha sonra görevini, yani kurtuluş tasarımı açıklamaya başladı (*bkz. Yar. 3:14, 15*)—o plan ki, “dünyayı Mesih'te kendisiyle” barıştırmak için tek umuttur (*2Ko. 5:19*).

Fakat çok dikkat etmemiz gereken bir gerçek bulunmaktadır: yüzleşme ve barıştırılma vaadinden önce, Tanrı düşmüş olan insanlığı aramaya gelmiştir. Umutsuz görünen duruma rağmen, Tanrı Adem'e sorduğu soruda özünde iki konuya dikkat çekmişti: bizim düşkün durumumuz ve O'nun müjdeci doğası. Biz kayıbz ve kurtarılmaya son derece muhtaç durumdayız. Bizi kurtarma kararlılığıyla ve bizimle birlikte olmak için bizi bulan O'dur.

Tanrı tarih boyunca “neredesin?” diye sormayı sürdürmüştür. Sizin kendi kişisel tecrübenizde, bu size ne anlam ifade ediyor ve O'na nasıl cevap verdiniz?

Bizimle Olmayı Çok İsteyen Tanrı

Yaratılış 17:7, Yaratılış 26:3 ve Yaratılış 28:15 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Tanrı'nın Avram'a ve soyuna vaat ettiklerinin odağında bulunan şey nedir?

Eski Ahit öyküsünde, Tanrı amaçlarını yerini getirmek için müjdeci doğasına uygun olarak davranmayı sürdürüyordu. Örneğin, Tufan'dan sonra Babil halkı bir bölgede bir araya gelerek bir kent ve göklere kadar uzanacak bir kule inşa etmeye karar vermişlerdi. Tanrı, onları dünyanın dört bir yanına dağıtmak amacıyla, onların dillerini karıştırarak müdahale etti (Yar. 11:1-9). Daha sonra da görevini büyüttü ve tüm dünyaya bahsettiği bereketlerine aracılık etmesi için (daha sonra İbrahim olan) Avram'ı çağırdı (Yar. 12:1-3). Tanrı, İbrahim'e ve onun soyuna pek çok vaatte bulunmuş olsa da bir tanesi öne çıkıyordu. Tanrı pek çok defa onlara şöyle demişti: “Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım.” “Ben seninle olacak, seni kutsayacağım.” “Seninle birlikteyim” (bkz. Yar. 17:7, 8; Yar. 26:3; Yar. 28:15).

İleri ki bir zamanda, Yusuf kendisini Mısır'da bulmuştu fakat o Tanrı'nın halkının kurtuluşu için bir aracı olacaktı. Yusuf'un yaşamının her adımında – hayatındaki en zor anlarda dahi– Kutsal Kitap Rab'bin onunla birlikte olduğunu doğrulamaktadır (Yar. 39:2, 21, 23). Kuşaklar sonra, Tanrı görevinin tamamlanması için Musa'yı, halkının Mısır'daki kölelikten kurtarılması amacıyla Firavun'a göndermişti. Tanrı, Musa'nın “aracılığı” sırasında ona şöyle demişti: “Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım” (Çık. 3:12). Yahve sıklıkla halkıyla birlikte olmak için duyduğu yoğun isteği doğrulamıştı.

Mısır'dan Çıkış 29:43, 45 ayetlerini okuyun. Eski Ahit tapınağının asıl amaçlarından biri neydi? Tanrı çocuklarıyla farklı bir biçimde birlikte olmaya karar vermişti. Tanrı, tapınağın içinde, İsrailoğulları arasında yaşamayı çok arzuladığını, ayrıca görevinin nihai aracısına, yani İsa Mesih'e işaret edecek maksatlı ve amaçlı bir düzen kurulmasını istediğini Musa'ya bildirdi. “Kurban edilen sunular ve Yahudi düzenindeki rahiplik, Mesih'in ölümünü ve arabuluculuk işini temsil etmesi için kurulmuştu. Tüm o törenler ancak Mesih ile olan ilişkileri sayesinde bir anlama ve bir erdeme sahipti.”—Ellen G. White, *The Advent Review and the Sabbath Herald*, 17 Aralık 1872.

Tanrı'nın hayatınızdaki varlığını hangi şekillerde tecrübe ediyorsunuz?

Bizimle Birlik Olan Tanrı

Eski Ahit, Yaratıcı'nın, O'nun doğasını ve amaçladıklarını dünyaya tanıta-
cak bir halk aracılığıyla planını nasıl uygulamaya başladığını ortaya koyuyor.
Tanrı'nın yaptığı her şey O'nun görev stratejisi uyarıncaydı. Tanrı Yeşaya
peygamber aracılığıyla şöyle demişti: “Çünkü Tanrı benim, başkası yok. Tanrı
benim, benzerim yok. Sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden
bildiren, ‘tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım’ diyen benim”
(Yeşaya 46:9, 10). Fakat Tanrı'nın insanoğlu ile birlikte olma arzusu, Yeni Ahit'te
yeni bir boyut kazanıyor. Mesih'in beden alması sayesinde, Aden Bahçesinde
sadece bir vaat olan (Yar. 3:15), gerçeğe dönüşüyor.

**Matta 1:18-23 ayetlerinden İsa'nın doğumunun duyurulması öyküsünü oku-
yun. Bu öykü Tanrı hakkında bize hangi önemli şeyleri söylüyor?**

“Tanrı bizimle.” Immanuel. Tanrı tapınağın içinde, halkı arasında yaşamıştı
ve şimdi de, fiziksel şahıs Nasıralı İsa'nın içinde onların arasında yaşıyordu.
Aslında, Tanrı İsa'nın doğumuyla somut bir biçimde doğada ve görevde bizimle
birlikte olmak için duyduğu sürekli isteği ortaya koymuştur: Tanrı'nın Oğlu
tümüyle insan ve tümüyle ilahtı. “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im... Benim aracılı-
ğım olmadan Baba'ya kimse gelemmez” diyen O'dur (Yu. 14:6).

**Yuhanna 1:14-18 ayetlerini okuyun. Mesih'in beden almasından Tanrı'nın bize
verdiği görev hakkında ne öğrenebilirsiniz?**

Tanrı görevini ilettiler ve sonra da İsa Mesih aracılığıyla çocukları arasında
ete kemiğe bürünmüş şekilde bulundu. “Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu
biricik Oğul” (Yu. 1:14) Eski Ahit'teki peygamberlik sözlerini yerine getirdi ve
ilahi tasarıya uygun olarak bizimle bir oldu, insan bedeninde Tanrı oldu. Görev
Tanrısı amacını yerine getirmeyi sürdürüyordu.

**Tanrı'nın bize olan sevgisinin, O'nun bizim gibi insan olup bize gelmesini
sağlayacak kadar büyük olmasının ne anlama geldiğini düşünün. Bu sev-
giye, özellikle de başka insanlara karşı görevimiz anlamında nasıl karşılık
vermeliyiz?** _____

Bizimle Olmayı Sürdüren Tanrı

İsa'nın yaşamı ve hizmeti, Tanrı'nın mutlak bir şekilde vahiyiydi. Aşağı yukarı üç yıl boyunca, Tanrı Kim olduğunu, görevinin tam olarak ne olduğunu, önceki kuşaklarda faydalandığı tüm diğer yöntemlerden daha yoğun bir şekilde açığa vurdu. Mesih, "görünmez Tanrı'nın" kusursuz görünümüydü. "Çünkü Tanrı bütün doluluğunun O'nda bulunmasını uygun gördü. Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla... her şeyi... kendisiyle barıştırmaya razı oldu" (Kol. 1:15, 19, 20). Tanrı'nın müjdeci doğası Mesih'te tümüyle bilinir kılındı. İsa'nın Kendisi şu sözleriyle görevini açıklamıştı: "Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" (Luka 19:10).

Yuhanna 3:16 ayetini okuyun ve üzerinde dikkatlice düşünün. Tanrı'nın sevgisinin ve görevinin burada nasıl işlediğini görüyorsunuz?

Hizmetinin son zamanında, İsa yaşamının son haftasına yaklaştığında, insanlığın nihai kaderi tehlike altındaydı. O günlerde gerçekleşen olaylar, geçmişten gelen beklentiyle gelecek için duyulan umudu birbirine bağladı. Beden almış Tanrı olan İsa Mesih, (Mısır zulmünden kurtuluşu temsil eden) Fısıh kutlaması sırasında bizi günahın köleliğinden kurtarmak için Kendi hayatını verdi. Elçi Pavlus şöyle demişti, "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2Ko. 5:21).

Matta 28:18-20 ayetlerini okuyun. Büyük Görevde hangi vaadi buluyoruz? Bu Tanrı'nın görevine katıldığımızda bize nasıl bir güvence sağlıyor?

Mesih'in ölümü barıştırma sürecinin bir parçasıydı, sonu değil. İsa dirilişi sayesinde ölümü yendi, "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki" O'na verildi (Mat. 28:18). O, bu gerçeği temel alarak, tüm takipçilerini dünyanın her yerinde öğrenciler yapmaları için görevlendirdi ve şu vaatte bulundu: "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Mat. 28:20).

Siz kendi yaşamınızda görevinizle meşgulken, İsa'nın "her an sizinle birlikteyim" vaaadinin gerçekleştiğini nasıl tecrübe ettiniz?

Bizim İçin Geri Gelecek Olan Tanrı

Yuhanna 14:1-3 ayetlerini okuyun. Bu ayet hangi yönden Kutsal Yazılardaki son zaman mesajıyla bağlantılıdır?

Mesih'in dünyadaki hizmeti sırasında verdiği en değerli vaatlerden biri olan kutlu umut, bir kez daha Yaratacının sonsuza kadar bizimle birlikte olma arzusu-yunu yansıtmaktadır. "Siz de benim bulunduğum yerde olacaksınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım" (Yu. 14:3).

Elçi Yuhanna'ya göre bu vaat sonunda gerçekleşecek. "Tahttan yükselen güir bir sesin şöyle dediğini işittim: 'İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak'" (Va. 21:3).

"Kurtarılma gerçekleşecektir. Eskiden günahın hüküm sürdüğü yerde artık bol bol Allah'ın lütfü olacaktır. Şeytan'ın, kendisinin olduğunu iddia ettiği dünyamız, sadece kurtarılmayacak, aynı zaman-da yüceltilecektir . . . Yüce Kral'ın insanlığın yanında çadırını kurduğu ve onlarla birlikte yaşadığı, acı çektiği ve öldüğü yer olan burada her şeyi yeni baştan yarattığında, Allah'ın konutu da insanlarla birlikte olacaktır . . . Mesih'in ışığında yürüyenlerin, kurtarılanların, sonsuz çağlar boyunca O'nu yüceltmek için kullandıkları tüm sözlerle bile anlatılamayacak olan tarifsiz hediyedir: İmanuel 'Allah bizimle.'"—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 21, 22.

Burada kurtuluşun en güzel tasvirini buluyoruz. Görev Tanrısı nihayetinde sonsuza kadar çocuklarıyla birlikte olma isteğini yerine getirecek. Bu gerçekliğin bir parçası olmak ne muazzam bir ayrıcalıktır!

Haftalık Görevler. Bu çeyreklik boyunca, kendi isteğinizle Tanrı'nın görevine katılmaya davet edileceksiniz. Bu, görev Tanrısı'nın kendi yaşamınızda çalıştığını görmemiz ve tecrübe etmeniz için bir fırsat olacak. Kendi başımıza düşünceye dalmak için bu zamandan faydalanın ve öğrendiklerinizi her hafta sınıfla paylaşmaya hazır olun. İlaveten, Ödev Tanrı'nın görevine katılımınızı arttırmamız için size cesaret verecektir.

Görev: Önümüzdeki haftanın her günü, kalbinizi O'nun görevinin bir parçası olmanız için açsın diye Tanrı'ya dua edin.

Ödev: Hayatınızdaki adını henüz bilmediğiniz birinin –bir komşunuz, iş arkadaşınız, esnaf, otobüs şoförü, hizmetli v.s.– adını öğrenin ve her gün o kişi için dua etmeye başlayın.

EK ÇALIŞMA: “Bizlerin kurtarılma planı, sonradan akla gelen bir düşünce veya Adem’in günah işlemesinden sonra oluşturulan bir plan değildi. Bu plan, ‘sonsuz çağlardan beri gizli tutulan sırrın açıklanmasıydı. Romalılar 16:25 . . . Sonsuz çağlardan beri Allah’ın Egemenliğinin temeli olan ilkelerin göz önüne serilmesiydi. Allah ve İsa, Şeytan’ın döneklğini ve onun aldatıcı gücü yüzünden insanın günah işleyeceğini baştan beri biliyorlardı. Günahın var olmasını Allah emretmedi, fakat onun var olacağını önceden gördü ve sebep olacağı kötü sonuçlara karşı önlemler aldı. ‘Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenler, sonsuz yaşama kavuşsun.’ Yuhanna 3:16.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 16.

“Mesih öğrencilerine işlerinin kolay olacağını söylemedi . . . Fakat savaşırken yalnız bırakılmayacaklardı. Onlara, kendileriyle birlikte olacağına dair güvence verdi; ve imanla ilerlemeleri halinde, Her Şeye Kadir Olan’ın koruması altında hareket edeceklerdi . . . O’nun sözüne itaat ettikleri ve O’nunla bağlantılı olarak çalıştıkları sürece, başarısız olamazlardı. Onlara, Tüm uluslara gidin dedi. Yerkürenin yaşanabilir en uzak yerine kadar gidin ve Benim varlığımın orada dahi sizinle birlikte olacağından emin olun. İmanla ve güvenle çalışın; zira sizi terk edeceğim zaman asla gelmeyecek. Daima sizinle birlikte olacağım, görevinizi yerine getirmenize yardım edecek, sizi yönlendirecek, teselli edecek, kutsayacak, gözeteceğim, başkalarının dikkatini göğe çekecek olan sözleri söylemede size başarı vereceğim.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 26, 27.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’nın düşmüş insanlığa ilk söylediği sözlerin, “sen ne yaptın?” ya da “Bana neden itaatsizlik ettin” olmamasının ne anlama geldiğini düşünün. Tersine O’nun ilk sözleri “Neredesin?” olmuştu. Bu gerçek, Tanrı’nın bizim ve sevdiğimiz için olan gayesi konusunda bizi nasıl teselli etmelidir?
2. Bizi kurtarmak için Tanrı’nın Kendisinin İsa’nın şahsında bu dünyaya gelmiş olmasının ne anlama geldiğini düşünün. Çarmıhtaki Mesih, Tanrı’nın bir görev Tanrısı olduğunun mutlak göstergesiydi. Bu, O’nun karakterine dair bize ne anlatıyor?
3. Bu görev Tanrı’ya aittir. Bu nedenle O, görev için insanları donatacak ve güçlendirecektir. Bu gerçeğin ışığında dünya genelindeki müjdeciliğin zorluklarını göz önünde bulundurarak, yetersizlik ya da korku duygularıyla ve davranışlarıyla nasıl mücadele edebilirsiniz?

İki Çocuk, İki Dua, Bölüm 1

Andrew McChesney Tarafından

Baba, Batı Afrika ülkesi Gine'nin başkenti Conakry'de bir sokakta Adventist Maranatha Okulu yazan yeni bir tabela görünce heyecanlandı. İki oğlunun da bir Hristiyan okuluna gitmesini istiyordu ve bu onların şansı olabilirdi. Ancak bu okulun, onun hayatını değiştireceğini hiç düşünmemişti.

Baba, yeni açılan okulun çitle çevrili yerleşkesine girdi ve bir öğretmen buldu. "Burası bir Hristiyan okulu mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Bu bir Yedinci Gün Adventist okulu."

Baba, oğullarının başka bir yerde okuduklarını söyledi ve onları bu okula nakletmek için söz verdi. "Hristiyan bir okulda eğitim almalarını istiyorum." dedi.

Kısa bir süre sonra bu iki erkek çocuk, 11 yaşındaki Junior ve 8 yaşındaki Emile (resimde), Adventist okulunda okuyorlardı. Konuları arasında Kutsal Kitap vardı ve çocuklar babalarının daha önce hiç duymamış olduğu ayetleri öğrendiler. Baba, bu duruma şaşırmıştı. Oğlanlar, öğretmenlerin cumartesi günleri kilisede ibadet ettiğini açıkladığında Baba daha da şaşırıldı. Çocuklar, okulla aynı yerleşkede bulunan bir kilisede Cumartesi programına katılıp katılamayacaklarını sordular. Baba, bunun ders dışı bir program olduğunu düşündü ve kabul etti.

Çocuklar iki yıl boyunca her Şabat günü kiliseye gittiler. Bazen öğretmenler Baba'yı ziyaret ederlerdi ve onu da kiliseye davet ederlerdi. "Şabat günü kilise-mize gelmek ister misin?" diye sordular. Baba her seferinde reddetti. "Hayır, Cumartesi günü çalışmam gerekiyor," dedi. "Meşgulüm."

Bir Şabat günü, kilise pastörü Matthew, kilise üyelerine, "Bugün Junior ve Emile'in babasını ziyaret edeceğiz" dedi. 15 kilise üyesinden oluşan bir grup, sevinçli Junior ve Emile eşliğinde eve geldi. "Birlikte dua edebilir miyiz?" pastör, Baba'ya sordu.

Baba kabul edince pastör bir isteği olup olmadığını sordu. İsteği vardı. Aylar önce, bir sivil toplum kuruluşuna liderlik eden Baba, hibe almak için Gine hükümetinin bir bakanlığına başvurmuştu ve hâlâ bir yanıt bekliyordu. Pastör hibeyi alması için dua etti.

Üç gün sonra, Salı günü bakanlıktan yanıt geldi. Hibe onaylanmıştı. Baba, hemen okula gitti ve öğretmenlere edilen duanın mucizevi cevabını anlattı. Hibe için Tanrı'ya şükretti. Ancak duanın cevabı onu Şabat günü kiliseye gitmeye ikna etmemişti.

Üç yıl önce Batı-Orta Afrika Bölümünde (WAD) Gine, Conakry'de Adventist Maranatha Okulunun genişlemesine yardımcı olan On Üçüncü Şabat Sunularımız için teşekkür ederiz. Bu çeyrekte On Üçüncü Şabat Sunularımız yine WAD'da müjdenin yayılmasına yardımcı olacak. Hikaye gelecek hafta sonuçlanacaktır.

Tanrı'nın Bize Verdiği Görev: 2. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yu. 20:21, 22; Mat. 28:16–20; Va. 14:6, 7; Ysa. 7:6, 11, 12; Va. 7:9, 10.

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla vaftiz edin” (Matta 28:19).

Tanrı'nın bir görev Tanrısı olduğu teması Kutsal Yazı boyunca sürmektedir. Bu tema, insanlık tarihinin bağlayıcı ipliğidir ve Tanrı'nın yaratımı için neyi amaçladığını göstermektedir. Dahası, ilahi vahyi ana odakla, yani Tanrı'nın suretinin O'nun düşmüş çocuklarında yenilenmesiyle pekiştirmektedir (Kol. 3:9, 10; 1Yu 3:2 ayetlerini karşılaştırm).

Tanrı'nın görevi ayrıca, Tanrı'nın Sözü'nü görmemizi ve anlamamızı sağlayacak arka plan olarak işlev görmektedir. Kutsal Kitap'ı okuduğumuzda, O'nun bilinçli bir şekilde bize elini uzatan bir Tanrı olduğunu görüyoruz. Günahın yol açtığı ayrılığa rağmen (Ysa. 59:2), Tanrı görevi aracılığıyla O'nun her şeyi yenileyeceği o muhteşem ana kadar, insanlık ile olan bozulmuş ilişkiyi düzeltmeyi sürdürmektedir (Va. 21:5).

Bu arada, Tanrı Kendisini bize öyle bir biçimde göstermeyi seçmiştir ki, bu sayede biz O'nun doğasını ve amacını anlayabiliyor, hepsinden önemlisi O'nunla gerçek ve kalıcı bir ilişkiye sahip olabiliyoruz. Diğer bir deyişle, biz sadece O'nunla tanınmakla kalmıyor, aynı zamanda O'nunla yaşadığımız tecrübeyi ve O'nun kurtaran sevgisini başka insanlarla paylaşıyoruz.

O halde, Kutsal Yazılar'da Tanrı bize görevinin ne olduğuna dair temel unsurları açıklamaktadır.

Üçlü Birlik: Görevin Kökeni

Kutsal Yazı'da, Tanrı'nın görevi'nin önünde ve merkezinde kurtuluşun yegane yolu olarak İsa bulunmaktadır. Mesih'in Kendisi şöyle açıklamıştı: "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im... Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez" (Yu. 14:6). Fakat İsa aynı zamanda görevi açısından Üçlü Birliğin ne kadar merkezi olduğunu anlamamıza da yardım ediyor.

Mesih'in yaptığı her şey ya Göksel Babası içindi ya da O'ndan kaynaklanıyordu (*bkz. Yu. 4:34; Yu. 5:30; Yu. 12:45*). Bununla birlikte, İsa'nın görevinin O dünyaya geldiğinde başlamadığını her zaman hatırlamalıyız. O görevini daha dünyamız yaratılmadan bile önce Baba'dan almıştı (*Ef. 1:4, 1Pe 1:20 ayetlerini karşılaştırın*).

Yani, Tanrı insanlığa elini uzatmayı daha bu gezegenin temellerini dahi atmadan planlamıştı ve O bu amacı gerçekleştirmek için bilinçli olarak insanlık tarihine girdi.

Oğul dünyayı yarattı (*Yu. 1:3*) ve "zaman dolunca" (*Gal. 4:4*), Tanrı Oğul'nu buraya göndererek sevgisini gösterdi (*Yu. 3:16, 17*). Oğul buraya geldi, çarmıhta öldü ve ölümü yendi. Daha sonra, Baba'nın gönderdiği Ruh buraya geldi (*Yu. 14:26, Yu. 16:7*) ve dünyayı suçlu olduğuna ikna etti (*Yu. 16:8-11*). O bugün de Tanrı'nın halkını destekleyerek ve göreve göndererek Baba ve Oğul'un görevini sürdürmektedir (*Yu. 14:26; Yu. 16:13, 14*).

Yuhanna 20:21, 22 ayetlerini okuyun. Görevin kökeninin Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta bulunduğu anlayışı, bizim görevimizi nasıl şekillendirmelidir?

"Üçlü" sözcüğü Kutsal Kitap'ta bulunmasa da, göreve odaklanmış üçlüyü işaret eden çok sayıda kanıt bulunmaktadır. Örneğin, Mesih dirilişinden sonra öğrencilerine görüldü ve onlara şu vaatte bulundu: "Ben de Babam'ın vaat ettiğini size göndereceğim. Ama siz, yücelerden gelecek güçle kuşanılmaya dek kentte kalın" (*Luk. 24:49*). Burada tek bir cümlede Tanrılık'ın görevi gerçeğini görüyoruz: Baba'nın vaadi, Oğul'un vadin gerçekleşeceğine dair güvence vermesi ve vadin kendisi, Kutsal Ruh'un gelmesi (*bkz. Luk. 3:16; Elç. 1:4, 5, 8*).

Buradan, görevin bize ait olmadığını öğreniyoruz. Görev Üçlü Birlik'a aittir. Bu sebeple de başarısız olmayacaktır.

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, hepsi canları kurtarma işinde birliktedir. Bu düşünceyi neden çok teselli edici bulmalıyız?

Görevin Odağı: Öğrenciler Yetiştirmek

Matta 28:16-20 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde öğrenciliğin hangi unsurlarını görüyorsunuz?

Matta 28:16-20 ayetlerinde bulunan, genellikle Büyük Görev (*Mat. 28:18-20*) olarak tanımlanan bir Kutsal Kitap buyruğudur. İsa bu buyrukla takipçilerine dışarı çıkıp öğrenciler yetiştirme, onları imanla eğitime ve kardeşliğe dahil etme talimatını vermektedir (*ayrıca bkz. Mar. 16:15, 16; Luk. 24:44-49; Yü. 20:21-23; Elç. 1:8*).

Matta 28:16-20 ayetlerindeki buyruğun temel bileşenleri dört basit unsorda özetlenebilir: (1) İsa öğrencilerine Kendisiyle birlikte Celile'ye gelmelerini buyuruyor (*Mat. 28:16-17*); (2) İsa onlara geliyor, sahip olduğu yetkiyi ve egemenliği açıklıyor (*Mat. 28:18*); (3) İsa daha sonra öğrencilerini belirli bir işle, yani öğrenciler yetiştirmekle görevlendiriyor (*Mat. 28:19-20*); son olarak da (4) İsa öğrencilerine sonsuza kadar onlarla birlikte olacağını vaat ediyor (*Mat. 28:20*).

Büyük Görev'in öncelikli odağı ve müjdeciliğin asıl işi öğrenciler yetiştirmektir. Sözcük anlamıyla, orijinal Grekçe dilinde Matta 28:19 ayeti şöyle demektedir, "Onun için gidin, bütün ulusları öğrenci edin..." "Onun için" ifadesi görevin az önce açıklanmış olan temelini belirtmektedir (*Mat. 28:18*): İsa'nın kudreti, yetkisi ve egemenliği, bunların hepsi O'nun dirilişiyle kazanılan zaferden kaynaklanmaktadır.

Büyük Görev'de, zorunluluk belirten tek etken fiilin "öğrenciler yetiştirmek" olduğunu vurgulamamız gerekiyor. Öğrenciler yetiştirme sürecinin özellikleri ise herkese öğretmek, onları vaftiz etmek ve İsa'nın öğretilerini tüm dünyayla paylaşmaktır. Burada İsa öğrencilerini açıkça tek bir amaca yönlendiriyor: öğrenciler yetiştirmek. Burada ki aslında Kutsal Yazı'nın tümünde en büyük görev metinlerinden biridir. Ve İsa'nın her zaman takipçileriyle birlikte olacağı vaadiyle sonlanmaktadır.

Belli ki, Büyük Görev ile amaçlanan sadece o ilk öğrencilerin, belirli koşullarda bir araya toplanmalarından çok daha büyük bir şeydi. Yeni verilen öğrenciler yetiştirme görevini yerine getirmek için kendi başlarına "tüm uluslara" gidemezlerdi. Bu sebeple görevin kapsamı evrenseldir, yani İsa Mesih'in her gerçek takipçisi öğrenci yetiştirme işine katılmalıdır. Dahası, iletilecek mesajın, yani İsa Mesih'in sonsuz müjdesinin hedefi tüm dünyadır, herhangi bir coğrafi, sosyal ya da etnik sınırlama bulunmamaktadır.

Görev, "öğrenciler yetiştirmektir." Efendi'nin bu buyruğu, yaşam biçiminizi ve başka insanlara hizmet etmenizi ne şekilde etkiliyor? Sizden yapmanız istenilen işe daha da bağlanmak için ne yapabilirsiniz?

Görevin Mesajı: Sonsuz Müjde

Vahiy 14:6, 7 ayetlerini okuyun. Üç meleğin mesajında ilk meleğin duyurduğu “sonsuz müjdede” Tanrı’nın görevinin hangi unsurlarını tanımlayabilirsiniz?

Burası Kutsal Yazı’da “sonsuz” ve “müjde” sözcüklerinin bağlantılı olduğu tek yerdir. Müjde, İsa aracılığıyla her kişiye sunulan lütfun iyi haberidir. O, lütfu ve gerçeği bize göstermek için dünyamıza geldi (Yu. 1:14). Günahsız bir hayat yaşadı ve günahlarımızın cezasını yüklenmek için vekaleten Kendisini kurban ederek çarmıhta öldü (Yşa. 53:4, 5; 1Pe. 3:18). Hayata dirildi, göğe döndü, Baba tarafından yüceltili ve bugün de göksel tapmakta bizim için arabuluculuk yapıyor (Va. 1:18, Elç. 2:33, İbr. 7:25). O yakında Tanrı’nın yeryüzündeki krallığını kurmak amacıyla görkem ve yücelik içinde geri dönerek en büyük vaadini sonunda yerine getirecek (Yu. 14:1-4, Elç. 1:11, Va. 21:1-4). Bunların hepsi sonsuz müjdenin olmazsa olmaz gerçekleridir.

Yine de, bu mesajın sonsuz olduğu gerçeği dikkat çekicidir. Bizi kurtarabilecek tek bir müjde var. Tanrı’nın görevi tamamen gerçekleşene kadar da aynı kalacak. Asla başka bir müjde olmayacak. Aldatıcı öğretiler ve doktrinler gelip geçer (Ef. 4:14) fakat kurtuluş mesajı, sonsuz müjde değişmezdir ve ona inanıp, ona itaat ederek yaşayanlar ödüllendirilecektir (bkz. Yüs. 5:33, Rom. 2:6).

İlk öğrencilere verilmiş olan aynı görev bugün bize de verilmiş durumdadır. Her yerde Mesih için öğrenciler yetiştirme görevini sürdürmeliyiz. Fakat nasıl öğrenciler? İyi, dürüst, dindar, sevgi dolu insanlar mı? Bu özellikler elbette şarttır fakat yeterli değildir. Öğrenciliğin tüm Kutsal Kitap unsurlarına odaklanan öğrenciler yetiştirmeliyiz (Luk. 9:23; Yu. 13:34, 35; 2Ko. 5:17) ve nihai amacımız şu olmalı: Efendi’nin, İsa Mesih’in ikinci gelişine hazırlanmak ve başkalarını hazırlamak.

“Yargının ilanı [Va. 14:6, 7], Mesih’in ikinci gelişinin çok yakında olduğunun bir duyurusudur. Ve bu ilana sonsuza dek kalıcı olan müjde denir. Böylelikle, Mesih’in ikinci gelişinin vaaz edilmesinin, onun yakın olduğu duyurusunun, müjde bildirisinin temel bir bölümü olduğu ortaya konulmuştur.”—Ellen G. White, *Mesih’in Örnek Dersleri*, s. 228.

İlk meleğin mesajında yargılama kavramı “sonsuza dek kalıcı müjde” ile nasıl ilişkilendirilmektedir? Müjde neden yargılama düşüncesi için merkezi önemde olmalıdır?

Görevin Aracıları: Tanrı'nın Halkı

Tanrı tarih boyunca sadakatle O'nun karakterini temsil eden ve itaatle O'nun gayelerini takip edenlere hep sahip oldu. Tanrı'nın halkı, çağrılan ve O'nun lütfuna ortak olma davetini kabul eden kişilerdir. O kişilerin her biri, Tanrı'nın görevinin tamamlanması içinde O'nun araçları olmuşlar ve olmaktadır.

Yaratılış 12:1-3 ve Yasanın Tekrarı 7:6, 11, 12 ayetlerini okuyun. Eski Ahit'te Tanrı'nın halkı için asıl gayesi neydi?

Tanrı'nın İbrahim ve onun soyuyla olan antlaşmasının belirli bir amacı vardı. Onlar Tanrı'nın görevinin araçları, ulusları bereketleme işinin kanalları olmaları için çağrılmış, yaratılmış ve görevlendirilmişlerdi (*Yas. 28:10 ve Ysa 49:6 ayetleriyle karşılaştırm*). Fakat onlar Tanrı ile iman ve itaat şartını gerektiren bir antlaşma ilişkisi dahilinde seçilmişlerdi (*Yar. 22:16-18; Çık. 19:5, 6; Yas. 28:1, 2; 2Ta. 7:14*). Bu süreç, yani İsrail'in çevredeki uluslara çekici gelmesi, Tanrı'nın Eski Ahit'teki "görev taktiği"di.

Tanrı'nın görevi Yeni Ahit'te devam etmektedir. Ölümünden dirilen Rab ve Kurtarıcı artık yenilenmiş bir "görev taktiğini" faaliyete koyuyor (*bkz. Mat. 28:18-20, Elç. 1:8*). Bu taktiğe göre eski İsrail'de olduğu gibi dünya gelmiyor, tersine artık (kiliseyi oluşturan) Mesih'in öğrencileri görevi gerçekleştirmek için dünyaya gidiyor. Görev kilise ile başlamadı. Tersine, kilisenin varlık sebebi Tanrı'nın hâlâ gerçekleştirecek bir görevi olması ve onu gerçekleştirmek için kiliseyi kullanmasıdır.

Fakat bir soru varlığını sürdürüyor: Kilisenin görevi nedir? O görev kiliseyi var eden Kişi'nin göreviyle aynıdır: "Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" (*Luk. 19:10*). Kilise üyeleri olarak hiçbirimiz hiç kimseyi kurtaramayız fakat başka insanları kurtarabilecek tek kişiye, İsa Mesih'e yönlendirebiliriz ve yönlendirmeliyiz de.

"Mesih'in kilisesinin görevi mahvolan günahkarları kurtarmaktır. İnsanların, Tanrı'nın sevgisini bilmelerini sağlamak ve bu sevginin tesiriyle onları Mesih'e kazanmaktır."—Ellen G. White, *Testimonies for the Church* [Kilise İçin Tanıklıklar], 3. cilt, s. 381. Ne ayrıcalık ve muazzam bir sorumluluk ama!

Yaşamlarımız için hava neyse kilise için de görev odur. Hava olmazsa eğer ölürüz. Görev olmadığında da kilise ölür. Siz kişisel olarak kilisenizin yaşamını uzatmak için ne yapabilirsiniz?

Görevin Mücadele Alanı: Dünya

Vahiy 7:9, 10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın görevinin geniş coğrafi kapsamı hakkında ne düşündürüyor?

Bu haftanın dersinde, bilinçli olarak Büyük Görev'de öğrenci yetiştirmenin ve sonsuz müjdenin mesajının ne kadar önemli olduğunu vurgulayan iki can alıcı görev metnini inceledik. İlginç şekilde, her iki metin de en az bir ortak noktaya sahip: görevin gerçekleştirildiği "yer." Ayetler şöyle diyor: "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin" (Mat. 28:19). "Yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka–" (Va. 14:6).

Diğer bir deyişle, Mesih'in müjdesinin her sınıfa, her ulusa, her dile ve her halka ulaşması gerekiyor. Müjdenin etkisi kurtarılanları tek bir büyük kardeşlikte bir araya getirmelidir. Bizim örnek alacak tek bir modelimiz var ve o da İsa Mesih'tir. İsa'da olan gerçeği kabul ettiğimizde, ulusal önyargılar ve kıskançlıklar yerle bir olacak ve gerçeğin ruhu yüreklerimizi tek bir yüreğe dönüştürecek.

İsa, "benim tanıklarım olacaksınız" derken, aklında üç farklı coğrafi bölge bulunuyordu:

1. Bölge: "Yeruşalim'de... benim tanıklarım olacaksınız." O dönemde öğrencileri Yeruşalim'e çok yakındı. Yani İsa basitçe, "Tanrı'yla olan tecrübenizi paylaşmaya size yakın olan kişilerden başlayın," diyordu. Görev evde, aileyle, akrabalarla, arkadaşlarla başlar. Görevin temel bölgesi burasıdır.

2. Bölge: İsa şöyle devam ediyor: "Bütün Yahudiye ve Samiriye'de... benim tanıklarım olacaksınız." Görevimiz bazı yönlerden bize yakın fakat aynı zamanda bize uzak olan kişileri de kapsıyor. Bu gruptaki kişiler bizimle aynı dili konuşan, benzer kültüre sahip fakat bizim yaşadığımız ve paylaştığımız gerçekliği yaşamayan ve paylaşmayan kişiler olabilir. Görevin ileriki bölgesi burasıdır.

3. Bölge: Bunun ötesinde, Mesih şöyle demektedir: "Dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız." Tanrı'nın görevi bizi her yerdeki, her ulustan, her toplumdaki, her dilden ve her ırktan kişiye ulaşmaya çağırıyor. Görevin nihai bölgesi de burasıdır.

Görev: Yaşadığınız yerdeki toplum için bu haftanın her günü dua edin. Tanrı'nın sizi oraya yerleştirmesinin bir sebebi var.

Ödev: Bölgenizdeki nüfusu, (çevrenizde nasıl insanlar yaşıyor) toplumun etnik ve dini arka planını, yaşlıları, gençleri, zenginlik durumunu, konuşulan dilleri v.s. araştırın. Tanrı'dan, O'nun sevgisini onlara iletmek için nasıl bir aracı olabileceğinizi size göstermesini isteyin.

EK ÇALIŞMA: Tüm uluslara tanıklık etmek için. “Kurtarıcı’nın ‘Dünyanın ışığı sizsiniz’ sözleri, O’nun izleyicilerine dünya çapında bir görev verdiğine işaret ediyor. Tanrı, güneşin ışınlarının yerkürenin en uzak köşelerine işlediği gibi, müjdenin ışığının da yeryüzündeki her cana ulaşmasını tasarlamaktadır. Mesih’in kilisesi Rab’bin amacını yerine getiriyor olsaydı, karanlıkta ve ölüm ülkesinde ve gölgesinde oturmakta olan herkesin üzerine ışık dökülürdü; kilisenin üyeleri, bir araya toplanıp sorumluluktan ve haçı taşımaktan kaçınmak yerine tüm ülkelere dağılmış ve Mesih’in ışığının kendilerinden parlamasına izin vererek, canların kurtuluşu için O’nun çalıştığı gibi çalışmış olsalardı, ‘krallığın bu müjdesi’ tüm dünyaya hızla iletilecekti.

“Makedon çağrısı tüm ülkelerden ‘Gelin ve bize yardım edin’ diye sesleniyor. Tanrı önümüzde alanlar açtı. Göksel varlıklar insanlarla işbirliği yapıyor. Tanrı’nın takdiri önümüzde ilerliyor ve ilahi kudret insan çabasıyla birlikte iş görüyor. Rab’bin çalıştığını görmeyen gözler gerçekten kör ve gerçek Çoban’ın koyunlarını çağırdığını duymayan kulaklar da sağır olmalı. Bazılarıysa Tanrı’nın çağrısını duydu ve O’na karşılık verdi. Her kutsanmış yürek hemen şimdi yaşam veren mesajı duyurmak için çaba göstererek ona yanıt versin. Erkekler ve kadınlar alçakgönüllülük ve sadakatle Tanrı vergisi, tayin edilmiş işlerini yüklediklerinde, pek çoklarının gerçeğe ihtida etmesiyle ilahi güç açığa çıkacaktır. Onların çabaları muhteşem sonuçlara yol açacaktır.”—Ellen G. White, *The Advent Review and the Sabbath Herald*, 14 Kasım 1912.

Tartışma Soruları:

1. Kilisenin toplumdaki etkisinin güvenilirliği, temelde bizim, yani Mesih’in bedeninin kendi yaşamlarımızda Tanrı’nın görevini tamamlarken O’nun sevgisine oluşturduğumuz örneklerle belirlenmektedir. Siz kişisel olarak bu görevi nasıl yerine getiriyorsunuz?
2. Sizce kiliseniz Adventist olmayan komşuları tarafından nasıl görülüyor ve anlaşılıyor? Siz kilisenizi nasıl biliyorsunuz? Algı olumluysa, onu daha da güçlendirmek için ne yapabilirsiniz? Olumsuzsa, bunu değiştirmek için ne yapabilirsiniz?
3. “Sonsuz müjdeyi” dünyaya görevimizin merkezinde tutmak neden çok önemlidir? İsa’nın bizim için çarmıhta yaptığı şeyin iyi haberi, yani müjde sayesinde sahip olduğumuz büyük umuda odaklanmamış olan herhangi yerdeki herhangi kişiye sunabileceğimiz nihai umut nedir?

İki Çocuk, İki Dua, Bölüm 2

Andrew McChesney Tarafından

Duaya verilen mucizevi yanıtın üzerinden sekiz ay geçmişti ve Yedinci Gün Adventist kilisesi üyeleri, Gine, Conakry’de bir Şabat günü Baba’yı ikinci kez ziyaret etti. Kilise yerleşkesindeki bir Adventist okuluna giden Baba’nın oğulları Junior ve Emile ile birlikte on beş kişi geldi.

Bir kilise ihtiyarı, “Dua etmek için buradayız,” dedi.

Baba, bu hareketi takdir etti ama bir sorusu vardı. “Neden diğer Hristiyanlar Pazar günü kiliseye gidiyor da siz Cumartesi günü ibadet ediyorsunuz?” diye sordu.

Kilise ihtiyarı, Baba’yı Kutsal Kitap’tan Mısır’dan Çıkış 20:8-10’u açmaya davet etti. Baba okudu, “Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB’be Şabat Günü olarak adanmıştır.”(YCV) Ancak Baba ikna olmamıştı, “Tamam, yedinci gün Pazar,” dedi.

Bu sefer Baba’dan Matta 28:1’i açmasını rica etti. Baba okudu, “Şabat Günü’nü izleyen haftanın ilk günü, tan yeri ağarırken, Mecdelli Meryem ile öbür Meryem mezarı görmeye gittiler.” Baba, Kutsal Kitap’taki yedinci günün Cumartesi olduğunu gördü. “Anladım,” dedi. “Gelin dua edelim.”

Kilise grubu gittikten sonra, Baba ayetleri Anneye gösterdi. Ancak Anne etkilenmemişti. “Hayır, kilisemizde kalacağız,” dedi. “Ne onların söyledikleri ne de çocuklarımızın onların kiliselerine gitmesi umurumda değil. Kilisemden ayrılmayacağım.”

Baba, bir süre dua ve oruçla zaman geçirmeyi önerdi. “Bu sorular çocuklarımızın o okula gitmeye başlamasıyla başladı” dedi. “Çocuklarımızı okusunlar diye oraya gönderdik. Tanrı’nın çocuklarımızı o kiliseye bizi oraya götürmesi için gönderip göndermediğini bilmiyoruz. Eğer bu İsa’nın kilisesiyse, bırak İsa bize göstersiz.”

Anne ve Baba bir hafta boyunca dua edip oruç tuttular. Baba, “Eğer bu Sen’in iraden ise, gelecek Şabat Günü kiliseye gitmemize hiçbir şey engel olmasın,” diye dua etti.

Bir sonraki Şabat günü, her şey kolayca gelişti. Anne, Adventist kilisesine gitmeyi kabul etti ve kilise üyeleri onları sıcak bir şekilde karşıladı. Baba daha sonra inanılmaz derecede mutlu oldu. Üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Daha önce dua etme konusunda sadık değildi, ama şimdi düzenli olarak dua edecek enerjiyi bulmuştu.

O dua ettiği yerde Tanrı cevap verdi ve böylece hayatı değişti. İşleri giderek büyüdü. Anne babası ve kardeşleriyle iyi geçinmeye başladı. Hatta bir ağabeyi bir çocuğuna onun adını verdi. O ve Anne vaftizde kalplerini İsa’ya verdiler.

Adı Pepe Vactorien Soropogui olan Baba (karısı Tido Grace Haba ile birlikte resimde) “Huzurum var” diyor. “İsa’nın eli bu kilisede ve beni buraya getirdiği için Tanrı’ya şükrediyorum.”

Üç yıl önce Adventist Maranatha Okulu’nun Batı-Orta Afrika Bölümü’ndeki (WAD) Gine, Conakry’de yeni binalara doğru genişlemesine yardımcı olan On Üçüncü Şabat Sunularımız için teşekkür ederiz. Bu çeyrekte On Üçüncü Şabat Sunularımız yine WAD’da müjdenin yayılmasına yardımcı olacak.

Tanrı'nın Görev Çağrısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yar. 11:1-9, Gen. 12:1-3, Dan. 9:24-27, Mat. 1:21, Yar. 12:10-13:1, Elç 8:1-4, Elç 1:8.*

HATIRLAMA METNİ: “Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (*Elçilerin İşleri 1:8*).

Tanrı zaman zaman bizi konfor alanımızdan çıkartıp O'nun tanıkları yapabilir. Bazen bu değişim, Babil Kulesi'ndeki halkların dağıtılması örneğindeki gibi O'nun gayelerini gerçekleştirmek için kullanılır. “Bu dağıtımın amacı insanların yeryüzünü doldurmalarını sağlamaktır. Böylece, insanların bütün direnişine rağmen Rab'bin tasarısı yerine geldi.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 58. Bu arada İbrahim de tanıklık etmek için doğduğu ülkeden başka bir ülkeye göç etmişti (*Yaratılış 12*). İsa'nın öğrencileri kendi halkları arasında çalışmayı bırakıp (*Elçilerin İşleri 3*), başka halklar için de çalışmaya başlamışlardı (*Elç. 8:1-4*). İsa, Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde müjdeciliğin bir ilkesini açıklamıştı: müjdeciliğe buldukları yerde yani Yeruşalim ve Yahudiye’de başlayacak, sonra Samiriye’ye gidecek ve nihayetinde dünyanın dört bucağına ulaşacaklardı.

Biz kendi ülkemizi terk etmesek dahi Tanrı yine de bizden etrafımızdaki kişilere ulaşmamızı istiyor. Yeruşalim'deki kilise kayıtsızlaştığında, üyeleri dağılmıştı. Zulüm gelmiş ve insanlar acı çekmiş olsa da, bu talihsiz olaylar insanların iyi haberi dünyanın dört bir yanına ulaştırmasına vesile olmuştu.

*21 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Konfor Alanımızdan Çıkmak

Tanrı, insanlara ulaşmamız için bizim konfor alanımızdan çıkmamızı istiyor. Sadece kendimiz gibi olanlarla, kendi ırkımızdan ve kültürümüzden olanlarla birlikte kalma arzusu bencillığe hatta kötülüğe yol açabilir. Babil öyküsünden elde ettiğimiz derslerden biri de işte bu tehlikedir.

Yaratılış 11:1-9 ayetlerini okuyun. Halk ne yapmaya çalışıyordu? Ne istiyorlardı ve Tanrı'nın bunu engellemesinin sebebi neydi?

Bu Babil Kulesi'ndeki insanların öyküsü, onların büyük hırslarını ortaya koyuyor. Dev bir yapı inşa etmeyi planlıyorlardı—dünya üzerinde başka hiçbir yerde eşi benzeri olmayan bir kent ve bir kule: “Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım” (*Yar. 11:4*).

Bugün insanlar ne sıklıkta aynısını yapmaya çalışıyorlar? Siyasetle, sanatla, işle ve hatta dinle fark etmez, her zaman ün salmak isteyen insanlar olmuştur. Fakat nihayetinde çabaları son derece boşuna ve anlamsızdır. (*Bkz. Vaiç 2:1-11*).

Kutsal Kitap Yaratılış 11:4 ayetinde bu insanların yeryüzüne dağılmamak için kuleyi inşa ettiklerini söylüyor. Kendi bencilce sebeplerine dayanarak bir arada kalmak istiyorlardı. Fakat Tanrı'nın başka bir planı vardı.

Bu insanlar aynı zamanda bu işi gerçekleştirmek için bir araya gelmişlerdi. Fakat Rab, “Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar” dedi (*Yar. 11:6*). İnsanların bu ihtirash planı aslında kötülüktü.

Kutsal Yazı açıkça belirtmiyor olsa da, Ellen G. White onların, Tanrı'nın yeryüzünü bir daha suyla yok etmeyeceği vaadine güvenmediklerini söylüyor (*Yar. 9:14, 15*). Onlar Tanrı'nın sözüne güvenmek yerine kendi anladıkları şekilde güvenli yerlerini inşa etmek istemişlerdi. Nihayetinde onları harekete geçiren sebep her ne olursa olsun, Tanrı niyetlerinin saf olmadığını, tersine bencilce bir hırsla dolu olduklarını biliyordu. Bu sebeple belirledikleri hedefe ulaşmalarına engel oldu.

Siz kendi aralarınızda daha rahat olan bir grubun ya da bir etnik topluluğun üyesi misiniz? Sizin ırkınızdan, kültürünüzden ya da ulusunuzdan olmayan biriyle ne şekilde ilişki kurabilirsiniz?

Tüm Dünyaya Bereket Olmak

Yaratılış 12:1-3 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın Avram'a verdiği talimat hangi yönden bir görev çağrısıydı?

Tanrı Avram'dan (adı daha sonra İbrahim olarak değiştirildi) ülkesini ve halkını terk edip başka bir ülkeye gitmesini istedi. Yeryüzündeki ilahi gayelerini gerçekleştirmek için İbrahim'i bir aracı olarak kullanmak tamamen Tanrı'nın planının bir parçasıydı. Rab'in Sözü'nde yazdığına göre, Avram gitti. Tanrı'nın sizin için bir planı varsa, bu sizin ailenizden ve halkınızdan ayrılmanız ve O'na hizmet etmeniz için O'nun gösterdiği yere gitmeniz için bir çağrı olabilir. Böylece siz de başkaları için bir bereket olabilirsiniz.

Aşağıdaki ayetleri okuyun. Bu ayetlerden her biri Tanrı'nın antlaşması yani bize verdiği söz hakkında ne söylüyor?

Yar. 3:15 _____

Yar. 17:19 _____

Yas. 24:17 _____

Yşa. 9:6 _____

Dan. 9:24-27 _____

Mat. 1:21 _____

Yukarıdaki ayetlerden açıkça anlaşılıyor ki, Tanrı Aden bahçesinde verdiği, günah sorununu çözmek içinin Biri'nin geleceği vaadini gerçekleştirecekti. Bu çözüm, yani Mesih İsa, (Sara üzerinden) İbrahim ve İshak'ın soyundan olacaktı. İbraniler 11:9 ayeti, İshak ve Yakup'un, Tanrı'nın İbrahim'e verdiği bereket vaadinin mirasçıları olduğunu ifade ediyor.

İbrahim'in vaat edilen Soy'un nasıl kendi soyundan ortaya çıkacağını ne kadar bildiğini ya da anladığını tam olarak bilmiyoruz fakat o yine de imanla ilerledi. "İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrının sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı" (*İbr. 11:8*).

Bizim için ne müthiş bir örnek!

Tanrı tarafından, nereye gittiğinizi "bilmeden" gitmenizin istendiğini farz edin. Nasıl karşılık verirdiniz ve neden öyle yapardınız?

İbrahim'in Çağrısı

İbrahim, Tanrı'nın çağrısına itaat ederek Tanrı'nın emrettiği gibi o ülkeye gitti. Fakat daha başından işlerin onun için pek iyi gitmediği belliydi. Tanrı'nın ona gitmesini söylediği topraklara vardı fakat Kutsal Kitap'a göre, "o günlerde orada Kenanlılar yaşıyordu" (Yar. 12:6). Kenanlılar, zalimlikleri ve vahşilikleriyle bilinen putperestlerdi. İbrahim oraya gider gitmez Rab ona göründü ve "bu toprakları senin soyuna vereceğim" dedi (Yar. 12:7). İbrahim'in o durumda yüreklendirilmeye ihtiyaç duyduğuna şüphe yok.

Fakat işler hâlâ onun için pek de iyi gitmiyordu, en azından başlarda.

Yaratılış 12:10-13:1 ayetlerini okuyun. Daha sonra, İbrahim'in başına neler geldi ve Tanrı'nın bu adamı ne hatalar yaptı?

"Nereye gideceğini bilmeden" (İbr. 11:8) yola çıkarak, kendi vatanındaki rahat ve çok muhtemel zenginlik içindeki yaşantısını geride bırakmak, onun için son derece cesaret kırıcı olmuş olmalı. Ve ilk karşılaştığı şeylerden biri de kıtlık oldu! Kıtlık o kadar sertti ki Tanrı'nın ona yerleşmesini söylediği toprakları terk edip başka bir yere gitmeye mecbur kaldı. Sonrasında ise işler daha da kötüye gitti.

"İbrahim Mısır'da kaldığı süre boyunca insanî zayıflıktan ve kusurdan arınmış olmadığını örneklerini verdi. Saray'ın kendi karısı olduğunu gizleyerek ilahî gözetime güvensizlik etti, hayatında sıklıkla asil örnekleri görülen o yüce imanın ve cesaretin eksikliğini ortaya koydu . . . İbrahim'in imansızlığı yüzünden Saray büyük bir tehlikeye düştü. Mısır kralı onu karısı olarak sarayına almak istedi. Ancak Rab, merhametli davranarak Saray'ı korudu ve kralın ev halkını yargıladı."—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 64.

Kimse görevin kolay olduğunu söylememişti fakat İbrahim'in yalan söylemesi, hile yapması işleri daha da kötüye götürmekten başka bir işe yaramadı. Şükür ki, Rab bir sabır Tanrısıdır ve O hata yaptı diye kulunu terk etmedi. Fakat maalesef bu İbrahim'in son hatası olmayacaktı. Hatalarımıza rağmen, İbrahim'in yaptığı gibi O'na imanla boyun eğdiğimizde, sadece yanlışlarımızın, günahlarımızın ve hatalarımızın bağışlanmasıyla kalmayıp, aynı zamanda Rab'bin görev için bizden yararlanmayı sürdürebileceğini bilmek son derece teselli edicidir.

Avram'ın Mısır'da yaşadıklarından kendimiz için hangi dersleri çıkartabiliriz?

İlk Kilise ve Konfor Alanları

Elçilerin İşleri 8:1-4 ayetlerini okuyun. İlk kilisede imanlıları konfor alanlarından çıkaran şey neydi?

O zamana kadar ilk kilise temelde Yerusalim'deydi (ya da Yahudi topraklarında Yahudi halkı arasındaydı). Bir Ferisi ve dindar bir Yahudi olan Saul'un da faal olarak dahil olduğu zulüm başladığında, Yerusalim'deki kilise Yahudiye ve Samiriye'nin her yerine dağıldı. Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde İsa, onların "bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında" O'nun tanıkları olacaklarını öngörmüştü. Elçilerin İşleri 8:4 ayetinde yazdığı gibi, bu öngörü yerine geliyordu –"dağılan imanlılar, gittikleri her yerde Tanrı sözünü mjdeliyorlardı."

Kilise Yerusalim'in dışındaki yerlere gitmeye başladıktan sonra dahi, hâlâ Yahudilerin yaşadıkları bölgelerde ya da diğer kentlerde Yahudilerin yaşadığı mahallelerde vaaz veriyorlardı. Elçileri İşleri 11:19 ayetinde kilisenin Fenike (Lübnan) ve Kıbrıs'a kadar dağıldığı belirtiliyor fakat o aşamada mesajı Yahudiler dışında hiç kimseye vaaz etmiyorlardı. İsa'nın öğrencileri ve ilk kilise Uluslardan olanların değil, Yahudilerin Rab'be geldiğini görmeyi amaçlıyordu. Kilisenin görevinin ne olduğu konusunda hâlâ çok dar bir bakış açısına sahiplerdi.

İsa'nın öğrencilerinden biri, ilk kilisenin nder kişilerinden biri olan Petrus, Pavlus bunu hayata geçirdikten sonra bile müjde mesajını Uluslardan olanlara ulaştırma konusunda isteksizdi. Petrus snnetlilere (yani Yahudilere) elçi diye, Pavlus ise Uluslardan olanlara elçi diye biliniyordu (*Gal. 2:8*). İlk zamanlarda Petrus Uluslardan olanlarla yan yana görünmekten bile kaçınıyordu (*Gal. 2:11, 12*). Fakat Tanrı Petrus'u konfor alanında çıkardı ve onun yüreğini değiştirdi. Müjde görevinin gerçekte neyi gerekli kıldığını ve İsa'nın ölümünün tüm dünya için neyi başarmış olduğunu anlamaya başlıyordu.

Elçilerin İşleri 10:9-15, 28, 29 ayetlerini okuyun. Rab'bin Petrus'a verdiği mesaj neydi ve biz kendi zamanımızda ve çağımızda bu ilkeyi görev işine nasıl uygulamalıyız?

Bulduğunuz Yerden Başlamak

Elçilerin İşleri 1:8 ayetini okuyun. İsa, paylaşma işini yaparken ya da dünyaya O'nun tanıkları olurken temel almamız için hangi ilkeyi açıkladı?

Bu, İsa'nın belirlediği, O'nun, diğer insanlarla paylaşacak iyi habere sahip olan öğrencileri olarak nasıl davranmamız gerektiğini bize gösteren ilkedir. Gerçeği paylaşmak insanları ne kadar yanıltıklarına ikna etmek değildir, tersine Vahiy 14:6-12 ayetlerindeki üç meleğin mesajında resmedildiği şekilde İsa'yı paylaşmaktır.

Bununla birlikte, İsa'nın Elçilerin İşleri 1:8 ayetindeki sözlerinde bir takım ilkeler bulunmaktadır.

İlk olarak, "Yeruşalim'de... benim tanıklarım olacaksınız." Daha önce gördüğümüz üzere (fakat tekrar etmekte fayda var), bizim öncelikli olarak yaşadığımız yerde O'nun tanıkları olmamız gerekiyor. Kendi evimiz, kilisemiz, mahallemiz ve toplumumuz buna dahil olabilir. Öncelikle her nerede isek orada, O'nun bizi ilk olarak yerleştirdiği yerde –evde ya da işte– ve bize en yakın olan kişiler için O'nun tanıkları olmalıyız. Bu, ailemizin fertleri ya da akrabalarımız olabilir, kilisedeki kişiler olabilir, iş arkadaşlarımız, komşularımız ve topluluğumuz olabilir.

Bazen insanlar O'nun tanıkları olmak için sadece uzak bir ülkeye, yabancı bir kültüre gitme isteği içinde oluyorlar. Fakat şu an etraflarında olan kişilere tanıklık yapmıyorlar. Bulduğumuz yerden başlamalı ve oradan da Rab'bin bizi yönlendirdiği yere gitmeliyiz.

Sonra da, "bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız" (Elç. 1:8). İsa burada yine, tanıklığın toplumsal engelleri aşmayı gerekli kıldığı gerçeğini doğruluyor. Bulduğumuz yerden başlayarak, farklı sosyal, etnik ve dini topluluklara ulaşmak için başka yerlere gitmeye çağrılabiliriz. Belirli bir ırktan olan ya da aynı dili konuşan toplumun bir üyesi olduğumda, onlara tanıklık etmem çok daha kolay olacaktır çünkü aşmam gereken az sayıda toplumsal engel vardır. Dünyanın bazı bölgelerinde, kiliseyi sadece belirli bir zümreden ya da soydan gelen kişiler oluşturuyor. Fakat İsa'nın görevi bize, O'nun tanıkları olarak konfor alanımızdan çıkmanın ve kaynaklarımızı böyle topluluklar için harcamanın şart olduğunu söylüyor. Onların da İsa'nın mesajını duymaya ihtiyacı var.

Görev: Toplumda özel ihtiyaçları olan fakat kilisenin onlara ulaşmak için henüz bir çaba sarf etmediği halk topluluklarını belirleyip bir listesini yapın.

Ödev: Yakın gelecekte, özel ihtiyaçları olan halklara hitap eden bir görevde yer almanız için karşınıza fırsatlar çıksın diye dua etmeye başlayın.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri kitabından*, 23-30 sayfaları arasındaki “Büyük Görev” ve 120-129 sayfaları arasındaki “Gerçeği Arayan Biri” bölümlerini okuyun.

“Mesih, göğe yükselmeden önce öğrencilerine görevlerini verdi. Onlara, Kendisinin dünyaya sonsuz hayatın hazinelerini miras bıraktığı vasiyetin uygulayıcıları olacaklarını söyledi. Onlara, dünyanın uğruna yaşadığım fedakâr hayatımın tanıkları oldunuz dedi. İsrail için çalışmalarımı gördünüz. Her ne kadar Benim halkım hayatları olsun diye Bana gelmiyorsa da, rahipler ve yöneticiler Bana tasarladıkları şeyi yapmış olsalar da, Beni reddetmiş olsalar da, Allah’ın Oğlu’nu kabul etmek için yine de başka bir fırsatları olacak. Günahlarını itiraf ederek Bana gelen herkesi, serbestçe kabul ettiğimi gördünüz. Bana gelen kişiyi asla kovmam. Siz öğrencilerime bu merhamet mesajını teslim ediyorum. Hem Yahudilere, hem de Yahudi olmayanlara verilecektir –önce İsrail’e, sonra tüm uluslara, dillere ve halklara. İman eden herkes bir kilise olarak toplanacaktır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 25.

Büyük görev çok açıktır: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin” (Mat. 28:19). Bu nedenle, görev kesinlikle başka insanlara, özellikle de diğer uluslara ulaşmakla ilgilidir.

“Müjde görevi, Mesih’in krallığının anayasasıdır. Öğrenciler canlar için gayretle çalışacak, herkese merhamet davetini vereceklerdi. İnsanların kendilerine gelmesini beklemeyecekler; insanlara mesajlarıyla birlikte kendileri gideceklerdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 25.

“Dünyamızda, Allah’ın krallığına sandığımızdan daha yakın olan pek çok kişi bulunmaktadır. Bu karanlık günah dünyasında Rabb’in pek çok kıymetli mücevheri vardır, ve habercilerini onlara yönlendirecektir. Her yerde, Mesih’in yanında saf tutacak olan kimseler vardır. Pek çok kişi Allah’ın bilgeliğine her dünyasal menfaatten daha çok değer verecek, ve sadık ışık taşıyıcılar olacaklardır . . . Petrus’un tuttuğu yolun Allah’ın tasarısının doğrudan gerçekleşmesi olduğuna, ve kendi önyargılarının ve dışlayıcılıklarının müjdenin ruhuna taban taban zıt olduğuna ikna olarak, Allah’ı yüceltiler ve ‘Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir’ dediler. Böylece, çatışma olmaksızın, önyargı kırıldı ve çağların geleneğinden gelen dışlayıcılık terk edildi, böylece müjdenin Uslulara ilan edilmesinin yolu açıldı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 128, 129.

Tartışma Soruları:

1. “Görev” kavramını, onu kendi hayatınızda uygularken nasıl tanımlarsınız?
2. Her gün davranışlarımızda ve tavırlarımızda görevi hangi şekillerde ifade edebilirsiniz? Her gün gerçekleştirdiğiniz işlerde nasıl daha görev odaklı olabilirsiniz?
3. Bizim gibi olmayan kişilere karşı önyargılarımızdan kurtulmak için kalplerimizi araştırmamız ve yukarıdan yardım istememiz ne kadar önemlidir?

Bir Misyon Hikayesine Aç

Andrew McChesney Tarafından

Gina Wahlen, Hristiyanların Tanrı'ya sadakatleri nedeniyle zulümle karşı karşıya kaldıkları bir ülkede bir ev kilisesini ziyaret etmekten heyecan duyuyordu. Adventist Misyonu için misyon hikayeleri toplamaya gelmişti.

Ev kilisesinin, bir apartmanın zemin katındaki eski bir ev olduğu ortaya çıktı. Dairenin içi boşaltılmış ve bir tarafında ana kutsal alan, diğer tarafında küçük bir oda bulunan bir kiliseye çevrilmişti. Gina küçük yan odada bir tercüman eşliğinde insanlarla görüşmeye başladı.

İnsanlar içten ve nazikti. Ancak herhangi bir özel hikayeleri yok gibiydi, bunun yerine bir ev kilisesinin teknik yönlerinden bahsediyorlardı.

Zaman geçtikçe Gina umutsuzluğa kapıldı. Ülkede öykü toplamayı planladığı tek yer burasıydı. "Sevgili Tanrım, lütfen ilham verici bir hikayesi olan birini bulmama yardım et," diye dua etti. "Dil bilmediğim için kimi nasıl bulacağımı bilmiyorum ve tercümanın yardımcı olabileceğini düşünmüyorum. Tanrım, lütfen birini gönderir misin?"

Kısa bir süre sonra odaya 30'lu yaşlarında bir kadın girdi. Kilise korosunda şarkı söylemişti ve koro cübbesini kaldırıyordu. Gina onunla konuşmaktan etkilendi ve tercüman aracılığıyla bir konuşma başlattı. "Bu kiliseye uzun zamandır mı geliyorsun?" diye sordu.

Hayır, kadın uzun süredir gelmiyordu. Sadece birkaç aydır geliyordu.

Gina, Yedinci Gün Adventistlerini nasıl öğrendiğini sordu.

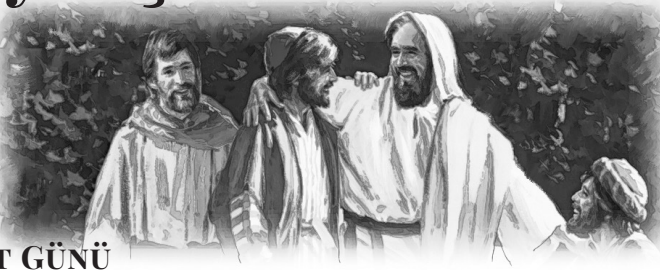
Kadın, iki küçük çocuğuyla bir cumartesi günü markete yürüyerek gittiğini söyledi. Kaldırımında yürürken düzgün giyimli iki adam yaklaşmış. Biri, "Yedinci gün Şabat'tır," demiş. Diğeri, "Daha fazlasını öğrenmek için internete bakın," demiş. Sonra adamlar yürümeye devam etmiş.

Kadın eve gidip internette araştırma yapmıştı. Her nasılsa, ABD'li bir vaiz tarafından kendi diline çevrilmiş bir dizi Adventist sunumu bulmuştu. Birçok program izleyip büyük ölçüde kutsanmıştı.

Sonra bir şekilde ev kilisesini buldu. Kadın, vaftiz için hazır bir şekilde gelmişti ve Gina'nın geliştinden kısa bir süre önce de vaftiz edilmişti. Gina heyecanlıydı. Gina, "Onun öyküsünü duyduğumda çok şaşırdım ve Tanrı'nın duama bu kadar güzel bir şekilde yanıt vermesi beni çok sevindirdi" diyor.

Gina Wahlen, üç yıl boyunca Adventist Mission'da Misyon çeyreklik editörü olarak görev yaptı. Şu anda, Genel Konferans Başkanlığı'nda editör ve proje yöneticisi olarak çalışmaktadır. Bu misyon öyküsünde yer alan ev kilisesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "IWillGo" Stratejik Planı'nın 2. Misyon Hedefi'ni göstermektedir. "Büyük şehirlerde, 10/40 Penceresi boyunca, yeterince ulaşılmayan ve ulaşılmayan insan grupları arasında ve Hristiyan olmayan dinlere Adventist erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Daha fazlasını için: IWillGo2020.org.

Tanrı'nın Görevini Paylaşmak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 18; Yak. 5:16; Rom. 8:34; İbr. 7:25; Yar. 19:1–29; Yar. 12:1–9.*

HATIRLAMA METNİ: “Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginin olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (*Yuhanna 13:34, 35*).

İbrahim daha başından görev için Tanrı tarafından kullanılmak istenmişti. Bu gerçek, örneğin *Yaratılış 18.* bölümde, Tanrı Sodom ve Gomora'ya ne olacağını konusunda onu uyardığında görülebilir. “Gerçek şu ki, Egemen RAB kulu peygamberlere sırrını açmadıkça bir şey yapmaz” (*Amos 3:7*). Sodom ve Gomora öyküsünde de kulu olan peygamber İbrahim'di.

İbrahim üç yolcuyla gördüğünde o sıcak günde dinleniyordu. “İbrahim, konuklarını sadece üç yorgun yolcu olarak görmüştü. Onların arasında günahsız olarak tapınacağı kişinin bulunduğunu tahmin edemezdi.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt. s. 69.

Fakat İbrahim kısa süre içinde Tanrı'nın görevine dahil oldu. Bu hafta inceleyeceğimiz üzere, İbrahim'in görevi Sodom ve Gomora halkı için dua etmek ve aracılık etmektir. Yani bir şekilde bu insanlar kendi hatalarına rağmen kurtarılabilir mi görmek istiyordu. Bir anlamda, görev kavramının odağı bu değilse nedir ki?

Bu ders boyunca İbrahim'in üç önemli ruhsal niteliği ortaya konuluyor: konukseverlik, sevgi ve dua. Bunlar görevi gerçekleştirirken de fayda sağlayacak niteliklerdir.

**28 Ekim Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Konukseverlik Armağarı

Yaratılış 18:1-15 ayetlerini okuyun. İbrahim'in konuklarını ağırlamasında, konukseverliğin hangi unsurları sergilenmektedir?

İbrahim o sıcak günde çadırının girişinde oturmuş dinleniyordu. Bu alışılmadık bir durumdu. Yaz mevsiminin o günlerinde, güneş tam tepedeyken, herkes bir gölge ya da serin bir esinti arayışı içinde olurdu. İbrahim belki de sıcaktan bayılan biri olursa yardım etmek için o sığa katlanıyordu.

O sırada üç yolcunun yaklaştığını gördü. İbrahim, yabancılara konukseverlik göstermeyi alışkanlık edinmişti. İbrahim'in bu karşılaşmaya girişkenlikle karşılık vermesinin sebebi buydu: Kutsal Kitap'ta ki bölüme göre onları görür görmez oturduğu yerden, çadırının girişinden kalkıp onlara doğru koşmaya başladı. Yani, ve bu çok önemli bir noktadır: Daha onlar kendisine gelmeden, İbrahim harekete geçti ve onları karşıladı.

“Biraz su getirteyim, ayaklarımızı yıkayın. Şu ağacın altında dinlenin. Madem kulunuza konuk geldiniz, bırakın size yiyecek bir şeyler getireyim. Biraz dinlendikten sonra yolunuza devam edersiniz” (Yar. 18:4, 5).

İbrahim görevinin farkındaydı, görevi putperestliğe ve çoktanrıçılığa gömülmüş olan dünyada, Rab'bin bilgisini herkesle paylaşmaktı. Bu olayda gördüğümüz üzere, bu görevi yerine getirmek için en çabuk yöntem, daha şimdi ufukta gördüğünü bu yabancılara konukseverlik göstermektir.

O günlerde, İbrahim'in “büyük ev halkı binden fazla kişiden oluşuyordu. Bu kişilerin pek çoğu aile reisiydi ve birkaçından daha fazlası putperestlikten ihtida etmişti. Böyle bir hane sıkı şekilde yönetilmek ister. Zayıf, tereddütlü yöntemler işe yaramaz. . . İbrahim'in nüfuzu kendi hanesinin ötesine de ulaşmıştı. Çadırını her nereye kurarsa, hemen yanına kurban sunusu ve ibadet için bir sunak inşa ediyordu. Çadırı toplayıp gittiklerinde ise sunak orada kalıyordu. Tanrı hakkındaki bildiklerini, O'nun kulu olan İbrahim'den öğrenmiş olan pek çok göçebe Kenanlı ise o sunağın yanında durur ve Yehova'ya kurban sunardı.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s.54.

Bu adam daha en başından Tanrı'nın onu göreve çağırdığını ve Vaat Edilen Ülke'ye yaptığı yolculuğun bir tatil değil, çevresindeki herkes ve soyu aracılığıyla da tüm dünya için bir bereket olacak olan bir yolculuk olduğunu anlamıştı.

Kendi yaşamınızda, İbrahim'in konukseverlik örneğinden hangi ilkeleri hayata geçirebilirsiniz?

İbrahim'in Herkese Duyduğu Sevgi

Yaratılış 18:16-33 ayetlerini okuyun. İbrahim kabile, ırk ya da halk ayrımı yapmadan o yüce sevgisini herkese nasıl gösteriyordu?

İbrahim'in, Yaratılış 18. bölümüne baktığımızda öğrendiğimiz diğer bir niteliği de, onun insanlara, hatta kişisel olarak tanımadığı insanlara duyduğu sevgidir. Bu her birimiz için büyük bir derstir. Sodom ve Gomora halkı, onun değerlerinden son derece uzak, günahkar insanlardı fakat onun yüreği herhangi ırk, cinsiyet, dil ya da din farkı gözetmeksizin herkese karşı sevgi doluydu.

Tanrı İbrahim'e Sodom ve Gomora kentlerini ortadan kaldırmaya karar verdiğini açıkladı. "Sonra İbrahim'e, 'Sodom ve Gomora büyük suçlama altında' dedi, 'Günahları çok ağır. Onun için inip bakacağım. Duyduğum suçlamalar doğru mu, değil mi göreceğim. Bunları yapıp yapmadıklarını anlayacağım'" (Yar. 18:20, 21).

İbrahim büyük bir alçakgönüllülükle ve saygıyla talebini Tanrı'ya ilettili: "Senden uzak olsun bu. Haklıyı, haksızı aynı kefeyle koyarak haksızın yanında haklıyı da öldürmek senden uzak olsun. Bütün dünyayı yargılayan adil olmalı" (Yar. 18:25).

İbrahim sevgisiyle bu kentlerdeki herkesi kurtarmayı umuyordu sadece doğruları değil. O elbette orada yaşayan insanların ne kadar kötü ve aşağılık olduklarını biliyordu. Kim bilir o insanlar ve gelenekleri hakkında ne kadar çok öykü duyup dinlemiş olmalı. Bir sonraki derste işleyeceğimiz, Lut ve onun evinin etrafını saran ayak takımının sefil öyküsünde açıklandığı gibi (bkz. Yar. 19:1-11), bizim onlar hakkında öğrendiklerimizden de, çok kötü insanlar oldukları anlaşılıyor.

İbrahim yine de, kendisi O'nun sevgisinin ne kadar yüce olduğunu bildiği için, onlar adına Tanrı'ya yalvardı. İbrahim insanların her zaman tövbe edip Tanrı'ya dönebileceklerini biliyordu. Ona göre, bu kentlerin sakinlerini kurtarmak, onlara tövbe etmeleri için bir fırsat yaratmış olacaktı.

Nihayetinde, İbrahim isteğini, Tanrı'nın insanlara duyduğu sevgiye dair kişisel olarak bildiklerine dayandırıyor. O bizzat günahkarlara büyük sevgi duyuyordu ve yaşam var olduğu sürece kurtuluş için bir umut olduğunu biliyordu.

Kendi dua yaşantımızda başkası adına dua etmek neden çok önemlidir? Muhtaç durumda olan başka insanlar için dua etmek, ruhsal açıdan gelişmemize ve Tanrı'nın günahkarlara duyduğu sevginin gerçek olduğunu daha da tecrübe etmemize nasıl yardım edebilir?

İbrahim'in Duasının Doğası

Yaratılış 18:23-32 ve Yakup 5:16 ayetlerini okuyun. Bu, başkası adına dua etmenin gücü hakkında bize ne öğretilmelidir?

İbrahim ve Tanrı arasındaki konuşma bir örnektir, başkası adına dua etmenin bir temsilidir. Bu bölümde İbrahim Tanrı'nın huzurunda Sodom ve Gomora halkı için arabuluculuk eden bir şefaatçi olarak sunulmaktadır. Onlar için, onlar adına yalvarıyordu; yani, bir anlamda Baba'nın huzurunda bizim Şefaatçimiz olan İsa'nın bir örneği, bir simgesi gibi davranıyordu. Bugün bizim görevimiz, ancak bu tarz dualar ettiğimizde başarıya kavuşacaktır.

İbrahim Sodom, Gomora ve yakındaki diğer kentlerin sakinlerini sevmeyi öğrenmişti. Bu sebeple duası dürüst ve samimiydi. Sodom ve Gomora krallarını bozguna uğratan bazı krallara karşı savaşmıştı. İbrahim'in zaferinden sonra, Sodom Kralı Bera, Melkisedek ile beraber gelerek İbrahim'le tanışmıştı. Bera ondan insanların eve dönmesini talep etmişti: "Adamlarımı bana ver, mallar sana kalsın" (*Yar. 14:21*). Bu, kralın halkını sevdiğinin bir göstergesiydi. İbrahim'in önemli niteliklerinden biri sevgi olduğu için, Sodom ve Gomora krallarını sevmişti ve onlar için, halkları için dua etti. "İbrahim'in duasına tesir eden, mahvolan canlara duyduğu sevgiydi."—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 69.

İbrahim dualarında alçakgönüllü ve azimliydi. Tanrı onun ilk talebini, orada 50 doğru kişi yaşıyorsa kenti kurtarma talebini kabul eder etmez, İbrahim arabuluculuğa devam etti.

Dua olmadan, başkası adına da dua etmeden bizim görevimiz de başarılı olamaz. Biriyle tanıştıktan sonra, bir vaaz ya da Kutsal Kitap çalışması verdikten sonra, iletişim kurduğumuz o kişi için dua etmeliyiz. Tanrı, iletişim kurduğumuz kişilerin yüreklerine dokunurken bu duaları dikkate almaktadır. Arkadaşlarımızın ya da tanıştığımız kişilerin ihtida etmelerini sağlayacak olan bizim sözlerimiz ya da tatlı dilimiz değil, Kutsal Ruh'tur. Bu sebeple, dahil olduğumuz her türlü görevde, bağlantı kurduğumuz her kişi için ayrı ayrı dua etmeliyiz.

Romalılar 8:34 ve İbraniler 7:25 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, İsa'nın bizim için ne yaptığı konusunda ne anlatıyor ve bu gerçek bizim başka insanlar için arabuluculuk yapma işlevimizi daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir?

İbrahim'in Görevi

Yaratılış 19:1-29 ayetlerini okuyun. İbrahim'in konukseverlik, sevgi ve dua ruhunun sonucu ne oldu?

Metin Lut'un Sodom kentindeki durumu hakkında ilginç bir bilgi veriyor: "Lut kentin kapısında oturuyordu" (*Yar. 19:1*). Bu, onun kentin önemli kişilerinden biri olduğu anlamına geliyor. O kesinlikle bir devlet memuruydu çünkü kentin kapısında oturmak sadece memurların, yargıçların ve kralların sahip olduğu bir ayrıcalıktı (*2Sa. 19:8, Yer. 38:7, Rut 4:1*).

Yaratılış 19. bölüm, 18. bölümdeki İbrahim'in meleklerle olan hikayesiyle benzer şekilde ilerliyor. İbrahim ve Lut, ikisi de bir girişte ya da kapıda oturuyorlardı (*Yar. 18:1, Yar. 19:1*); İbrahim de Lut da gelip yaşadıkları yerde dinlenmeleri için yabancıları davet etmişti (*Yar. 18:3, 4; Yar. 19:2*); İbrahim de Lut da konukları için yemek hazırlamıştı (*Yar. 18:4-8, Yar. 19:3*). Tüm hatalarına rağmen, anlaşılıyor ki Lut bazı iyi niteliklere sahipti.

"RAB Sodom ve Gomora'nın üzerine gökten ateşli kükürt yağdırdı. Bu kentleri, bütün owayı, oradaki insanların hepsini ve bütün bitkileri yok etti" (*Yar. 19:24, 25*).

Bu hikayenin yaşandığı dönemde Sodom ve Gomora kentlerinde kaç kişinin yaşıyor olduğunu bilmiyoruz fakat binlerce kişi içinden kenti terk eden sadece dört kişiydi ve sadece üçü kurtarıldı. Aynı Yaratılış'taki Tufan öyküsünde olduğu gibi. O zamanda kaç kişinin hayatta olduğunu bilmiyoruz fakat pek çoğunun kurtarılmamış olduğunu biliyoruz.

Sodom kentinden az sayıda kişinin kurtarılmış olmasının bizim kendi görevimiz için de çıkarımları var: herkes kurtarılmayacak. Elbette herkesin İsa'yı ve O'nun kurtuluş tasarısını kabul etmesini istiyoruz fakat herkes kendi özgür iradesine sahiptir. Görevimiz olabildiğince çok kişiyi İsa'yı seçmeye davet etmektir. Biz görevimizi yerine getirirken, Tanrı da Kutsal Ruh aracılığıyla bize yardım eder fakat O hiç kimsenin kendi iradesine karşı gelmez. Özgür irade, sonunda ne yaparsak yapalım, ne kadar dua edersek edelim kurtuluşun her kişinin kendi seçimine bağlı olduğu anlamına gelir.

Görevi yerine getirirken beklediğimiz gibi sonuçlarla karşılaşmadığımız zamanlarda cesaretimizi kaybetmemeyi nasıl öğrenebiliriz?

Tanrı'nın İradesine Boyun Eğmek

Yaratılış 12:1-9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, önümüzdeki yol belirsiz olduğunda dahi Tanrı'nın iradesine boyun eğmek konusunda bize ne öğretiyor?

İbrahim'in en önemli niteliklerinden biri de Tanrı'nın iradesine boyun eğmesiydi. Onun Tanrı'yla olan tüm tecrübelerini belirleyen bu boyun eğiş olmuştur.

İbrahim'in çağrısı: İbrahim gökten gelen bir görev çağrısı aldı: "RAB Avram'a, 'Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git' dedi" (*Yar. 12:1*). Gökten bir ses duyduğunda ilk tepkisi bir sanrı olduğunu düşünerek bu sesi umursamamak olabilirdi. Ya da, gitmek istemiyorum; burayı seviyorum gibi bir şey söyleyerek mesaja karşı gelebilirdi. "Sana göstereceğim ülke" biraz garip bir tanımlama gibi görünmüş olabilir fakat o çağrıyı kabul etti. O kendi iradesini Tanrı'nın iradesine teslim etti, babasının hanesini ve ülkesini terk etti: "Avram RAB'bin buyurduğu gibi yola çıktı" (*Yar. 12:4*).

Yerin Seçimi: Lut'un adamlarıyla İbrahim'in adamları arasında münakaşa çıkmıştı fakat İbrahim kendi kanından olan biriyle kavga edecek bir insan değildi. Tanrı'nın iradesine boyun eğdi ve Tanrı da onu yeniden bereketledi: "Lut Avram'dan ayrıldıktan sonra, RAB Avram'a, 'Bulduğun yerden kuzeye, güneye, doğuya, batıya dikkatle bak' dedi, 'Gördüğün bütün toprakları sonsuza dek sana ve soyuna vereceğim'" (*Yar. 13:14, 15*).

Sodom ve Gomora'nın yıkılması: Tanrı bu iki kentin kaderini İbrahim'e açıkladığında, sevgiyle dolu olan İbrahim kentleri kurtarmaya çalıştı. Kentlerden on tane bile doğru kişi çıkmadığı için kentler yerle bir edildi. İbrahim Tanrı'nın iradesine boyun eğdi ve Tanrı'nın bu kentlerle ilgili hükmünü kabul etti.

İbrahim her durumda Tanrı'ya itaat ettiği için, Rab onu kullanabiliyordu. Bugün bizim için de aynı olmalıdır.

Görev: Yaşadığımız şehirlerde müjdeyi uygun ve etkili bir şekilde vaaz edenken engellerle karşılaşyoruz. Müdahale etmesi için Tanrı'ya yalvarmalıyız.

Ödev: Sizinkine benzer bir şekilde zor bir durumdan doğrudan etkilenen bir kişiyle iletişim kurmanın bir yolunu bulun. O kişiye onun için dua ediyor olduğunuzu söyleyin ve Tanrı'dan yardım etmek için ne yapabileceğinizi size göstermesini isteyin.

EK ÇALIŞMA: “Mahvolmakta olan canlara duyduğu sevgi İbrahim’in duasına ilham verdi. O yozlaşmış kentte işlenen günahlardan iğrenmesine rağmen, günahkârların kurtarılabilmelerini arzu ediyordu. Sodom’a gösterdiği yakın ilgi, bizim tövbesizler için duymamız gereken heyecanı örneklemektedir. Günaha karşı nefret, ancak günahkârlara karşı merhamet ve sevgi beslemeliyiz. Dört bir yanımızda canlar, Sodom’un başına gelen yıkım kadar umutsuz ve korkunç bir yıkıma doğru gitmektedir. Her gün başka birinin deneme süresi sona ermektedir. Her saat bazıları merhametin menziline çıkılmaktadır. Peki günahkâra bu korkunç akıbetten kaçınmasını bildirecek olan uyarı ve rica sesleri nerededir? Onu ölümden çekip almak üzere uzanmış eller nerededir? Alçakgönüllülükle ve sebatkâr imanla Allah’ın önünde onun için yalvaranlar nerededir?”

“İbrahim’in ruhu Mesih’in ruhuydu. Allah’ın Oğlu bizzat günahkârın yararına aracılık eden yüce Şefahtçi’dir. İnsan canının kurtuluşu için bedel ödeyen Kişi, onun değerini bilir. Mesih, yalnızca lekesiz ve pak bir tabiatta var olabilecek bir kötülük karşılığıyla, günahkâra yalnızca sınırsız iyiliğin ortaya koyabileceği bir sevgi gösterdi. Çarmıha gerilirken çektiği ıstıraplar içinde, tüm dünyanın günahlarının korkunç ağırlığı bizzat O’nun üzerindeyken, Kendisine hakaret edenler ve katilleri için dua etti: ‘Baba, onları bağışla; çünkü ne yaptıklarımı bilmiyorlar.’ Luka 23:34.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 70.

“İbrahim kudretli bir önder, bilge ve yetkin bir reis olarak çevre uluslardan saygı görüyordu. Komşularından ayrılarak onları etkisinden uzaklaştırmamıştı. Hayatı ve karakteri, putlara tapanlarla belirgin bir tezat teşkil ederek, gerçek iman yararına çarpıcı bir etki bırakıyordu. Allah’a bağlılığı sarsılmazdı, nezaketi ve hayırseverliği güven ve dostluk aşıyor, yapmacıksız büyüklüğü saygı ve şeref telkin ediyordu.”—*Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 66.

Tartışma Soruları:

1. Kutsal Yazı’daki başka hangi örnekler bize görev çağırısını yerine getiren bir kişiyi gösteriyor? Vaftizci Yahya’ya ne dersiniz? Sizce o başarılı mıydı?
2. Yaratılış 19:30-36 ayetlerini okuyun. Bu, Sodom’dan kurtarılanların bazılarının karakteri hakkında bize ne anlatıyor?
3. Görev ve görevin nasıl yerine getirildiği konusunda İbrahim’in örneğinden başka hangi dersleri çıkartabiliriz?
4. Şunu düşünün: Sizce İbrahim’in Sodom ve Gomora kentleri için yaptığı arabuluculuk başarı mıydı yoksa başarısızlık mı?

Bileği Kuvvetli Küçük Kilise

Andrew McChesney Tarafından

Almanya'nın kuzeyindeki Rügen adasındaki Yedinci Gün Adventistleri kilisesi kapanmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. Orada sadece altı kişi ibadet ediyordu: tek bir ailenin dört yaşlı üyesi ve diğer iki yaşlı kimse. Kilise, 1940'ta kurulduğundaki üye sayısı olan yediden ve 1950'lerin sonlarında 33 üyeli en parlak döneminden düşmüştü. Konferans liderleri bölgenin satılmasını önerdi. Kilisenin ihtiyar başkanı Gunthardt onlara "Hayır, kiliseyi elimizde tutmak istiyoruz" dedi. "Satmak istemiyoruz"

Üye sayısı, Almanya'nın 1990'daki yeniden birleşmesinden sonra düştü. Yaşlı üyeler öldü, daha genç olanlar taşındı ve eski Doğu Almanya adasının nüfusu inançtan uzaklaştı. Kilise ziyaretçileri sadece yazın tatilcilerin adaya akın etmesiyle artıyordu. Bazı tatilciler Adventistti.

Gunthardt, karısı ve ebeveynleri, kilisenin geleceği için dua eden diğer iki kilise üyesine katıldı. "Bize yeni üyeler getir" diye dua ettiler.

Sonra bir Adventist doktor ve ailesi adaya taşındı. Kilise üyeleri dua etmeye devam etti. Eski bir üye aniden üyelliğini yeniledi ve birkaç kişi daha katıldı. Üyelik sayısı 16'ya ulaştığında, konferans liderleri fikirlerini değiştirdi. Kiliseyi açık tutmaya karar verdiler.

Ancak o zamana kadar kilisenin yeni bir binaya ihtiyacı oluştu. Üyeler dua edip 136.000 Euro katkıda bulunmayı kabul ettiler. Toplanan meblağ, son 730.000 Euro'luk faturanın çok gerisinde kalsa da, onları dua etmeye devam etmeye teşvik etti.

Birkaç ev inşa etmiş olan Gunthardt, aynı zamanda bir etki merkezi görevi görecek bir kilise binası tasarladı. Almanya'nın dört bir yanından kilise üyeleri cömertçe bağışta bulundu. En beklenmedik katkı, Gunthardt'ın bir iş toplantısında bir hükümet lideriyle görüşmesinden sonra geldi. Alman siyasetçilerin devlet fonlarını özel amaçlara dağıtma yetkisi vardır.

Girişimi duyan lider, Gunthardt'ı yerel bir siyasetçiyle temasa geçirdi. Kilise üyeleri, Gunthardt'ın siyasetçiyle görüşmesinden önce dua ettiler ve siyasetçinin 300.000 Euro teklif etmesinden çok memnun kaldılar. Ama siyasetçinin bir şartı vardı. "Bir Hristiyan olarak, yeni kilise binasının sadece sosyal amaçlar için değil, aynı zamanda Tanrı Sözü'nü yaymak için de kullanılmasını istiyorum" dedi.

Bugün 25 üye ve çocukları her Şabat günü toplanıyor. Gunthardt, "Yeni bir kilise binamız var ve borcumuz yok" diyor. "Tanrı, kilisemizin açık kalması gerektiğini onayladı."

Rügen Kilisesi daha fazla mucize bekliyor. Dünyanın en seküler yerlerinden birinde bulunan kilisenin, Adventist Kilisesi'nin "IWillGo" stratejik planındaki 2. Misyon Hedefini işaret eden bir misyonu var: "Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek ... yeterince ulaşılmayan ve ulaşılamayan insan grupları arasında " (IWillGo2020.org). Gunthardt, "Buradaki insanlar pek dindar değil," diyor. "Onlarla bağlantı kurmaya çalışıyoruz."

Görevden Kaçınma Bahaneleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yunus 1-4; Nahum 1:1; 2Kr. 17:5, 6; Mez. 24:1; Yak. 1:27; Yşa. 6:1-8.

HATIRLAMA METNİ: “Sonra Rab’bin sesini işittim: ‘Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?’ diyordu. ‘Ben! Beni gönder’ dedim” (Yeşaya 6:8).

Göreve çağrılan herkes İbrahim kadar itaatkar değildi. Yunus buna bir örnektir (*Yunus 1-4 bölümlerini okuyun*). Tanrı Yunus’u Asur’un başkenti Ninova’ya gidip, onları uyarmasını istedi. Bugün Irak sınırları içinde olan bu kent Yerusâlim’den 900 kilometre uzaklıktaydı yani bir aylık bir yolculuktu. Yunus gitmeyi reddetmekle kalmadı, tam ters yöne doğru kaçtı. Yafa’ya vardığında, günümüzde Güney İspanya’da bulunan Tarşis’e geçmenin bir yolunu buldu. 3200 kilometrelik deniz yolculuğu, havaya bağlı olarak en az bir ay sürecekti. Asur kralıyla karşılaşmak istemediği için, Yunus onu Ninova’ya götürecek bir ayı oradan uzaklaşmaya çalışarak harcadı. Peki, bir Tanrı adamı olan Yunus neden böyle bir şey yapmıştı?

Ninovalılar kötü bir halk olmalarıyla nam salmışlardı. Zalimlikleriyle biliniyorlardı, daha önce İsrail’e ve Yahudiye’ye saldırmışlardı. Yine de Tanrı Yunus’tan Ninova’ya gitmesini ve kötülükleri için onları sorumlu tutmasını istedi (*Yun. 1:2*). Burada kullanılan ifadeler, Sodom ve Gomora hikayesinde Yaratılış 18:20, 21 ayetlerinde Tanrı’nın İbrahim’e söylediklerine çok benziyor. Fakat göreceğimiz üzere, Yunus İbrahim gibi değildi.

Yunus’un davranışından, görevi yerine getirmemek için öne sürebileceğimiz bahaneler konusunda ne öğrenebiliriz?

*4 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bahanelerimiz: Korku

Nahum 1:1; Nahum 3:1-4 ve 2. Krallar 17:5, 6; 2. Krallar 19:32-37 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Ninova ve Asur ile İsrail arasındaki ilişki konusunda ne anlatıyor? Bu ilişki, Yunus'un Ninova yerine Tarşış'e gitmesine nasıl etki etmiş olabilir?

Yunus'un Ninova'ya gitmek konusunda isteksiz olmasının sebeplerinden biri de muhtemelen korkuydu. Asurlular korkunç düşmanlardı ve Ninova da krallığın başkentiydi.

"Bölmüş İsrail zamanında eski dünya kentleri arasında en büyüklerinden biri, Asur krallığının başkenti olan Ninova'ydı . . . Geçici refahı zamanında Ninova suç ve kötülük merkeziydi. İlham onu 'elleri kanlı kent... yalanla, talanla dolu' olarak nitelemiştir. Nahum peygamber mecazi bir dille Ninova'yı gaddar ve yırtıcı bir aslana benzetti. 'Dinmeyen vahşetinden kim kaçabildi ki?' diye sordu Nahum 3:1, 19."—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 2. cilt, s. 157.

Ninova muazzam bir kenti. Tarihçiler bize Sanherib'in kenti büyük ölçüde genişlettiğini söylüyor. İnşa ettirdiği dev Güney Batı sarayı 503 metreye 242 metreydi ve en az 80 odası vardı. Ayrıca 65 kilometre uzaklıktaki kaynaklardan kente su getirmek için 18 kanal inşa ettirmişti. Sadece sarayın boyutu göz korkutucuydu.

Fakat Asurlular aynı zamanda zalimdi. Babil'in ele geçirilmesi öyküsünde, Sanherib kentin sokaklarını, genç ve yaşlı orada yaşayanların cesetleriyle doldurduğu için böbürleniyordu. Kazılar sırasında ortaya çıkarılan oyma rölyeflerde askerlerin kurbanları kazığa geçirdiği sahneler resmedilmiştir. Bunlar karşılaşmak isteyeceğiniz insanlar değildi; şiddete başvurmaktan hiç çekinmiyorlardı ve bunu hoşlarına gitmeyen herkese sebepsiz yere, zalimce yapıyorlardı. Açıkçası, Ninova'daki halk kalabalığı içinde yürüme düşüncesi bile Yunus'u korkudan ürpertmiş olmalı.

Tüm bunlara rağmen, Yunus'un öyküsünü genellikle korkusunun Tanrı'nın talimatlarının yerine getirmesine engel olmasına izin verdiği için ayıplayarak okuruz. Fakat fark etmediğimiz bir şey var; biz de aynı şeyi yapabiliriz, yani bizi Tanrı'nın değil korkunun denetimi altına almasına izin verebiliriz.

Tanrı'nın sizi güçlü bir şekilde bir şey yapmaya yönlendirdiği fakat korkudan o şeyi yapmak istemediğiniz bir zamanı hatırlayın. Bu tecrübeden neler öğrendiniz? _____

Bahanelerimiz: Yanlış Görüşler

Fırtına başladığında Yunus kendisini suçladı (*Yun. 1:1-12*). Onun davranışı, o dönemde pek çok kişinin sahip olduğu dünya görüşü ve Tanrı ya da “tanrılar” kavrayışı hakkında bize bir ipucu veriyor. Ülkelerinde hüküm sürdüklerine inandıkları çeşitli tanrılara inanıyor olmalarına rağmen, denizler iblislerin kaotik alemi kabul ediliyordu. Denizcilerin dünya görüşüne göre onların ökesini dindirmek için kurban sunmak gerekiyordu. Yunus bir Yahudi olmasına rağmen, çok muhtemel kendi zamanının geleneksel inançlarından etkilenen bir dünya görüşüne sahipti.

Yunus 2:1-3, 7-10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Yunus’un, Tanrı’nın takdirini nasıl anlamaya başladığına dair ne gösteriyor?

Yunus, halkın Yehova’yı Tanrıları olarak tanıdığı bölgeden uzaklaşıyor olsa da, (zor yoldan) uzak ülkelere yolculuk ederken dahi Yehova’nın yine de egemen olduğunu öğreniyordu. Rüzgar ve dalgaların sahibi Tanrı’dır. Bahkların da. “RAB’bindir yeryüzü ve içindeki her şey, Dünya ve üzerinde yaşayanlar” (*Mez. 24:1*). Yunus’un yüreği yerin ve denizin Egemeni’ne döndü, günahını itiraf etti ve kurtarıldı.

Biz de Tanrı’yı ve O’nun bizden ne beklediğini yanlış anlamış olabiliriz. Yaygın olan yanlış anlamalardan biri de, Tanrı’nın bizim için isteğinin, kendi kurtuluşumuza odaklanmaya ve kendimizi, çevremizdeki dünyanın kötülüğünden uzaklaştırmaya odaklanmamız olduğudur. Bize, kendimizi “dünyanın lekelmesinden” (*Yük. 1:27*) korumamız söylenmiş olsa da, Tanrı’nın bereketlerini ve umudunu ihtiyacı olanlara nasıl ulaştıracağımıza odaklanmalıyız.

Bizi Tanrı’nın görev çağrısını kabul etmektan alıkoyan diğer bir yanlış anlama da, başarılı olmamızın bize bağlı olduğuna inanmaktır. Yunus’un Ninova’da kurtarabildiğinden daha fazla can kurtaramayız. Görev konusunda “kurtarıcı” mantığına sahip olabiliriz. Bizim çağrımız kurtarma işini gerçekleştirmek değil, Tanrı’nın kurtarma işinde O’nunla işbirliği yapmaktır. Biz, Tanrı bizi belirli bir şekilde değiştirdiği için, O’nu överek tanıklık ediyoruz fakat sadece Tanrı insanları Kendisine çekebilir. Biz gerçeğin tohumlarını atabiliriz fakat yürekleri sadece Tanrı dönüştürebilir. Biz sıklıkla kendi işlevimizi Tanrı’nın işleviyle karıştırıyoruz ve bu herhangi kişinin tanıklık etmemek için bir bahane bulmasına yeterlidir. Evet, Tanrı Yunus’u kullanmıştı fakat Ninova’yı değiştiren Yunus değil sadece Tanrı’ydı.

Gönülleri kazanmak zor, insanların kendi başlarına yapamayacakları kadar zordur. Onun yerine, Tanrı’nın bizim vasıtamızla, bizim yaşamımız ve tanıklığımızla gönülleri kazanmasına izin vermeyi nasıl öğrenebiliriz?

Bahanelerimiz: Zorluk

Yunus'un balığın karnında yaşadıkları (*bkz. Yunus 2*), Tanrı'nın sevgisi ve merhametinin çarpıcı bir gösterisiydi ve Yunus'un duası da, onun Tanrı'nın sevgi mesajını atlamadığını ortaya koyuyor. Fakat Tanrı ile olağanüstü bir karşılaşma yaşamış olması, onun eski düşünce ya da davranış alışkanlıklarının kolaylıkla değişeceği anlamına gelmiyordu ama yine de Yunus Ninova'ya gitti.

Yunus 3. bölümü okuyun. İnsanlar Yunus'un vaazına nasıl karşılık verdi? Burada bizim için tanıklıkla ilgili hangi dersler bulunmaktadır?

Yunus Ninovalılar konusundaki kişisel hislerine rağmen, Tanrı'nın ondan istediği şekilde vaaz etti ve şaşırtıcı bir sonuçla karşılaştı. Ninovalılar tövbe ediyorlardı! Evet, Yunus çok şey yaşamak zorunda kalmıştı, yapmak istemediği şeyleri yapmak durumunda kalmıştı fakat yaptığında Tanrı yüceltilmiş oldu.

Yani, Tanrı'nın görevi, isteksizce de olsa fedakarlık yapmaya gönüllü olanların omuzlarında ileri taşınmaktadır. Değerlerimiz, Tanrı'nın kayıp olanlar için önceliğine boyun eğmelidir. Biz de Yunus gibi bazen bizi bir kişiye ya da topluluğa ulaşmaktan alıkoyan önyargılara sahip oluyoruz.

Önyargılarımızla yüzleşmek alçakgönüllü olmamızı gerektiriyor. Görev aynı zamanda zaman ve duygusal enerji ister. Başka insanların yaşamlarına yatırım yapmak ve gerçek anlamda onlar için endişelenmek külfetli olabilir. Kendi yaşamlarımıza ve sorunlarımıza ayak uydurmakla uğraştığımız bir zamanda, başkalarına duygusal destek sağlamak çok yorucu görünebilir.

Son olarak, göreve dahil olmak sıklıkla paramızı kullanmak konusundaki düşüncelerimizi değiştirmemizi gerekli kılar. İnsanlara bakım sağlamak için olsun, yayın ve müjdecilik için gerekli gereçlerin satın alınması olsun ya da görev işine vakit ayırmak amacıyla bazı hizmetlerin satın alınması olsun görevle ilgili çeşitli masraflar bulunmaktadır. Hangi biçimde olursa olsun, görev işi fedakarlık gerektirmektedir.

İyi haber şu ki, Yunus'un yetersizliklerine rağmen, Tanrı güçlü bir şekilde Ninovalıları tövbe ettirmeyi başarmıştı. Üzücü olan ise, Yunus göğün neşesinin bereketine katılmıyordu.

Tanrı, O'nun sevgisini bir başkasıyla paylaşma uğruna sizden hangi fedakarlığı yapmanızı –ya da yapmaya hazır olmanızı– istiyor? Bu fedakarlığımız sayesinde, O'nun sizin yaşamınızı zenginleştireceği vaadini gerçekleştireceğine ne kadar eksiksiz bir şekilde güveniyorsunuz?

Bahanelerimiz: Rahatsız Edici Karşılaşmalar

“Ah, ya RAB, ben daha ülkemdeyken böyle olacağımı söylemedim mi? Bu yüzden Tarşış'e kaçmaya kalkıştım. Biliyordum, sen lütfeden, acıyan, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin, cezalandırmaktan vazgeçen bir Tanrı'sın” (Yun. 4:2). Yunus'tan ne kadar güzel bir dua. Öyle mi acaba?

Yunus 4. bölümü okuyun. Bu adamın derdi neydi?

Yunus Tanrı'nın ona gönderdiği kişilere karşı son derece nefret doluydu çünkü Ninovalılara verdiği kıyamet vaazının başarısızlığı ortaya çıktığında itibar kaybetmektense, ölmeyi yeğlemişti. Yunus Ninova'nın Sodom ve Gomora gibi olmasını istemişti. Bu nefret edilen insanların Tanrı'nın yargısıyla karşılaşmasını istiyordu. Bu gerçekleşmediğinde ise dünya görüşü temelden sarsıldı ve Yunus dünyasının ters yüz olmasına izin vermektense ölmek istedi.

Yunus'un öyküsünde Tanrı ikinci defa ona karşı durdu fakat bunu bir vaazla ya da söyleyerek değil bir tecrübeyle yaptı. Dünya görüşleri istenildiğinde oluşmaz. Ya da yeni veya farklı bir şey duyduğumuzda değişmezler. Dünya görüşü genelde insanın yaşam tecrübelerine ve bu tecrübeleri yorumlama ya da açıklama biçimine göre şekillenir.

Tanrı'nın ona yaşattığı yeni tecrübenin amacı, onun kendi bozuk dünya görüşünün farkına varmasına yardım etmektir. Tanrı mucizevi bir şekilde bir bitkinin, bir günde onu yakıcı güneş ışığından koruyacak bir gölge yapacak kadar büyümesini sağladı. Yunus ise bu mucizeyi gerçekleştiren Tanrı'ya değil, bitkiye minnettardı. Yunus bunu hak etmediği bir mucize olarak görmektense, iyi işleri sonucunda gelen uygun ve hak edilmiş bir bereket olarak değerlendirdi. Bitki öldüğünde ise, bu Yunus'un öfkelenmesine ve güvensiz hissetmesine yol açtı. Kendini öldürmeyi düşünmeye başladı.

Bunun ardından, Tanrı'nın nazikçe onu düzelten uyarısı duyuldu. Tanrı Yunus'un Ninova'daki binlerce erkek, kadın ve çocuktan ve aynı zamanda onların hayvanlarından daha çok bir bitkiye değer vermesinin ne kadar aptalca olduğunu görmesine yardım etti.

Öykü Yunus'un tövbe etmesiyle sonuçlanmıyor. Tersine, tamamlanmamış öykü bize bir dayanak oluyor. Tanrı'nın kötüler, zorbalılar ve dünyanın her yerindeki ulaşılamamış kişilerle ilgilenmesi konusunda biz ne yapacağız?

Buradayım, Beni Gönder

Yunus'un öyküsü şaşırtıcıdan da ötedir. Yunus'un zayıflıklığına rağmen Tanrı'nın Ninovalıları kurtarmış olması, bizim işlevimizin sadece Tanrı için bir kanal olmak olduğunun çarpıcı bir göstergesidir, yürekleri ancak O ikna edip dönüştürebilir. Bu öykü, Tanrı'nın sadece O'nun talimatlarını yerine getirecek istekli ve alçakgönüllü mesajcılar aradığının bir hatırlatıcısıdır.

Yeşaya 6:1-8 ayetlerini okuyun. Bu metinde ifade edilen temel fikir nedir?

Çağrı orada. Tanrı istekli gönüllüler arıyor. Biz de O'nun önderliğine boyun eğerek, O'nun sesini dinleyerek ve bize her ne söylerse ona itaat etmeyi seçerek bu çağrıya cevap vermeliyiz.

Yunus'un öyküsü aynı zamanda Tanrı'nın, O'nun sevgisinin hissedilmediği, O'nun sesinin duyulmadığı yerlerde yaşayan insanlara duyduğu sevgiyi göstermektedir. Tanrı Ninova'ya nasıl merhamet ettiyse, bugün ağaçların ve çiçeklerin yerini binaların aldığı, sürekli gürültünün durup dinlemeyi zorlaştırdığı kentleri dolduran milyonlara da öyle merhamet ediyor. Tanrı Ninova için, orada "sağım solundan ayırt edemeyen" (*Yun. 4:11*) insanlar olduğunu söylemişti. Tanrı'nın, yaşamın yoğunluğu ve çirkinliği altında ezilenlere, O'nun umut mesajını iletmek isteyen müjdecilere ihtiyacı var.

Yeşaya bir sesin "kim gidecek?" dediğini duymuştu. Sizin yanıtınız ne olacak?

Görev: Boş bir kağıda ya da dua defterinize, imanlı olmadığımı bildiğiniz kişilerden oluşan on kişilik bir liste yapın. Onlara "öğrencilerim" diyeceksiniz. Hepsinin adını soyadını yazın. Bu listeyi yanınızda taşıyın ve bu çeyreklığın kalanında öğrencilerinizin her biri için her gün dua edin. Sadece tanışık olduğunuz kişilerle arkadaşlık kurmanıza yardım etmesi için Tanrı'ya dua edin. Arkadaşlarınızla daha derin, daha yakın, güvenilir dostluklar geliştirmek için dua edin. İlişkilerinizi derinleştirirken, arkadaşlarınızın belirli ihtiyaçlarını, acılarını ve kırgınlıklarını anlamak için onları dikkatle dinleyin ve gözlem yapın. Sonra da o ihtiyaçları, karşılasın, o acıları dindirsin, o kırgınlıkları sona erdirmesin diye Tanrı'ya dua edin.

Ödev: Bir tane size yakın, bir tane de dünyanın öteki ucunda bir kent seçin. Her iki kentte çalışın ve yaşayan kişiler için dua etmeye başlayın. Bildiğimiz gerçeği, İsa'nın yakındaki gelişi hakkındaki gerçeği paylaşacak güçlü bir Adventist varlığı oluşturması için Tanrı'ya dua edin.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, İsa'nın çağrısına uyarak etraflarındakilere tanıklık etmekte zorluk yaşayan kişilere güçlü bir uyarıda bulunuyor.

“Bu işi gerçekleştirmeyi başaramayan kişilerin bahaneleri onları sorumluluklarından kurtarmıyor. Bu işi yapmamayı seçtiklerinde, Mesih'in uğruna öldüğü canları ihmal etmiş oluyorlar, Tanrı'nın onlara yüklediği sorumluluğu ihmal etmiş oluyorlar ve göğün defterlerine sadakatsiz hizmetkarlar olarak kaydediliyorlar. Görevli, kendisini onun yardımına ihtiyacı olan kişilerden ayırdığında, Efendi'nin yapmış olduğu gibi başkaları için bir dayanak ve bereket olma işlevini yerine getirmiş oluyor mu? İnsanlarla kişisel münasebetlerden kaçınanlar benmerkezci kişilere dönüşürler. Bu kişiler kardeşleriyle iletişim kurma deneyimine ihtiyaç duymaktadırlar böylece kendi ruhsal durumlarını anlayabilir ve Tanrı'nın sürüsünü, zamanı geldiğinde her birine payına düşen gıdayı vererek nasıl besleyeceklerini bilirler. Bu işi ihmal edenler ise ahlaki yenilenmeye ihtiyaç duyduklarını göstermiş olurlar. Onlar, ancak ondan sonra işin yükünü yüklenmediklerini görebilirler.”—Ellen G. White, *The Advent Review and the Sabbath Herald*, 30 Ağustos 1892.

Bunlar, Tanrı'nın göreve ne kadar önem verdiğini vurgulayan çok güçlü ifadeler olsa da, umutsuz bırakılmış değiliz. “Yunus'a verilen sorumluluk ağırdı, ama onu görevlendiren Rab kulunu destekleyebilecek ve başarı kazandırabilecek güçteydi. Peygamber sorgulamadan söz dinleseydi, birçok acı deneyimden esirgenecek ve büyük bereketlere kavuşacaktı. Ancak Yunus'un ümitsiz olduğu anda Rab onu bırakmadı. Sınavlar ve tuhaf sağlayışlar aracılığıyla peygamberin Allah'a ve O'nun sınırsız kurtarış gücüne duyduğu güven canlandı.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 2. Cilt, s. 157.

Aynı Yunus gibi biz de göreve katılmamak için bahaneler üretmeyi daha kolay bulabiliriz. Bu bahaneleri üretmemize pek çok şey sebep oluyor olabilir. Fakat bizim görev çağrımız Yunus'un çağrısından daha az belirgin değildir. Soru şudur: Siz nasıl karşılık vereceksiniz?

Tartışma Soruları:

1. Göreve katılmamak için hangi bahaneleri üretmeye ayardıyorsunuz? Sizin Ninova'nız nedir?
2. Biz Yedinci Gün Adventistlerinin sahip olduğumuz gerçeğin ne kadar değerli olduğunu düşünün. Bu gerçeklere sahip olduğunuz için ne kadar bereketlenmiş olduğunuzu düşünün. Sizi, bu kadar çok sevdiğiniz şeyi başkalarıyla paylaşmaktan alıkoyan şey nedir?
3. Tanrı'nın lütfuyla, tanıklık etmek ve görev konusundaki herhangi korkunuzu yenmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

Panik Ataklar İçinde Umut

Andrew McChesney Tarafından

Grete küçük bir kızken panik ataklar geçiriyordu. Karanlıkta uyandı, korkmuştu, kalbi hızla atıyordu. Korkusu o kadar yoğundu ki kalbi patlayacakmış gibi geliyordu. Nereden yardım alacağını bilmiyordu. Anne babasına söylemedi. Korkularının insanlardan daha büyük olduğunu düşünüyordu. Dünya onu korkutuyordu, hatta okul ve sokakta yürümek gibi sıradan şeyler bile. Yaşadığı ülkede, Almanya'da, kimsenin ona yardım edebileceğini düşünmüyordu.

O uykusuz gecelerde Grete, Annika'yı düşünmeye başladı. İki kız, çocuk korosunda şarkı söyleyerek birlikte büyümüşlerdi. Sonra Annika'ya kanser teşhisi kondu. Yine de cesur davranmış ve Tanrı'ya güvenmişti. "Korkmayın," demişti Annika ailesine. "Nereye gittiğimi biliyorum. Her şey iyi olacak." Annika ölmüştü ama acı çekmeden ve korkmadan.

Annika'nın inancı Grete'yi hayrete düşürmüştü. O ise her gece korku içindeydi. Annika'nın sözleri, Grete'nin sevgi dolu bir Tanrı ve sonsuz yaşam hakkında ilk kez duyduğu sözlerdi. Kendisinden ve dünyadan daha büyük bir şey olup olmadığını merak etti. "Annika'nın gitmeyi planladığı bu yere nasıl gidebilirim?" diye düşündü.

Grete, 14 yaşındayken geceleri panik atak geçirmeyi bıraktı ama yine de kendini korkmuş ve yalnız hissediyordu. Sonra gelecekteki kocası Nico ile tanıştı. Düzenli olarak kiliseye gitmezdi ama Tanrı'ya güçlü bir şekilde inanırdı. Anne babası Yedinci Gün Adventistleriydi ve Noel tatili için evlerini Grete'ye açtılar. Grete hiç bu kadar nazik bir aileyle vakit geçirmemişti. Bu onun için adeta yeni bir dünyaydı. Duygularının yoğunluğuna dayanamayıp ağlamak için üst kata koştu.

Grete, evde Tanrı'nın varlığını hissettiğinde, korkuları için yardım alabileceğini fark etti. Tanrı'nın büyük, güçlü ve herkesi kurtarabilecek güçte olduğunu gördü. Kendini ilk kez güvende hissetti. Sonsuza kadar güvende hissetmek istiyordu.

Grete Kutsal Kitap dersleri almaya başladı ve daha sonra o ve Nico, Almanya'nın Rügen adasındaki Yedinci Gün Adventistleri kilisesine katıldı. O zamanlar bunu bilmiyorlardı, ancak kilise, azalan üye sayısı nedeniyle kapanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Onların varlığı, Nico'nun babası, baş ihtiyar Gunthardt da dahil olmak üzere kilise üyelerinin dualarına bir cevaptı. Bugün, Grete ve Nico, yakın zamanda artan üyelerini barındırmak için daha büyük bir bina inşa eden ve gelişen bir kilisenin aktif üyeleridir. Grete, "Hayatımdaki en harika şey, İsa'yı tanımamdır." diyor. "Yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu biliyorum. Yaşadığım hayat için çok mutluyum."

Almanya gibi seküler ülkelerde ve daha dünyanın birçok yerinde umut müjdesinin yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularınız için teşekkür ederiz.

Göreve Hazırlık ve Motivasyon

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luk. 24:1-12; Luk. 24:36-49; Elç. 1:12-26; İbr. 10:24, 25; Elç. 2:1-41; 1Ko. 11:1.*

HATIRLAMA METNİ: “Daha sizlerle birlikteyken, ‘Musa’nın Yasası’nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar’da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerekir’ demiştim” (*Luk. 24:44*).

Pavlus Filipililer’e şöyle yazmıştı: “Gerçi kimi Mesih’i kıskançlık ve rekabetle, kimiye iyi niyetle duyuruyor. Sonuncular, Müjde’yi savunmaya atandığını bilerek bunu sevgiyle yapıyorlar. Ötekilerse Mesih’i temiz yürekle değil, bencil tutkularla duyuruyorlar. Böylece tutukluğumda bana sıkıntı vereceklerini sanıyorlar. Ama ne önemi var? İster art niyetle ister içtenlikle olsun, her durumda Mesih duyurulmuş oluyor. Buna seviniyorum, sevinceğim de” (*Filp. 1:15-18*).

Güçlü sözler! “İster art niyetle ister içtenlikle olsun”, her durumda Mesih duyuruluyor ve Pavlus için önemli olan da buydu. Fakat elbette ideal olarak Mesih’i duyurmak için, görev için ya da başka insanlara iyi haberleri ulaştırmak için sebeplerimiz bencilce hırslardan, kıskançlık ya da çekişmeden değil, sevgiden ve gerçekten kaynaklanmalıdır.

O halde Mesih’i duyurmak için sebeplerimiz nelerdir ve bunu yapmaya hazırlanmamızın yöntemleri nelerdir?

Bu hafta, görevin bu önemli alanlarında bize rehberlik etmesi için ilk kilise-deki bazı olayları inceleyeceğiz.

**11 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

İyi Haberi Paylaşmak

Luka 24:1-12 ayetlerini okuyun. Mesih'in dirildiğini duyanların tepkisi ne olmuştur?

Luka, İsa'nın ölümünden sonra, Pazar sabahı erken saatlerde birkaç kadının mezara gittiğini söylüyor. Yanlarında baharatlar vardı yani Sebt günü geçtiği için büyük olasılıkla İsa'nın bedeniyle ilgileneceklere. Oysa taşla mühürlenmiş bir mezar bulmayı beklerken mezarın boş olduğunu görünce çok şaşırdılar. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı ve o sırada parlak giysiler içindeki adamları görünce korktular. Fakat adamların onlara söyleyecekleri vardı. Onlara İsa'nın sözlerini hatırlattılar ve daha önce böyle olacağını söylediği gibi, İsa'nın gerçekten dirildiğini açıkladılar. Kadınlar bu habere çok sevinerek hızla öğrencilerin ve İsa'nın öğrencilerinden pek çoğunun bulunduğu yere döndüler, heyecanla görünce duyduklarını onlara anlattılar. Yani, Mesih hakkında öğrendiklerini başkalarıyla paylaşmaya başladılar.

Kadınların kendilerini nasıl hissediyor olduklarını hayal edebiliyor musunuz? Az önce muazzam, onları şaşkınlık içinde bırakan bir şey tecrübe etmişlerdi fakat öğrenciler onların yaşadığı için "boş lakırdı" [KM] dediler ve onlara inanmadılar. Sonuçta kadınlara inanıp inanmamakta tereddüt eden Petrus kendisi görmek için koşarak mezara gitti.

Petrus gibi pek çoğumuz da sırf birisi öyle söyledi diye bir şeye inanmakta tereddüt ederiz. Petrus kadınların söylediklerini dinlemiş olmasına rağmen, kendisi görene kadar onların tecrübelerini paylaşmadı. İlk başta boş mezarı gördü ve Luka'nın söylediğine göre "olay karşısında şaşkına" döndü (Luk. 24:12). Mezarda yaşadıkları kadınların yaşadıklarıyla aynı değildi.

Petrus'un tepkisinden farklı olarak, kadınlar İsa hakkında duydukları haberleri hemen başkalarıyla paylaşmak istemişlerdi. Görev için, başkalarını, İsa'nın onlar için yapmış olduğu şeyden haberdar etmekten daha büyük bir sebep olabilir mi? İsa'daki kurtuluşun, hepimizin sahip olduğu yegane umudun iyi haberini yaymaktan daha büyük bir motivasyon kaynağı var mıdır?

Elbette, onu başkalarıyla paylaşmadan önce kendimizin Tanrı'yla kişisel bir tecrübeye sahip olmamız gerekmektedir. Görevi gerçekleştirmek için sahip olduğumuz motivasyonun önemli bir parçası da, bu kadar çok sevdiğimizizi başkalarıyla paylaşma isteğimiz olmalıdır. Sonuçta kendi sahip olmadığımız şeyi başkalarıyla paylaşamayız öyle değil mi?

Tanrı ve O'nun sevgisinin gerçekliği konusunda sizin yaşadığınız tecrübeler nelerdi? Bu zamanlar neden sizin için çok değerli ve sizi başkalarına iyi haberi ulaştırmak konusunda nasıl motive ediyorlar?

Peygamberlik Sözüne Dayanan Temel

Luka 24:36-49 ayetlerini okuyun. Burada ne oldu ve bu elçiler için neden son derece önemli bir deneyimdi?

Öğrencilerin başlarda korkarak inançsızlık göstermeleri çok ilginç. Sonrasında ise, İsa'yı gördükten ve O'nun gerçekten hayatta olduğundan emin olduktan sonra sevinçten inanamadılar (*Luk. 24:41*). Daha önce hiç, bir şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüğünüz oldu mu? Öğrencilerin ve yukarı odada yaşayanların yaşadıkları işte buydu.

Yine de, İsa onları sadece bu deneyimle bırakmış olsaydı, ayrıldığında imanları kalıcı olmayabilirdi. Zaman içinde deneyimlerinin gücü solabilir, onu unutabilir hatta sorgulamaya başlayabilirdi. Bu sebeple İsa onlara yaralarını gösterdikten ve onlarla balık yedikten sonra bununla yetinmedi. Onları Söz'e götürdü, işinin ve hizmetinin peygamberlik sözündeki dayanağını onlara gösterdi. Yani, O'nunla yaşadıkları tecrübe ne kadar muhteşem olursa olsun, İsa yine de onların imanının Tanrı'nın Sözü'nü temel almasını istiyordu.

"Daha sizlerle birlikteyken, 'Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin yazılmasında ve Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerekir' demiştim" (*Luk. 24:44*).

Burada da tanıklık etmek için, görev için çok güçlü bir sebep buluyoruz: Tanrı'nın Sözü. İsa, öğrencilerin yaşadıklarını pekiştirmek için, onların Kendisinin neden ölmesi gerektiğini ve dirilişinin ne anlama geldiğini kavramaları gerektiğini biliyordu. Onların dünya görüşlerinin siyasi ve dünyevi bir krallıktan, günahın büyük çözümüne ve Mesih'in ölüm karşısında kazandığı zafere dönmesi gerekiyordu. Müjde, İsrail'in siyasi egemenliğini kazanmaktan çok daha fazlasıydı. O, Mesih'in Şeytan karşısındaki zaferinin güvence altında olduğunu, bir gün dünyadaki tüm kötülüğün yok edileceğini, yeryüzünün yeniden yaratılacağını ve Tanrı'nın halkı ile birlikte olacağını açıklıyordu. İsa onların "zihinlerini açtı" (*Luk. 24:45*) ve böylece dünya ile paylaşacakları gerçekleri kavrayabildiler.

İsa ile yaşadıklarımız, Mesih'in ilk ve ikinci gelişi de dahil olmak üzere, tarihteki olaylara işaret eden peygamberlik sözlerini de barındıran O'nun Sözü'ndeki temel olmasa sürdürülemez. Bu gerçekler ancak doğru bir şekilde kavrandığında, görev için hazır ve istekli olabiliriz.

Peki siz Mesih'e, O'nun hem ilk hem ikinci gelişine işaret eden peygamberlik sözlerine ne kadar bağlısınız? Özellikle son günlerde, neden peygamberlik sözleri de dahil olmak üzere Tanrı'nın Sözü'ne bağlanmalıyız ve onları anlamak özellikle de görev için neden çok önemlidir?

Beklemek ve Görev

Luka 24. bölüm İsa'nın göğe yükselmesiyle sonlanıyor (*Luk. 24:50-53*). Fakat hikaye bu şekilde sona ermiyor. Yazar Luka Elçilerin İşleri kitabını yazarak devam ediyor. İsa göğe yükselmeden hemen önce, öğrencilerine bir görev verdi, bir vaatte bulundu ve "yücelerden gelecek güçle kuşanuncaya dek" Yeruşalim'de kalmaları talimatını verdi (*Luk. 24:49; ayrıca bkz. Elç. 1:4-8*).

İsa öğrencilerine Baba'nın vaadini (Kutsal Ruh'u) onlara gönderme sözünü yerine getirinceye kadar, Yeruşalim'de beklemelerini emretti. Kutsal Ruh Yeruşalim'de, Yahudiye'de, Samiriye'de ve ötesinde tanıklık etmeleri için onları güçlendirecekti.

Elçilerin İşleri 1:12-26 ayetlerini okuyun. Artık sayıları 120 kişiyi bulan öğrenciler beklerken ne yapıyorlardı?

İsa öğrencilere açık bir görev vermişti: tüm dünyada O'nun tanıkları olacaktı. Bu sebeple, beklerken iki şekilde görevlerine hazırlandılar. İlk olarak Luka onların bir arada dua etmeye ve yalvarışlarına devam ettiklerini söylüyor. Hiçbirinin zihninde İsa'nın onlara vermiş olduğu görev konusunda bir soru yoktu ve her biri bu görevi kabul etmişti. Bu durum, duada birlik olmaları için onlara ilham veriyordu. Luka ne hakkında dua ettiklerini paylaşmıyor fakat kesin olan şu ki, bilgelik, güç ve birlikte görevi yerine getirmek için cesaret için dua ediyorlardı. Bizim için ne müthiş bir örnek ama!

Beklerken yaptıkları ikinci şey de görevleri için lojistik olarak hazırlık yapmalarıydı. Yahuda infaz edilmesi için İsa'yı ele vermiş ve sonra da kendi hayatına son vermişti. Bu, onikiler içinde bir boşluk oluşmasına yol açmıştı. Bu sebeple, öğrenciler beklerken Tanrı'nın rehberliğini aradılar ve Yahuda'nın yerine geçecek birini seçtiler. Aslında öğrenciler kendilerini hazırlıyor ve görevlerinin başlangıcını planlıyorlardı. Bu kararların verilmesinde, Petrus bir önder işlevi görüyordu. Kimse onun kararını sorgulamıyordu; hepsi kararda Tanrı'nın bilgeliğini görmüştü. Tanrı'nın onların arasında çalıştığına ve hareket ettiğine dair bir anlayış ve güvene sahiptiler. Bekleme zamanları oyalanarak değil, amaçlı ve görev duygusuyla gerçekleştirdikleri işlerle geçiyordu.

Biz de Tanrı'nın büyük görevini tamamlamamızda bize yardım etmesi için Kutsal Ruh'un dökülmesini beklerken, birlikte olmalı ve Tanrı'nın Kutsal Ruhu için dua ederek birbirimizi yüreklendirmeliyiz (*İbr. 10:24, 25*). Ayrıca, kendimizi ve kilisemizi Tanrı'nın önceliğine, kaybolanları kurtarma işine göre hizaya sokmalıyız.

Rab'bi beklemeyi ve bu arada imanınızı kaybetmemeyi nasıl öğrenebilirsiniz? Bu sırada, beklerken, burada öğrencilerin yaptığı gibi zamanı nasıl en iyi şekilde kullanabilirsiniz?

“Sizin Çarmıha Gerdiğiniziz”

Elçilerin İşleri 2. bölümde Pentikost günü Kutsal Ruh'un dökülmesi aktarılmaktadır. İsa'nın takipçileri dua ederken, başlarının üzerine ateşten diller indi. Kutsal Ruh armağanının verildiğini anladılar.

Elçilerin İşleri 2:1-41 ayetlerini okuyun. Pentikost günü Kutsal Ruh'u almalarının sonucunda öğrencilere ne oldu?

Öğrenciler, “kendilerine Ruhun verdiği söyleyişe göre” (Elç 2:4 KM) başka dillerde konuşmaya başladılar. Burada önemli olan şey, Tanrı'nın bu kişilerden her birini inançsızların faydalanması için güçlendirmiş olmasıdır. Bereket sadece onların kendi iyilikleri için değildi. Onları göğe uygun hale getirmek ya da başka bir dilde iş yapmalarını kolaylaştırmak amacıyla verilmiş bir bereket değildi. Bereketin verilme sebebi, Tanrı'nın kaybolanlar için olan görevinin yerine getirilmesiydi. Bugün Tanrı takipçilerinin her birini, kişisel yeteneklerini, O'nun inançsızlar için olan görevinin gerçekleştirilmesi için kullanmaya çağırıyor. Bize yetenekler verilmiştir: bize verileni, başka insanlara ulaşmak için kullanmaktan daha büyük bir görev çağırısı var mıdır?

Kutsal Ruh'un dökülmesi pek çok kişinin Mesih'i reddettiği için tövbe etmesini sağladı. Elbette bu kişilerden bazıları O öldüğünde Yeruşalim'deydi. Buradaki gücü düşünün: Petrus onlardan bazıların Mesih'i çarmıha germekle suçladı. Anlaşıyor ki, onlar ne yaptıklarını anladılar ve ikna olup şöyle haykırdılar: “Kardeşler, ne yapmalıyız?” (Elç:2:37).

Yani, bu duruma rağmen bağışlanabildiler. Petrus onlara şöyle dedi: “Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız” (Elç. 2:38).

İsa'nın bu takipçileri, Kutsal Ruh'la ve birbirleriyle uyumlu bir şekilde çalışarak, İsa'nın çarmıha gerilmesine doğrudan dahil olmuş kişiler için bile tövbe ve günahların bağışlanması olduğunu vaaz ettiler. Müjdenin gücü işte budur. Bu mesaj bizi görevi gerçekleştirmeye motive etmiyorsa eğer başka ne edebilir? Bizden müjdeyi dünyaya, günahlı, yozlaşmış insanlarla dolu günahlı, düşmüş ve yozlaşmış dünyaya yaymamız isteniyor. Bizim işimiz yargılamak değil, bizim işimiz İsa'nın kurtaran gücüne tanıklık etmek.

Mesih'in ölümüne karışmış olan kişilere bile kurtuluş sunulmuş olması, (1) kendi canlarımız için ve (2) ne kadar kötü görünüyor olurlarsa olsunlar başkalarına tanıklık etmemiz için neden bizi yüreklendirmelidir?

İlk Kilisenin Bir Tasviri

Elçilerin İşleri 2:41-47 ayetlerini okuyun. Burada ilk kilisenin nasıl bir tasviri bulunuyor?

Elçilerin İşleri 2. bölüm ilk kilisenin nasıl olduğunu açıklayan güzel bir tasvirle sonlanıyor. Elçilerin İşleri 2:41 ayeti, vaftiz edilenler “topluluğa katıldı” diyor. Bunu şöyle anlayabiliriz; birisi hesaplamayı yaptı, yeni imanlıların sayısını halihazırda var olan imanlılara ekledi ve yeni topluluğun toplam sayısını buldu. Fakat bu sığ bir kavrayış olur. Sözlerde saklı olan anlam, bu yeni vaftiz olan imanlıların, öncekilerle eşit bir şekilde topluluğun bir parçası olduğu düşüncesidir.

Bu arada, ilk Hristiyan kilisesinin temel bir işlevi de öğrenciliktir. Eklenen yeni üyeler üç yöntemle eğitiliyordu. İlk olarak onlara elçilerin doktrini ve kardeşliği öğretiliyordu. Burada “doktrin” ve “kardeşlik” sözleriyle ifade edilen aslında “öğretim” ve “paydaşlıktır.” Elçilerin vaazı yanlış inançlara karşı duruyor, insanların görüp tecrübe ettikleri şeyler için yeni açıklamalar ortaya koyuyordu. Fakat onlara bu yeni gerçeği yaşamlarında nasıl hayata geçireceklerini öğretmiyordu. Onun yerine, bu gerçeğin uygulanması topluluğun bir parçası olmalarıyla gerçekleşiyordu. Yeni imanlılar doğrudan öğrenim görerek, aynı zamanda da diğer imanlıların günlük yaşantılarına katılarak dikkatle ve bilinçli bir şekilde eğitiliyordu. Bunların hepsi ruhsal açıdan olgun ve aklı başında elçilerin yönetimi ve önderliğinde gerçekleşiyordu.

İnsanlara ne yapacaklarını söyleyen fakat nasıl yapacaklarını söylemeyen, zayıf bir öğretidir. İnsanlar nasıl yapılır kitapları okuyor ya da nasıl yapılacağını açıklayan vaazlar dinliyor olsa da, gerçekten o şeyi yapan birini görmek ve onu örnek almanın yerini hiç bir şey tutamaz. Pavlus bunu biliyordu ve takipçilerine, kendisi İsa’yı nasıl örnek aldıysa, onların da kendisini örnek almaları talimatını verdi (*1Ko. 11:1*). Başkaları sizi ve Mesih’le olan deneyiminizin gerçekliğini gördüğünde, bu onları da etkileyecektir.

Görev: Hayatınızdaki, keşke imanlı bir kişi olsaydı dediğiniz birini düşünün. Onun İsa ile kişisel bir deneyime sahip olması için her gün dua edin.

Ödev: İsa ile bir ilişkiye sahip olması için eğitim verdiğiniz ve yönlendirdiğiniz biri var mı? Onu diğer imanlılarla bir kardeşlik içine sokmanın yollarını arayın.

EK ÇALIŞMA: Bizim görev işimiz, İsa'nın yaşamlarımızda yaptığı ve yapmakta olduğu şeye duyduğumuz sevgi ve minnettarlıktan kaynaklanmalıdır. Diğer tüm sebepler yanlıttıcıdır. Başarılı bir mesaj iletme ve müjdecilik çalışmasının anahtarı, Söz'e gömülmüş ve Sözle uyumlu olmaktır.

“Hayatımız Mesih'in hayatına bağlanmalıdır; sürekli olarak O'ndan almalı, gökten gelen yaşayan Ekmek'ten pay alarak, her zaman taze olan, bol hazinelerini her zaman veren kaynaktan su çekmeliyiz. Rab'bi her zaman önümüzde tutarsak, kalplerimizin şükranla ve övgüyle O'na yönelmesine izin verirsek, dinsel hayatımızda sürekli bir tazelik olur. Dualarımız, bir arkadaşla konuşur gibi, Tanrı ile sohbet biçimini alacaktır. O bize kişisel olarak Kendi surlarını söyleyecektir. Çoğunlukla bize İsa'nın huzurunda tatlı ve sevinçli bir his gelecektir. Çoğunlukla, Hanok'la yaptığı gibi bizimle de konuşmak için yaklaştığında, içimizde yüreklerimiz yanacak. Bu Hristiyanın gerçekteki deneyimi olduğunda, hayatında sadelik, tevazu, yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülük görülür ve bunlar onun ilişkide olduğu herkese İsa'ya birlikte olduğunu ve O'ndan öğrendiğini gösterir.”—Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Derstleri*, s. 129, 130.

“Benliğe odaklanmış olan yaşamda büyüme ya da verimlilik olamaz. Mesih'i kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul ettiyseniz, kendinizi unutmalı ve başkalarına yardım etmeye çalışmalısınız. Mesih'in sevgisini anlatın, [başkalarına İsa'nın onlar için Kendisini feda ettiğinden söz edin] . . . Mesih'in Ruhunu –özverili sevgi ve başkaları için çalışma Ruhunu– aldığımızda, gelişecek ve meyve vereceksiniz . . . İmanınız artacak, kanaatleriniz kesinleşecek, sevginiz mükemmel hale getirilecek.”—Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Derstleri*, s. 67, 68.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus'un Filipililer kitabındaki Mesih'in kıskançlık, rekabet ya da bencil hırslarla duyurulması konusundaki sözlerinden ne anlıyorsunuz? Biz de tam olarak bunu yapmaktan suçlu olmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?
2. Tanrı'nın ve Tanrı'nın sevgisinin gerçekliği konusundaki kendi tecrübeniz nedir? Yani, kendi tecrübelerinize dayanarak, Tanrı'nın iyiliğini ve sevgisini başkalarına samimiyetle ve dürüstçe duyurabilir misiniz? Tamkığımız ne olur?
3. Sizin Rab'be hizmet etmek konusundaki tecrübeniz ne oldu, bu tecrübe O'na güvenmek ve genel anlamda iman hakkında size ne öğretti?

“Kutsanmak Bizim için Daha Yücedir”

Andrew McChesney Tarafından

ABD'nin Kuzey Karolina eyaletinde bir kadın, iki kilise pastörünü, yüreğine ağır gelen bir şey hakkında konuşmak için evine davet etti: Yıllık Kurban Sunusu. Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin, 1922'de fon yetersizliği nedeniyle misyonerleri eve çağırmaktan kaçınmak için son bir çabayla söz konusu sunuyu nasıl oluşturduğunu anlattı. O zamanlar insanların nasıl bağış yaptığından ve bu sununun bugün hâlâ misyonerleri nasıl desteklediğinden bahsetti.

Pastörler onun söylediklerini kalplerine kazıdılar. Hatta biri, dünyanın çoğu yerinde Kasım ayının ikinci Şabatında toplanan yıllık sunudan önce kurban üzerine dokuz bölümlük bir dizi vaaz verdi. Sonuç olarak, 700 üyeli Hendersonville Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki Yıllık Kurban Sunusu, bir önceki yıl 1.400 dolardan 2016'da o yıl 24.119 dolara yükseldi. Bu büyüme sadece başlangıçtı. COVID-19 salgını sırasında, dünya kilisesi yeniden bir bütçe sıkıntısıyla karşı karşıya kaldığında, üyeler 2021 Yıllık Kurban Sunusu'na şaşırtıcı bir şekilde 37.545 \$ bağışladı.

Pastör David Wright (resimde) “Şaşkındık ve mutluyduk” dedi. “Rabbe şükürler olsun!”

Üyelerin fedakarca bağışları için Tanrı'nın lütfuna itibar etti. «Bunun, 10/40 Penceresinin karanlık alanlarına çok ihtiyaç duyulan ışığı getireceği doğru.» dedi. “Ama bir kilise ailesi olarak sahip olduğumuz kutsamayı bir düşünün. Kutsanmak bizim için daha yücedir çünkü İsa'nın Kendisi, «Vermek almaktan daha büyük mutluluktur» dedi.”

Aynı görüşte olan Adventist Mission direktörü Gary Krause, Adventist Kilisesi'nin kurucu ortağı Ellen White'in böyle bir kutsamayı “refleks etkisi” olarak adlandırdığını belirtti. Kilise üyelerinin yabancı bölgelere karşı cömertliğinin kendi bölgelerinde başarıyı artırdığını söyledi.

Örneğin, bazı kilise liderleri 1900'de yurt dışına para göndermenin hikmetini sorguladığında, White, “Kendi bölgemizdeki işlerin refahı büyük ölçüde ... uzaktaki ülkelerde yapılan işin refleks etkisine bağlıdır.” dedi. (Testimonies of the Church, vol. 6, s. 27[Kilisenin Tanıklıkları]) Adventist Kilisesi'nin en iyi istatistikçisi David Trim, White'in iddiasını istatistiksel olarak doğruladı.

Dünya kilisesi lideri Ted N.C. Wilson, kiliseye başlangıcından beri kurban ruhunun nüfuz ettiğini söyledi. “Bize, Tanrı'nın Advent (geliş) hareketinin kurbanla başladığı ve kurbanla sona ereceği söylendi.” dedi. “Tanrı'nın bize verdiklerini fedakarca paylaşmak her birimiz için ne büyük bir ayrıcalık.”

2023 Yıllık Kurban Sunusu için cömert bir bağışta bulunmayı düşündüğünüz için teşekkür ederiz. Online bilgi için: bit.ly/annual-sacrifice-offering. Global Misyon için: gm.adventist-mission.org. 1922 Yıllık Kurban Sunusu için: bit.ly/1922-offering. Ellen White'in “reflex influence”(Refleks Etkisi) için: bit.ly/EGW-reflex.

Komşuma Müjdecilik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luk. 10:25–37; 2Tİ. 3:16; Yük. 2:17–22; Mat. 22:37–40; Gal.5:14; Mika 6:6–8.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin” (*Luk. 10:27*).

Hepimiz ayeti biliyoruz: “Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin” (*Luk. 10:27*). Fakat Tanrı’yı sevdiğimizi söyleyip O’na itaat etmediğimizde, Tanrı’ya olan sevgimiz yüzeyselleşebilir. Tanrı’yı sevdiğimizi düşünüyoruz fakat bu sevgi günlük yaşantımızda nasıl ortaya konulabilir? Tanrı’yı sevmek, kalbimizle, canımızla, bedenimizle ve zihnimizle her gün bütünüyle adanmamızı gerekli kılıyor. Herkes Tanrı’yı sevdiğini söyleyebilir; fakat onu hayata geçirmek bilinçli bir çaba gerektirmektedir.

Bununla birlikte, Tanrı’yı sevmek iyi ve önemli olsa da, Tanrı ayrıca bizden diğer insanları sevmemizi istiyor çünkü diğer insanlara olan sevgimiz Tanrı’ya duyduğumuz sevgiyi yansıtır ve bunu çok güçlü, gerçekçi bir şekilde yapar. 1. Yuhanna 4:20 ayetinde şöyle diyor, “Tanrı’yı seviyorum deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı’yı sevemez.” Pavlus da Galatyalılar 5:14 ayetinde şöyle demektedir, “Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin.’”

Bu hafta, bu dersin hayatlarımıza nasıl uygulanabileceğini öğreneceğiz.

**18 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Soruların Sorusu

Biz kimiz? Neden buradayız? Öldüğümüz zaman ne oluyor? Nihai kaderimiz nedir? Bunlar pek çok yönden ölümlü varlıkların, ölümlü olduğunun farkında olan ölümlü varlıkların (istiridyeler ve tavuklar da ölümlü fakat bunun bilincinde değiller) sorabileceği en önemli sorular. İşte Luka'nın müjdesinde de birisi İsa'ya bu en önemli soruyla geliyor.

Luka 10:25 ayetini okuyun. Yasa uzmanı ne sorusu sordu ve neden bu soruyu sordu?

Soru kendi başında ciddi bir soru olsa da Kutsal Kitap açıkça onun İsa'yı sınamak için gelmiş olduğunu söylüyor. İnsanların zaman zaman şüpheyle hatta inançsızlıkla yaklaştığını biliyoruz. Hatta bu kişiler sordukları sorularda ciddi dahi olmayabilirler fakat yine de onlara ulaşılabilir. İsa da yasa uzmanının asıl niyetinin başka olduğunu anlamasına rağmen ona tam olarak bu şekilde yaklaşmıştı. Fakat yasa uzmanı ve orada bulunanlar için bu soru, İsa'nın onları kendi kalplerini araştırmaya yönlendirebileceği bir açıklık oluşturmuştu. Yasa uzmanının niyetini anlamış olmasına rağmen İsa onu görmezden gelmeyecek ya da ona saygısızlık etmeyecekti.

Sonuçta, bundan daha önemli başka ne soru olabilirdi ki? “Sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmalıyım?” Dini ritüellerimiz ve uygulamalarımız her ne olursa olsun, hepsinin arkasında bu çok önemli soru yatmaktadır. Yaşamları, “kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu” (Yak. 4:14) diye tarif edilen varlıklar için, buna karşılık başka neyin gerçekten bir önemi vardır? Sonsuz yaşamın karşısında sonsuz ölüm dışında bir seçenek bulunmakta mıdır?

1. Korintliler 15:30–32 ayetlerini okuyun. Pavlus burada sonsuz yaşamın öneminin altını çizen hangi noktayı vurguluyor?

Yasa uzmanı, niyeti şüphe uyandırıcı olsa da çok önemli bir soru sormuştu ve görev için herhangi ve her türlü fırsatı değerlendirmeye hazır olan İsa da canlara ulaşmak için onun sorusundan faydalanmıştı.

Peki biz şartlar ideal olmadığında dahi karşımıza çıkan herhangi fırsattan faydalanmak için nasıl daha dikkatli olabiliriz?

İsa'nın Yöntemi ve Yanıtı

Kutsal Kitap bize yasa uzmanının İsa'yı sınamak için geldiğini fakat İsa'nın onun niyetinin farkında olduğunu söylüyor. Aslında, Tanrı yüreklerimizin arzularını ve isteklerini bizim bildiğimizden daha iyi biliyor. Ve elbette bizi sorgulayanların yüreklerini ya da niyetlerini de bilmiyoruz öyle değil mi?

Bazen, diğer dinlerden kişiler inancımız konusunda bize sorular soruyorlar. Örneğin, Müslüman arkadaşlarımız İsa'nın tanrılığı konusunda, "Kutsal Kitap'ta İsa nerede Kendisinin Tanrı olduğunu söylüyor?" ya da "Tanrılık'ta üç kişi varken neden tek Tanrı olduğunu söylüyorsunuz?" gibi sorular soruyorlar. Bunlar kıskırtıcı sorular gibi görünse de, yine de İsa'ya yürekte duyulan ihtiyaç gerçek olabilir ve bu soruları soranların derin arzularını ya da boşluğunu temsil ediyor olabilir. Onların yüreklerini bilmiyoruz; bilmemiz de gerekmiyor. Biz sadece yapabildiğimiz en iyisini yaparak, niyetleri her ne olursa olsun başka insanlara hizmet etmeliyiz.

Matta 26:56; Elçilerin İşleri 17:11; 1. Korintliler 15:3 ve 2. Timoteos 3:16 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Luka 10:26 ayetinde İsa'nın yasa uzmanına verdiği yanıtı anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Bazen cevaplar istiyoruz fakat o cevapları bulmak için kendimizi işe dahil etmiyoruz. İsa şöyle demişti: "Kutsal Yasa'da ne yazılmıştır?.. Orada ne okuyorsun?" (*Luk. 10:26*). İsa, öğrenmenin çok önemli bir unsuruna işaret ediyordu. Sadece diğer insanların bize söylediklerini dinlemek yerine, Kutsal Yazıları (Tanrı'nın Sözü'nü) kendimiz okumalıyız. Cevaplar zaten orada ve Kutsal Ruh da ne yapmamız gerektiğini bize benimsetmek için yüreklerimizde çalışıyor.

Tanrı bize Sözü'nü verdi. Nasıl yaşamamız gerektiği, başkalarına nasıl davranmamız gerektiği ve "sonsuz yaşamı nasıl miras alabileceğimiz" konularında bilmemiz gereken tüm gerçekleri Söz'de bulabiliriz. Elbette öğretmenlerin ve din görevlilerinin bir işlevi var fakat sonuç olarak önemli olan gerçekler için Kutsal Kitap'a başvurmalıyız. "Sözün adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır" (*Mez. 119:105*). Bu ayet sadece şiir değildir; o bizi Tanrı'nın Sözü'ne yönlendiren ve iman eden kişi için onun ne kadar önemli olduğunu gösteren kutsal bir gerçektir.

İsa, Tanrı'nın beden almış Sözü, her zaman insanları Yazılı Söz'e yönlendirmişti. Bu durum, Kutsal Kitap'ın önemi ve Kutsal Kitap'a olan güvenimizi azaltan her türlü felsefi ve teolojik düşünceyi neden reddetmemiz gerektiği konusunda bize ne anlatmalıdır?

Sonsuz Yaşamı Miras Almak

Luka 10:27 ve 28 ayetlerini okuyun. Yasa uzmanı kendi sorusuna ne cevap vermişti?

Yasa uzmanı soruyu sormuş ve kendisi cevaplamıştı: “Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle... seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin” (*Luk. 10:27*).

İsa ne cevap verdi? İsa ona, “Doğru yanıt verdin” dedi (*Luk. 10:28*). İsa, “bunu yap ve yaşayacaksın” diyerek devam etti ve onu bu konuda bir şey yapmaya zorladı (*Luk. 10:28*).

Pek çok imanlı için öğretisi ve iman konusunda doğru cevapları vermek o kadar da zor değildir. Asıl zor olan doğru olduğunu bildikleri şeyi yapmak ve inandıklarını hayata geçirmektir. Kurtarılmak için yeteri kadar çok şey bilmelerine rağmen, çok sayıda insan bildiklerine itaat etmedikleri için kaybedilecektir. Konu bu kadar ciddidir. Tanrı’yı ve komşunuzu sevmeniz gerektiğini bilmek yetmez. Bunu yapmanız gerekiyor!

Yakup 2:17-22 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, İsa’nın yasa uzmanına söyledikleriyle nasıl benzeşiyor?

Tanrı’yı seviyorsak, O’nun Sözü’nü okuyacağız, O’nun buyruklarını yerine getireceğiz ve “tüm kalbimizle” O’nun sesine itaat edeceğiz. Diğer insanları sevdiğimi söylüyorsam fakat kilisedeki kişileri umursamıyorsam ya da yardım edebileceğim kişilerin ihtiyaçlarını görmezden geliyorsam imanım ne kadar iyi olabilir? Hristiyanlık bir dizi belirli inanç değildir; o bir yaşam biçimidir.

“Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, içinizden biri ona, ‘Esenlikle git, ısınmanı, doymanı dilerim’ der, ama beden gereksinimlerini vermezse, bu neye yarar?” (*Yak. 2:15, 16*).

Başka insanların refahıyla ne kadar ilgileniyorsunuz? Pavlus’un şu sözlerini ne kadar yerine getiriyorsunuz: “Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin” (*Flp. 2:4*)? Tanrı’nın lütfuyla, başkalarıyla daha çok ilgilenmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

Başkalarını Kendimizi Sevdiğimiz Gibi Sevmek

Matta 22:37-40 ayetlerini okuyun. İsa'nın Kendisinin burada söylediklerini, Luka 10:27, 28 ayetlerinde yasa uzmanına verdiği cevapla nasıl karşılaştırabiliriz?

Matta 22:37-40 ayetlerine göre, İsa gerçek imanın günlük yaşamdaki ifadesinin bu iki buyruğa dayandığını açıklamıştır. Ve Luka 27, 28 ayetleri de açıklamaktadır ki, bir kişi bu iki şeye sahipse, sonsuz yaşama sahip olacaktır.

“Sevgi Tanrı'nın gökteki ve yerdeki yönetiminin temelini oluşturan ilkedir ve Hristiyan'ın karakterinin temeli olmalıdır. Yalnızca bu onu sebatkâr yapabilir ve bu halde tutabilir. Yalnızca bu onun denemeye ve ayartıya dayanabilmesini sağlar.”—Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Dersleri*, s. 49.

Galatyalılar 5:14; Mika 6:6-8 ve 1. Yuhanna 4:20, 21 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, İsa'nın bize söylediklerini nasıl destekliyor?

Pavlus'a göre, “Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin’” (*Gal. 5:14*). Pavlus'a göre Tanrı'yı sevmek ancak o sevgi başkalarına olan davranışlarımızda ifade bulduğu zaman gerçek anlamda sergilenmiş olmaktadır. Pavlus, “doğru kişi imanla yaşayacaktır” (*Rom. 1:17 TC*) demiş olsa da, imanla yaşamak gizli, bilinmez ya da başkalarının görmediği bir şey değildir. Pavlus, Mika ve Yuhanna, savunduğumuz imanın gerçekliğini, gerçek hayattaki işlerimizin gösterdiğini açıkça ortaya koymaktadırlar.

Pavlus, 1. Korintliler 13. bölümde, bir kişi büyük bilgiye sahip olduğunu ya da büyük işler yaptığını veya büyük imana, hayatından vazgeçecek kadar büyük bir imana sahip olduğunu iddia ediyor fakat sevgisi yoksa, onun “ses çıkaran bakırdan ya da çınlayan zilden” (*1Ko. 13:1*) farkı olmadığını çok güçlü bir şekilde açıklamıştı.

Yukarıdaki Ellen White alıntısına bakın. İnsanların sadece sevgiyle sağlam durabileceğini ve ayartıya dayanabileceğini söylediği cümleye dikkat edin. Bu düşünce, sevme buyruğunun işlerle kurtuluş olmadığını, tersine İsa'ya olan inancımızın bir ifadesi olduğunu nasıl göstermektedir?

Bugünün İyi Samiriyeli Öyküsü

İsa, yasa uzmanını doğru cevap verdiği için överken, “bunu yap ve yaşayacaksın” (Luk. 10:28) demişti ve böylelikle adamın yüreğinin tam merkezine dokunmuştu. Yasa uzmanı için tüm doğru cevapları vermek kolaydı fakat bu şeyleri gerçekleştirmek 2000 yıl önce de bir meseleydi, günümüzde de pek çoğumuz için bir mesele olmayı sürdürüyor. Yasa uzmanı İsa’ya tuzak kurup bilgisini göstermek istiyordu. Hemen ardından bir soru daha sordu; “peki, komşum kim?” (Luk. 10:29).

Luka 10:30-37 ayetlerini okuyun. İsa’nın buradaki öyküde ne anlatmak istediğini nasıl özetleyebilirsiniz?

Etrafımızda, başkaları tarafından haksızlığa uğrayan insanlar var mı? Onlara yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi yaptık mı?

Pastörlerin, ihtiyarların ve kilise üyelerinin bazen ihtiyacı olanlara yardım etmedikleri bir gerçek. Bazen başka bir inançtan gelen kişiler, içinde bulunduğumuz topluluktan olan kişilere karşı bizden daha nazik olabiliyor. Nazik olmak hakkında konuşuyoruz fakat insanların bizim ilgilenmediğimiz ihtiyaçlarını başkaları karşılayabiliyor. Eğer imanımızın bir anlamı varsa, ihtiyacı olanlara ulaşmalı ve onlara yardım etmeliyiz.

İsa, iyi Samiriyeli öyküsünü, bu üç kişiden hangisinin ihtiyaç sahibi kişiyle gerçekten komşu olduğunu sorarak tamamladı.

“Peki komşum kim?” sorusuna böylece kesin bir cevap verilmiş oldu. İsa komşumuzun sadece mensubu olduğumuz imanlı topluluğundan ya da bizimle aynı imana sahip biri olmadığını göstermiştir. Bunun soy, ırk, renk ya da sınıf ayrımı ile hiçbir ilgisi yoktur. Yardımımıza ihtiyaç duyan herkes bizim komşumuzdur. Düşmanlık sonucu yaralanmış, incinmiş olan herkes bizim komşumuzdur. Tanrı’nın varlığı olan herkes bizim komşumuzdur.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 493.

Görev: Her gün sizden farklı olan, hatta belki kişisel olarak hoşlanmadığınız biri için dua etmeye başlayın.

Ödev: Tanıdığımız üç kişiden oluşan bir liste yapın (Adventist olmasınlar); neye ihtiyaç duyduklarını belirleyin (duygusal, fiziksel, sosyal) ve bu ihtiyaçlara kişisel olarak nasıl cevap verebileceğinizi düşünün. Önümüzdeki hafta onlar için ne yapabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 489–495 sayfalarındaki “İyi Samiriyeli” bölümünü okuyun.

Bugün dünyamızda pek çok aç, muhtaç ve suistimal edilmiş insan var. Ne kadar “küçük” görünse de üzerinize düşeni yapabilirsiniz. İsa dönmeden dünyanın tüm sorunlarını çözemeyeceğiz. Bizden istenen de bu değil zaten. Fakat o gün gelinceye kadar, işimiz yeterince yiyeceğe sahip olmadığını bildiğiniz birine yardım etmek ya da haksızlığa, hatta bugünün dünyasında bile gerçek bir sorun olmayı sürdüren bağınazlığa maruz kalan bir kilise üyesine yardım etmek kadar temel olabilir.

“Baba Tanrı’nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır. İyi işler, Mesih’in bizim vermemizi istediği meyvelerdir: nazik sözler, hayırseverlik işleri, yoksullarla, muhtaçlarla, sıkıntı çekenlerle merhametle ilgilenmek. Kalpler, umutsuzluk ve keder yükünü çeken yürekleri anladığında, eller muhtaçlara verdiğinde, giysisi olmayan giydirildiğinde, yabancı oturma odanıza ve kalbinizdeki bir yere buyur edildiğinde melekler çok yakına gelir ve gökteki, yanıt veren bir makama karşılık verilmiş olunur. Her adalet, merhamet ve hayırseverlik işi gökte bir ezgi oluşturmaktadır. Tahtında oturan Baba bu merhamet işlerini görür ve onları en kıymetli hazinelerinden sayar. ‘Her Şeye Egemen RAB, “Öz halkımı ortaya çıkardığım gün, benim olacaklar” diyor.’ Muhtaçlara, acı çekenlere yapılan her merhamet işi İsa’ya yapılmış sayılmaktadır. Yoksula yardım ettiğinizde, dertliyi, zulüm göreni dinlediğinizde, yetimle arkadaş olduğunuzda kendinizi İsa ile daha yakın arkadaş yapmış olursunuz.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 2. cilt, s. 25.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’yı ve başkalarını sevmeye buyruğunun işlerle kurtuluş olmadığını anladığımızdan nasıl emin olabiliriz? İsa’nın kim olduğunu ve çarmıhta bizim için ne yaptığını (bkz. *Filp. 2:5–8*) dikkate aldığımızda, kurtuluşu kazanmak ya da hak etmek için herhangi bir şey yapabileceğimiz düşüncesi neden büyük bir yanıltır? Ölümcül bir hata olan kurtuluş için çalışmak ile İsa’da zaten sahip olduğumuz kurtuluşu yaşamlarımızda göstermeyi birbirinden ayırmayı nasıl öğrenebiliriz?
2. Bizden farklı olan kişilere karşı doğuştan sahip olduğumuz önyargıların farkına varmayı nasıl öğrenebiliriz?
3. Bu haftanın dersinde çalıştığımız ayetler dışında, her kim olurlarsa olsunlar başkalarına nazik davranmanın gerekli olduğu konusunda başka hangi Kutsal Yazı metinleri bulabilirsiniz?

İspanya'ya Giden Misyon Yolu, Bölüm 1

Andrew McChesney Tarafından

Luis vaftiz edildikten ve Venezüella Adventist Üniversitesi'ne teoloji öğrencisi olarak kaydolduktan kısa bir süre sonra hastalandı.

İlk başta bunun basit bir grip olduğunu düşündü. Ancak semptomlar kötüleşti ve nefes almakta zorlanmaya başladı, doktorlar üniversite çevresinde çiçek açan portakal ağaçlarının polenlerine alerjisi olabileceğini öne sürdüler. Birçok iğne yapıldı ama ciğerleri hala nefes almasına izin vermiyordu. Doktorlar ona okulu bırakıp eve dönmesini tavsiye ettiler ama o ayrılmak istemedi. Test yapmaya devam etti.

Sonra bir tıbbi test HIV ile enfekte olduğunu gösterdi. Venezuela'da insanların HIV'den korktuğu bir dönemdi. Birçoğu virüsün temas yoluyla bulaşabileceğini düşünüyordu. Luis'ten pastör okulunu terk etmesi istendi.

Luis'in eve gitmekten başka seçeneği yoktu. Evde ek tıbbi kontrollerden geçti. Sonuçlar hep aynıydı: HIV. Luis nedenini anlayamadı. Kalbini Tanrı'ya teslim etmemiş miydi? Pastör olmak için okumuyor muydu? Çok üzgündü.

Bir kilise ihtiyarı onun mahzun yüzünü fark etti. "Neşeli olmalısın," dedi yaşlı. "Neşeli değilsen, İsa ile tanışmamış olmandandır."

Bu gözlem Luis'in kalbini derinden etkiledi. Yatak odasına gitti ve diz çöktü. Bağışlanması için Tanrı'ya dua etti. Önceki yaşamında bedeniyle Tanrı'yı yüceltmediğini ve HIV kapmakta kusurlu olduğunu kabul etti. "Beni iyileştirmeni istemiyorum," diye dua etti. "Sadece bana bağışladığın geri kalan günlerde vaaz vermek istiyorum."

O anda alışılmadık bir şey oldu. Luis kalbinin yanmaya başladığını ve ısının tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Ardından bayıldı.

Luis bir kez daha test edildiğinde sonuçlar negatif çıktı. Şaşırdı, tekrar ve tekrar test edilmek istedi. Sonuç hep aynıydı; HIV negatif. "Sonuçlar negatifse neden daha fazla test istiyorsun?" diye sordu doktor. "Artık test edilmene gerek yok."

Tanrı'ya verdiği sözü yerine getiren Luis, hayatını vaaz vermeye ve insanları İsa'ya getirmeye adadı. 2006 yılında evlendi ve üniversitede ilahiyat eğitimini tamamladı.

"O zamandan beri müjdeyi vaaz etmeyi bırakmadım" diyor.

Bugün, Luis ve ailesi İspanya'da misyonerler.

Dünyanın dört bir yanındaki misyonerleri desteklemeye yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz. Bir rehine krizinin, Luis'in Venezuela'yı terk etmesine nasıl yol açtığını gelecek hafta okuyun.

Muhtaçlara Müjdecilik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luk. 5:17-26, Yu. 5:1-9, Yas. 10:19, Lev. 23:22, Mat. 25:34-40, Yu. 15:13.*

HATIRLAMA METNİ: “Kral da onları şöyle yanıtlayacak: ‘Size doğru-sunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığımızı, benim için yapmış oldunuz’” (Mat: 25:40).

Luka 5:17-26 ayetleri Tanrı'nın muhtaçlara nasıl yardım ettiği konusunda pek çok tasvir yapıyor. Tanrı bazen bize yardım etmek için başkalarından faydalanır bazen de başkalarına yardım etmek için bizden faydalanır. Bu iş zor olabilir fakat ödülleri de büyüktür. Muhtaçlara yardım ederek İsa Mesih'in hizmetini örnek almış oluyoruz. Bazen kimin muhtaç olduğunu fark etmek kolaydır; bazense bunu anlamak çok zor olabilir. Durum her ne olursa olsun, bizden istenen, kim olduk-ları fark etmeksizin ihtiyacı olan insanlar için Tanrı'nın yardımcıları olmamızdır.

Kutsal Kitap bizi yabancılara yaklaşmaya teşvik ediyor. Güvenlerini kazanarak, onların İsa'yı bulmalarına yardım etmenin daha iyi yollarını öğrenebiliriz.

Bu haftanın konusu olan “Muhtaçlara Yönelik Görev,” Tanrı'nın pek çok şekilde ihtiyacı sahibi olan bu kişilere ulaşmak için bir plan olduğunu ortaya koyuyor. İhtiyaçları fiziksel, duygusal, mali hatta sosyal olabilir: yani, bazıları kendi topluluklarından ya da ailelerinden dışlanmış kişiler olabilir. İhtiyaçları her ne olursa olsun, yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi yapmaya hazır olmalıyız. Bu, bir Hristiyan olmanın taşıdığı anlamın ve görevin içeriğinin ne olması gerektiği konusunun önemli bir parçasıdır.

**25 Kasım Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Arkadaşların İmanı

Müjdelerdeki güçlü bir hikaye, bazı kişilerin, ihtiyaç sahibi birini, muhtemelen bir arkadaşlarını İsa'ya getirirken başlarından geçenleri açıklar. Burada gerçekleşen olaylardan, muhtaç kişilere hizmet etmenin bazen zor bir çalışma gerektirdiğini öğreniyoruz.

Luka 5:17-26 ayetlerini okuyun (Ayrıca bkz. Mat. 9:1-8, Mar. 2:3-12). Görev ve hizmet konularında bu öyküden hangi dersleri çıkartabiliriz?

Bu adamlar, onu İsa'ya getirerek arkadaşlarına bakma sorumluluğunu üstleniyorlardı. Tanrı bizi bu adamın arkadaşları gibi olmaya, muhtaçları İsa Mesih'e yönlendirmeye çağırıyor. Bu iş imanı, eylemi, sabrı ve gönüllülüğü, eğer lüzumluysa teklifsiz olmayı gerekli kılıyor. Adamlar İsa'ya geldiler fakat engellerle karşılaştılar. Yardıma muhtaç arkadaşlarını geleneksel yöntemlerle İsa'ya ulaştıramazlardı. Vazgeçemediler; tersine onu İsa Mesih'e ulaştırmak için yaratıcı bir yöntem buldular. Arkadaşlarını damdan indirmek! Yine de, Luka'ya göre İsa onların bu yaptıklarını onayladı (bkz. Luk. 5:20).

İsa'nın arzusu, yardıma muhtaç arkadaşlarımızı O'na getirmemizdir. Kutsal Kitap İsa'dan, her kim olurlarsa olsunlar acı çekenleri bağışlamak ve iyileştirmek isteyen Büyük Doktor diye bahsediyor.

Ellen. G. White bizi yardıma muhtaç kişilere yardım etmeye teşvik ediyor: "Size görevinizin söylenmesini beklemeyin. Gözlerinizi açın ve etrafınızdaki insanları görün; yardıma muhtaçlarla, acı çekenlerle, ihtiyaç sahipleriyle tanışın. Kendinizi onlardan saklamayın ve ihtiyaçlarını görmezden gelmemeye çalışın. Yakup'a atfedilen, bencillik ya da yozlaşmayla lekelenmemiş saf dine sahip olduğuna dair kanıtları kim gösteriyor? Büyük kurtuluş planına tüm güçleriyle yardım sağlamak için can atanlar kimler?"—*Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 2. cilt, s. 29.

İsa yardıma muhtaç olanlara nasıl yardım edileceğini Bizzat Kendisi gösterdi ve bizi de aynısını yapmaya çağırıyor. İlk olarak, onlarla arkadaş oluyoruz; sonra ihtiyaçlarını öğreniyoruz ve son olarak da onları İsa'ya yönlendiriyoruz çünkü sadece O onlara yardım edebilir. Bu öyküdeki adamlar da bunu yaptılar; biz de kendimizi nasıl bir durum içinde bulursak bulalım aynısını yapmalıyız. İnsanları, onları kurtarabilecek yegane kişiye, İsa'ya yönlendirmek.

Etrafınızda hemen şimdi bir ihtiyacı olan kimler var? Onlar için ne yapacaksınız?

Yalnızca Mesih'in Yöntemi

Aşağıdaki hikayeler ihtiyaç içindeki kişilere hizmet konusunda bize ne öğretiyor?

Yuhanna 5:1-9 _____

Markos 1:23-28 _____

Ellen G. White özellikle de ihtiyaç içinde olan kişilere nasıl hizmet edilmesi gerektiği konusunda İsa'nın beş aşamalı yöntemini açıklıyor: "Yalnızca Mesih'in yöntemi insanlara ulaşmada gerçek başarıyı sağlayacaktır. Kurtarıcı, insanların iyiliğini isteyen birisi olarak aralarına karıştı. Onlara anlayışını gösterdi, ihtiyaçlarına hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Sonra da onlara 'Ardımdan gelin' dedi."—*The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 143.

İlk olarak ihtiyaç olanların arasına karışacağız, onları tanımak ve onlara iyilik yapma niyetiyle ihtiyaçlarını anlamak için onlarla zaman geçireceğiz. İsa'nın havuzdaki felçli adama ne yaptığına bakın. İsa oradaydı, "kör, kötürüm, felçli hastalardan" oluşan kalabalığın arasındaydı (*Yu. 5:3*).

İkinci olarak anlayış göstermeliyiz. Bu bazı durumlarda güvensizlik yüzünden ve bazen de insanlar nezaket göstermeyi insanların güvenini kazanıp sonrasında onları istismar etmek amacıyla kullandığı için zor olabilir. Yine de, Tanrı bizi karşılığında hiçbir şey beklemeden anlayış göstermeye çağırıyor.

Üçüncü adım, onların ihtiyaçlarını gidermektir. Bunu yapmak sadece sözlerden fazlasını gerektirir. Bir arkadaşın ya da yabancıların ihtiyaçlarını gidermek eylem gerektirir. İsa felçliyle konuştu, ne istediğini sordu, sonra da onun için bir mucize gerçekleştirdi. "Kötü ruhun" etkisi altında olan adamın öyküsünde, İsa durumun kontrolünü tamamen eline aldı ve yardıma muhtaç adam için, onun kendi başına yapamayacağı şeyi yaptı.

Dördüncü adım, onların güvenini kazanmaktır. İnsanlara hizmet ettiğimizde, onlara yardım etmiş oluruz. Bize ve onlara söylediklerimize güvenmeyi öğreneceklerdir bu sebeple onlara İsa'dan bahsettiğimizde dinlemeye daha açık olacaklardır. İsa onları fiziksel olarak iyileştirmeyi değil, onların Kendisinde sonsuz yaşama sahip olmalarını istiyordu (*bkz. Yu. 10:10*).

Son adım ise onların İsa'ya yönelmelerine yardım etmektir. Bu iş hem sizin hem de yardım ettiğiniz kişinin inanmasını gerekli kılmaktadır.

Biz genelde İsa'nın yaptığı gibi mucizeler gerçekleştiremeyiz. Ama yine de ihtiyaç içindeki kişilere hizmet etmemizin yöntemleri nelerdir?

Mülteciler ve Göçmenler

Mülteciler ve göçmenler konusu sıklıkla tartışılan bir mesele haline geldi çünkü günümüz dünyasında pek çok göçmen ve mülteci var. Savaştan ya da doğal afetlerden kaçarak ya da daha iyi bir geleceğe sahip olma umuduyla dünyanın her yerinden milyonlarca kişi evlerinden koparıldı ve çaresizlik içinde yardıma muhtaçlar.

Matta 2:13, 14 ayetlerinde İsa bir mülteciydi. Dünyevi anne babası Yusuf ve Meryem, Hirodes'in kanlı elinden kurtulmak için, geceleyin Beytlehem'den kaçmak ve Mısır'a iltica etmek zorunda bırakılmışlardı. Kutsal Kitap onların Mısır'da ne yaşadıklarına dair hiçbir şey söylemiyor fakat pek çok zorlukla mücadele ettiklerine şüphe yok. Belki bugünün mültecileri de aynı zorluklarla karşılaşmayı sürdürüyorlardır. Ashında, bir anlamda İsa'nın ailesinin yabancı bir ülkede sığınma aramış olması gibi, Müslümanlar, Budistler, Hindular, Hristiyanlar ve inançsız kişiler de bugün yeni topraklarda sığınma arıyorlar.

Genellikle, kendi kültürümüzden olan ve bizimle aynı dili konuşan kişilerle arkadaş olmak daha kolaydır çünkü ortak pek çok şeyimiz bulunur. Oysa bizden farklı görünen, bizim dilimizi konuşmayan, bizimle aynı dini değerleri paylaşmayan ve bizimle aynı yiyecekleri yemeyen mülteciler ve sığınmacılarla ortak nokta bulmak daha zordur. Müjde bizi etnik, ulusal ve kültürel konfor alanlarımızdan çıkmaya ve bizden ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, ihtiyaç içinde bulunan kişilere ulaşmaya çağırıyor

Yasa'nın Tekrarı 10:19, Mezmurlar 146:9, Romahlılar 12:13 ve Levililer 23:22 ayetlerini okuyun. Burada unutmamamız gereken hangi konu bulunmaktadır.

Mülteciler ve göçmenlere nasıl hizmet edebiliriz? Bu kolay değil çünkü bazı ülkelerde bu kişilerin arasına karışmak ya da onlara yardım etmek politik açıdan doğru olmayabilir. Yine de, mutlaka çok zor zamanlar geçirmekte ve bizim yardımımıza muhtaç durumda olan bu insanlara hizmet etmek için yapabileceğimiz her şeyi, yapabiliyorken yapmalıyız. Yani yapabileceğimiz yere kadar, onlara yardım etmeliyiz.

Dua ederek başlayın, sonra da mülteciler ve göçmenler hakkında bilgi toplamaya başlayın. Pek çok yerde onlara bakım sağlayan kurumlar var. Bu kurumlardan birinde çalışmaya başlayabilirsiniz ya da belki sizin yerel kilisenizdeki Sebt Okulu mülteciler ve göçmenler için bir çalışma başlatabilir.

Küçük bir şey olsa dahi, bildiğiniz göçmen ya da mültecilere yardım etmek için ne yapabilirsiniz?

Acı Çekenlere Yardım Etmek

Aramızda dünyamızın gerçekte ne kadar incitici olduğunu tecrübe etmemiş kimse var mı? İnsanlar, refah ve varlık içinde ya da yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaları fark etmeksizin, acı çekiyorlar, inciniyorlar ve zorlanıyorlar. Örneğin, maddesel refahın tek başına mutluluğu ya da huzuru güvence altına almadığını anlamak için, batı dünyasında her yıl anti-depresan ilaçlara harcanan muazzam miktardaki paraya bakmanız yeterli olacaktır.

“Rab’bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde’yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab’bin lütuf yılımı ilan etmek için Beni gönderdi” (Luka 4:18, 19). Bu, İsa’nın ne yaptığı ve bizim de kendi çevremizdeki ihtiyaç içindeki kişiler için ne yapmamız gerektiği konusunda bize ne öğretiyor?

Tanrı bizi, onların İsa’yı kabul edip etmeyeceklerini bilmememize rağmen, insanların ihtiyaçlarını karşılamaya çağırıyor. Görevimizin temeli, onlara İsa için ulaşmak olsa da, ihtiyaç içindeki kişilere sadece muhtaç oldukları için yardım etmeliyiz. Onlara yardım ediyoruz çünkü İsa’yı Rabbimiz olarak kabul ettik ve O’nun bizden istediği şey budur.

İsa’nın örneğini takip ederek herkesin ihtiyacını gidermeye çalışmak, uymamız gereken bir Kutsal Kitap ilkesidir. O’nun yardım ettiği her kişi O’nu kabul etti mi etmedi mi bilmiyoruz.

Başkalarına gerçekten yardım etmek için onların ihtiyaçlarının farkına varmamız gerekiyor. Her kültür, bir arkadaşına nasıl davranılması gerektiğini gösteren kendi yöntemine sahiptir. Hindistan’da misafir ağırlarken onlara yiyecek ve içecek sunmak adettendir. Bir yabancıya bozuk para vermek, kısa süre önce sevdiği birini kaybetmiş bir arkadaşı teselli etmekten daha kolaydır. Arkadaşımızın ihtiyacı olan paradan ve fiziksel şeylerden çok daha fazlasıdır. Genellikle, büyük bir kayıp sonrasında ona verdiğiniz anlayışlı destek son derece faydalı olacaktır.

Arkadaşlarımıza karşı İsa’nın yardımcısı olmanın önemli ilkesi, öncelikle onlara özverili bir biçimde sevgi göstermekle, yardım teklif etmeye çalışmadan önce ihtiyaçlarını anlamakla başlar. İsa’yı takip etmeye hazır olup olmadığımızı bilmiyor olsanız da onlara yardım edin.

Matta 25:34-40 ayetlerini okuyun. Burada bize verilen mesaj nedir?

Büyük Sevgi

Hepimizin bildiği ve iyi bildiği gibi, ihtiyaçlar asla bitmez. Eğer başkalarına yardım etmeye niyetliyseniz karşınıza pek çok fırsat çıkacaktır. Yakın arkadaşınız ya da uzaktaki mülteciler fark etmez, insanların ihtiyaçları var ve biz de onlara yardım etmek için yapabiliyorken yapabileceğimiz her şeyi yapmalıyız. İsa yeryüzündeki hizmeti boyunca kendilerine yardım edecek durumu olmayanlara yardım etti. Bazı durumlarda inisiyatif aldı ve o muhtaç insanların yanına gitti; bazense felçliyi İsa'ya ulaştırmak için onu çatıdan indirenlerin hikayesinde olduğu gibi, yardıma ihtiyacı olan kişinin arkadaşları inisiyatif kullandı.

“Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur” (Yu. 15:13). Bu ilkeyi başkalarına sunduğumuz hizmette nasıl uygulayabiliriz?

Müjdeci bir aile Trinidad ve Tobago'da altı yıl hizmet etmişti. İlk üç yıl ağırlıklı olarak Hindu ve Müslümanların oluşturduğu bir topluluk içinde yaşadılar. Pek çok Hindu, Şükran günü anması davetlerini geri çevirdikleri için Hristiyanlardan şikayetçiydi. Bir gün bu Hristiyanlar yeni tanıştıkları Hindu arkadaşlarının Şükran günü davetini kabul ettiler. Bunu, İsa'nın örneğini takip ederek yaptılar: İsa arkadaşları özel davetlerine O'nu davet ettiklerinde gidip onları ziyaret etmişti. İşin aslı, Hinduizm ziyaretçilerin ya da arkadaşların konuk ağırlayan kişinin evine bereket getirdiğini öğretmektedir.

Bu hafta birine bereket olalım ve bir arkadaş edinme girişiminde bulunalım. İlk olarak çevrenizi, toplumunuzu, kasabanızı ya da kentinizi araştırın. Buralarda yaşayan mülteci ya da göçmen var mı? Peki ya sizinle aynı sokakta oturan kişiler? Hepsini tanıyor musunuz? Durumunuz fark etmeksizin, bir yabancıyla arkadaş olmak kolay bir görev değil. Bu yüzden, dua edelim ve Tanrı'dan yardım isteyelim. O herkesi ve elbette arkadaş olabileceğiniz yabancıyı da tanıyor. Unutmayın, amacınız onlarla arkadaş olmak, böylece yardım etmesi için onları Tanrı'ya yönlendirerek onlara yardım edebilirsiniz.

Görev: Ülkenizde yaşayan yabancılar ve Hristiyan olmayan kişiler hakkında bilgi edinin. Joshuaprojects.org, içinde yaşadığımız kültürde ulaşılmamış toplulukları araştırmak için doğru bir yerdir.

Ödev: Etki alanınız içinde olan bir kişiyi belirleyin. Aşağıdaki soruları cevapladıktan sonra düzenli olarak o kişi için dua etmeye başlayın:

- İsa'nın arkadaşlık örneğine göre, bu kişi benim arkadaşım mı?
- O'nun hayatında nelere ihtiyaç duyduğunu biliyor muyum?
- İyileşmesi için onu nasıl İsa'ya yönlendirebilirim?

EK ÇALIŞMA: Arthur White, Ellen G. White: The Australian Years [*Ellen G. White: Avustralya Yılları*] kitabından, 4. Cilt 100–104 sayfaları arasındaki “A Few Days at Long Point [Long Point’te Birkaç gün]” bölümünü okuyun.

Müjde yazarları, İsa’nın başka kültürlerden olan insanları kurtarmak için onlarla arasında köprüler kurma alışkanlığına dair örnekleri kayda geçirmişlerdir (*Mat. 8:28–34, Mar. 5:1–20*). Aynı şekilde, bizden de başka kültürlerden olan insanlarla arkadaşlık kurmamız ve onlara hizmet etmemiz isteniyor. Mesih’in ölümü, ırka, milliyete, refah durumuna ya da geçmişine bakmaksızın herkes içindi. Bu asla unutmamamız gereken bir noktadır. “O günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır” (*1Yü. 2:2*).

“Erkekler ve kadınlar, kendi aile çevrelerine ilgi gösterirken, ihtiyaçlarını karşılayarak teselli edip bereketleyebilecekleri kişileri sevgi çemberlerinin dışında tuttuklarında, Tanrı’nın tasarımı yerine getirmiyorlar.

“Rab bizden kendi yuvamız dışındaki kişilere iyilik yapmamızı istediğinde, yuvamıza olan sevgimizin azalması gerektiğini, yani bizden ilgimizin kapsamını genişletmemizi istiyor diye, bizim gibi olanları ve kendi ülkemizi daha az sevmemiz gerektiğini söylemiyor. Sevgimizi ve ilgimizi dört duvar arasında sınırlandırmamalı, Tanrı’nın bize verdiği bereketin etrafını kuşatmamalıyız. Böyle yaparsak başka insanlar ondan yararlanamaz, bizimle birlikte fayda göremezler.”—Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 15 Ekim 1895.

Bize verilmiş olan, başka bir kültürden olan ya da sadece yardıma muhtaç bir kişi olsun fark etmeksizin, konfor alanımız dışında kalan kişilere bereket olma sorumluluğu, İsa Mesih’in Kendisinden gelen tartışmaya kapalı bir emirdir (Elç. 1:8, Mar. 11:17).

Tartışma Soruları:

1. Sizin kendi konfor alanınız nedir ve neden gerekli olduğunda o alanın dışına çıkmak konusunda istekli olmalısınız?
2. İsa’ya “obur ve şarap içen adam, vergi toplayıcıların ve günahkârların dostu” (*Mat. 11:19*) denmesinin çıkarımları nelerdir? İsa, O’nun bu şekilde suçlanmasına yol açacak ne yapıyordu ve bu, görev konusunda bize ne öğretiyor?
3. Bir Hristiyan inançsızların kutlamalarına hangi ölçüde katılmalıdır? Hristiyanlar Kutsal Kitap ilkelerinden taviz vermeden bunu nasıl yapabilirler?

İspanya'ya Giden Misyon Yolu, Bölüm 2

Andrew McChesney Tarafından

Venezuela kırsalındaki Yedinci Gün Adventisti ailelerin yaşadığı dokuz evden oluşan bir konut topluluğuna silahlı kişiler baskın düzenlediğinde, sadece beş aile oradaydı. Silahlarını savurarak aileleri tek bir eve girmeye zorlayıp burada onları erkek, kadın ve çocuklar olmak üzere gruplara ayırdılar. Polis gelip evi kuşattı ve 10 saatlik gergin anlar, saat 3'te silahlı kişilerin evin arkasındaki ormana kaçmasıyla barışçıl bir şekilde sona erdi.

Kırsalda yaşayan dokuz ailenin kadın ve çocukları, 2016 saldırısından sonra başka yere yerleştirildiler. Pastörler, yeni atama yerlerini beklerken birkaç ay yalnız çalıştılar. Birçoğu pastör olarak hizmet etmek için başka ülkelere taşındı.

Yaklaşık on yıldır pastör olarak hizmet etmiş olan Luis Paiva ne yapacağından emin değildi. Saldırdan önce ekonomik olarak dengesiz Venezuela'da hayat zordu. Para azdı ve ciddi boyutta yiyecek sıkıntısı vardı. Üç yıldır borcunu ödemekte zorlanıyordu. Faiz ödemelerine bile ayak uyduramıyordu ve borcu 1.000 ABD Dolarına yükselmmişti.

Rehin alma olayı, Luis'in karısı için son nokta olmuştu. Saldırı sırasında Luis'in beş kişilik ailesi evde değildi. Fakat karısı olaydan travmatize olmuştu ve artık Venezuela'da yaşamak istemiyordu. Luis, ülkenin güvenli olmadığı konusunda hemfikirdi, ancak arkada ödenmemiş bir borç bırakma konusunda da kendini rahat hissetmiyordu.

Luis bir belirti için dua etti. Tanrı'nın onlar olmadan yol gösterebileceğine inandığı için genellikle belirti istemezdi. Ancak bu sefer başka ne yapacağını bilmiyordu. "Tanrım, eğer bir mucize yaparsan ve bu borcu ödememe yardım edersen, bu benim için Venezuela'dan ayrılmamı onayladığının belirtisi olur" diye dua etti.

Silahlı adamlar, Luis'inki de dahil olmak üzere dokuz evin hepsinden bir şeyler çalmıştı. Hırsızlık alışılmadık bir şey değildi. Luis'in evine geçen yıl içinde pek çok kez zorla girilmişti ama Luis herhangi bir sigorta talebinde bulunmamıştı. Genellikle hırsızlıklar, bir hak talebinde bulunmaya değmeyecek kadar küçüktü. Ancak son hırsızlıktan sonra, kilise liderleri, Luis'in maruz kaldığı son hırsızlığı doğrulayan damgalı bir polis raporu alması halinde geçen yıl çalınan her şey için tazminat sağlanacağını belirttiler.

Diğer pastörlerden hiçbiri polis raporunu alamadı. Ancak Luis'in polis teşkilatında arkadaşları vardı ve belgeyi almayı başardı.

İki ay sonra, sigorta şirketi banka hesabına 1.000 dolar yatırdı. Borcunu ödemek için gereken miktarın son rakamına kadar ayınasıydı.

Bugün İspanya'da bir misyoner olan Luis, "O paradan hiçbir şekilde yararlanmadım" diyor. "Ama anladım ki Tanrı parayı ben borcumu ödeyeyim diye gönderdi. Böylece Tanrı'nın ülkeyi terk etme planını kutsayacağını anlamıştım."

Dünyanın dört bir yanındaki misyonerleri desteklemeye yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Luis'in Meksika'dan İspanya'ya kaçışını okuyun.

Güçlülere Müjdecilik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Daniel 4; 2Kr. 5:1–19; Yü. 3:1–12; Yü. 7:43–52; Mat. 19:16–22; Yü. 19:38–42.*

HATIrlAMA METNİ: “İnsan bütün dünyayı kazansın da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan, kendi canına karşılık ne verebilir?” (Matta 16:26).

Uzun yıllar önce yazılmış olsa da, Kutsal Kitap, Tanrı'nın Sözü, bizim dünyamız için Tanrı'nın gerçeğinin vahyidir. Ve insan doğasına dair açıkladığı pek çok gerçektan biri de şudur: ister yedinci yüzyılda Yahudiye'de yaşayan biri olsun, isten yirmi birinci yüzyılda Brezilya'da yaşayan biri, insanlar temelde aynıdır, yani ilahi lütfu muhtaç günahkarlardır.

Zenginler ve güçlüler de buna dahildir. Kutsal Kitap zamanında yaşayan zengin ve güçlüler, modern zamanların zengin ve güçlülerinden farklı değildi özellikle de onları zenginliğe, üne ve güce götüren yolun genellikle (fakat her zaman değil) zayıfları ezmekten geçiyor olması bakımından. Fakat Tanrı zayıf ve muhtaçların kurtuluşuyla ilgilendiği gibi, zengin ve güçlülerin kurtuluşuyla da ilgilenmektedir. Kutsal Yazı güçlü ya da zengin veya hem güçlü hem zengin olan kişilerin ve Tanrı'nın onlardan uluslara bereket olmaları için nasıl faydalandığının ilginç örnekleriyle doludur: İbrahim, İshak, Eyüp, Süleyman ve Yusuf ilk akla gelen isimlerden birkaçıdır.

Bu hafta Tanrı'nın zengin ve güçlülere yönelik görevini inceleyeceğiz. Tanrı'nın bu kişilere nasıl ulaştığını ve Yedinci Gün Adventistlerini günümüzde de onlara tanıklık etmeleri için nasıl hazırladığını görmek için siz de bizimle birlikte yolculuğa katılm.

*2 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Nebukadnessar

Yedinci Gün Adventistleri olarak, biz “sınırsız kefarete” denilen şeye inanıyoruz. Bu, şu anlama geliyor: bazı Hristiyanların aksine, biz Mesih’in ölümünün sadece Tanrı tarafından daha önce belirlenmiş özel bir topluluk için değil, tüm insanlık için olduğuna inanıyoruz. Tanrı, “bütün insanların kurtulup gerçeğin bilincine erişmesini” (*İTİ. 2:4*) istediği için, İsa, “yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da” (*Yü. 2:2*) bağışlatmak amacıyla Kendisini kurban olarak sunmuştur. Karşılığında herkes O’nu seçmiyor olsa bile, herkes “dünyanın kuruluşundan önce” (*Ef. 1:4*) Mesih’te seçilmiştir. Yine bu sebeple Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın her türlü insana ulaştığı öyküler buluyoruz.

Daniel 4. bölümü okuyun. Burada krala ne oldu ve bu kurtuluşun dünyanın en güçlü adamlarından birine gelmesi konusunda bize ne anlatıyor?

Tanrı’nın güçlü inançsızlara nasıl ulaştığını gösteren çarpıcı bir örnek de Kral Nebukadnessar’ın öyküsüdür. Tanrı’nın yargısı, onun için bazı İsrail krallarının başına gelenlere benzer bir şekilde işledi (*örneğin bkz. 2Ta. 32:25, 26; 1Kr. 14:21–31; 1Sa. 28*). Akli başına gelen ve Yaratan Tanrı’yı tanıyan Nebukadnessar’ın Kutsal Kitap’taki öyküsü, Tanrı’nın zayıf ve muhtaç durumda olanlar gibi zengin ve güçlüleri de gözettiğini göstermektedir. 37. ayette, yeryüzündeki en güçlü adam şöyle diyordu, “Ben Nebukadnessar Göklerin Kralı’na şükrederim. O’nu över, yüceltirim. Çünkü bütün yaptıkları gerçek, yolları doğrudur; kendini beğenmişleri alçaltmaya gücü yeter” (*Dan. 4:37*). Keşke biz ölümlü varlıklar arasındaki tüm zengin, kudretli ve mağrur kişiler bu gerçeği anlasa!

Bu hikâyeden ne öğrenebiliriz? İlk olarak, Tanrı kudretli inançsızlara ulaşmak için, Daniel gibi adanmış imanlılardan faydalanmaktadır. İkinci olarak, Tanrı kudretli inançsızlara ulaşmak için tanıklık sürecine doğrudan müdahale edebilir. Nebukadnessar’ın gururu ve kibri Tanrı tarafından kırılmıştı. Bu çok çarpıcı bir hikaye olsa da, zenginlerin, güçlülerin ve mağrurların gururlarının kırılmasının pek çok başka yöntemi de bulunmaktadır.

Biz bu dünya standartlarına göre zengin ya da güçlü olmasak da, bu kralın gösterdiği gibi bir kibirden neden kaçınmalıyız? Bu davranışa sahip olmak neden sandığımızdan daha kolaydır?

Naaman

Mesih, geçmişlerinden, refah durumlarından, ırklarından ya da mevkilerinden bağımsız olarak, herkes için öldü. Tanrı yeryüzündeki Hristiyan olmayan güçlü kişilere ulaşıyor ve onlardan sahip oldukları ışığa göre yaşamalarını bekliyor (bkz. Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* s. 416).

2. Krallar 5:1-19 ayetlerini okuyun. Bu öyküden, Rab için insanlara ulaşma konusunda ne öğrenebiliriz?

2. Krallar 5:17-19 ayetlerinde, Naaman, Tanrı onun cüzamını iyileştirdikten sonra, iki sıradışı talepte bulunuyor. İlk olarak, yaşayan Tanrı'ya ibadet etmek amacıyla, İsrail'den Suriye'ye iki katır dolusu toprak getirilmesini istiyor. Şöyle diyor, "Çünkü bu kulun artık RAB'bin dışında başka ilahlara yakmalık sunu ve kurban sunmayacaktır" (2Kr. 5:17). İkinci olarak Naaman artık kralının tanrılarına ibadet etmeyecek olsa da, kralıyla birlikte boyun eğmek için izin istiyor.

Naaman artık tek gerçek Tanrı'ya inanıyordu. Buna rağmen bazı putperest inançlara sahipti. İsrail'den toprak alması, Yaratan Tanrı'yı tam olarak anlamadığını gösteriyordu. Onun dünyasında Tanrı, tapındığı eski tanrılar gibi bölgesel olduğu için, toprağı alması gerektiğini düşünmüş olabilir; ya da İsrail'den gelen toprakla bir sunak inşa etmek istiyordu. Her iki durumda da Tanrı'ya olan inancı eski inanışlarıyla karışmış durumdaydı. Naaman'ın öyküsü günümüzde Mesih'e gelen Hristiyan olmayan kişiler için bir bağlam oluşturuyor. Naaman'ın öyküsünden öğrenilen ders şudur ki, dünya görüşü değişimleri zaman alıyor.

İkinci isteğı daha da sorunluuydu. Naaman neden kralıyla birlikte yere kapanmak için izin istemiş sonra da Tanrı'dan onu bağışlamasını istemişti? Peygamberin ona verdiği yanıt bir ipucu barındırıyor: "Esenlikle git" (2Kr. 5:19). Naaman, Suriye'de güçlü bir kişi olarak, yeni imanı ile çelişen bazı sorumluluklara sahipti. Yeni imanlıların, özellikle de başka inançlardan gelen kişilerin, imana gelmeden önceki geçmiş yaşamlarından gelen kültürel ve sosyal gerekliliklerle uğraşırken desteğe ve rehberliğe kavuşmaları çok önemlidir.

Unutmayın ki, Naaman tanrıtanımaz ülkesini bir cüzamlı olarak terk etmişti oysa şimdi iyileşmiş bir adam ve Yaratan Tanrı'nın bir öğrencisi olarak geri dönüyordu. Yolculuğuna daha yeni başlamıştı. Gelişmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bu hikayeden, insanları, özellikle de Hristiyan olmayan bir geçmişten ya da kültürden gelenleri hemen dışlamamak konusunda hangi dersleri öğrenmeliyiz?

Eğitilmiş Kişilere Tanıklık Etmek: Nikodim

Nikodim eğitilmiş bir adamdı. Kutsal Kitap onu bir Yahudi önderi diye tarif ediyor (Yu. 3:1). İsa ona İsrail'in öğretmeni demişti (Yu. 3:10). O Kutsal Kitap'ı iyi anlamış biriydi ve Rab'be ruhsal açlık duyuyordu. İnsani bakış açısından Tanrı'nın bir takipçisi gibi görünüyordu. Tüm buyrukları yerine getiriyordu ve Yahudiler arasında saygı gören bir önderdi. Güçlü ve zengindi. Pek çok kişi bunları, Tanrı'nın onu bereketlediğini gösteren işaretler olarak algılıyordu. Fakat sonunda ortaya çıktı ki, yüzeyde görünenler sadece yüzeyde bulunuyordu.

Yuhanna 3:1-12 ayetlerini okuyun. Bu öykü Nikodim'in ruhsal ihtiyaçları ve İsa'nın nasıl doğrudan onlara hitap ettiği konusunda ne açıklıyor?

Nikodim İsa'ya geldiğinde, mevcut durumunu korumaya çalıştı. Fakat Tanrı onun kalbini biliyordu. Benzer şekilde, Tanrı, geçmişlerinde her ne olursa olsun tüm zenginlerin ve güçlülerin kalplerini ve ihtiyaçlarını biliyor. Nikodim İsa'ya gelmişti çünkü İsa'nın öğretisi onu ikna etmişti. Gururu onu açıkça İsa Mesih'i Rab olarak tanımaktan alıkoymuyordu fakat o gece yaşananlar onu sonsuza dek değiştirdi. İsa'nın Tanrı tarafından gönderildiğine ikna olduktan sonra dahi, hâlâ açık bir şekilde İsa Mesih'in takipçisi olduğunu kabullenmiyordu.

Yuhanna 7:43-52 ve Yuhanna 19:39 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Nikodim ve İsa hakkında bize ne anlatıyor?

Bu ayetlerde, Nikodim'in açık bir şekilde İsa'dan çok etkilendiğini görebiliyoruz. İsa hayattayken O'nu korumaya çalışmış ve öldükten sonra da onurlandırmak istemişti. Şüphe yok ki, İsa Nikodim'e ulaşmıştı, o ki yere göğe sığdıramayan bilgisine rağmen, hepimiz gibi Kurtarıcı'ya son derece ihtiyaç duyuyordu.

“Gerçeğin bilgisine sahibiz” (ki evet sahibiz) diye bu durumun bizi kurtarmak için yeterli olacağını sanma tuzağına düşmemek için neden çok dikkatli olmalıyız? Kurtarılmaya yetecek kadarından çok daha fazla bilgiye, hatta üç meleğin mesajının bilgisine sahip olan kaç can kaybedilecektir?

Zenginlere Müjdecilik

Matta 19:16-22 ayetlerini okuyun. Nikodim'in tersine, İsa'yı kabul etmeyen bir kişiyi anlatan bu hikayeden hangi dersleri çıkartabiliriz?

İsa'nın zengin genç yönetici ile karşılaşması zenginliğin ne kadar tehlikeli bir tuzak olabileceğini gösteriyor. Şu sözlere bakın: "Yine şunu söyleyeyim ki, devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin Tanrı Egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır" (Mat. 19:24). Bu elbette zenginlerin kurtarılamayacağı anlamına gelmiyor fakat bu kişiler dikkatli olmazlarsa, zenginlikleri kurtuluşları için gerçek bir engel olabilir.

Sonunda zengin de yoksul da aynı kaderi paylaşacak: mezar. Bu, zenginlerin de diğer herkes gibi çaresizce kurtuluşa ihtiyaç duyduğu anlamına geliyor. Para pek çok şeyi satın alabilir fakat ölümden muaf olmayı sağlayamaz. Bu muafiyet ancak bir armağan, onu imanla talep eden her kişiye İsa tarafından bedelsiz olarak sunulan bir armağan olarak gelebilir. "Diriliş ve yaşam Ben'im... Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır" (Yu. 11:25).

Luka 19:1-10 ayetlerini okuyun. Zengin genç yöneticinin hikayesinin tersine, bu hikayede fark yaratan ne oldu?

Zakkay İsa'ya zengin genç adamın maalesef yapmadığı bir biçimde karşılık verdi. Dikkat edin, İsa Zakkay'a zengin genç adama dediği gibi sahip olduğu her şeyi satın yoksullara bağışlamasını söylemedi. İsa, zengin genç yöneticinin parasına ne kadar düşkün olduğunu anlamış ve bu sebeple ona böyle yapması gerektiğini söylemişti. Tersine, İsa Zakkay'ın evindeyken neler konuşulduğunu bilmiyor olsak da, anlaşıyor ki İsa onu ikna etmişti ve Zakkay özellikle de zenginliği konusunda hayatında bazı değişiklikler yapması gerektiğini anlamıştı.

"İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan, kendi canına karşılık ne verebilir?" (Mat. 16:26). Bu sözler hepimize ne anlatmalı?

Güçlülere Müjdecilik

İsa güçlü kişilerle nasıl arkadaş olacağını biliyordu. Bu insanlardan pek çoğu O'na saygı duyuyor ve hayranlık besliyordu fakat aynı zamanda birçoğu da İsa'yı hor görüyordu. Kutsal Kitap'ta yardım için İsa'ya gelen güçlü kişiler elbette İsa'nın onları önemsedğini hissetmişlerdi. Ayrıca, pek çok zengin ve güçlü kişi doğrudan, açık bir şekilde İsa'ya gelmemişti; İsa'nın gerçekten Tanrı'nın Oğlu olduğuna emin olana kadar beklemişlerdi. Nikodim ve Aramatyalı Yusuf da böyle yapanlardandı.

Matta 27:57-60 ayetlerini okuyun (ayrıca bkz. Mar. 15:43-47; Luk. 23:50-53 ve Yü. 19:38-42). **Bu öykü Rab'bin, İsa'nın etkisinde olduğu açıkça belli olan zengin bir adamdan nasıl faydalandığı konusunda bize ne anlatıyor?**

Bu zamana kadar Aramatyalı Yusuf hakkında bir şey duymamıştık. Birden, nereden geldiği belli olmayan bu zengin adam ortaya çıktı ve peygamberlik sözünün yerine getirilmesi için kullanıldı. Tanrı gayelerini yerine getirmek için zenginlerden faydalanmıştır ve faydalanmaya da devam edecektir. Bu sebeple bizim de onlara yönelik bir görevimiz olmalıdır.

Nereden başlanmalı meselesi, güçlü kişilerle arkadaş olmanın en zor aşamalarından biri olabilir. Genellikle, onların peşinde koşmamak daha iyidir; bırakın onlar size gelsin. İsa böyle yapmıştı; onlar da O'nun mesajına, şifacılığına ve gücünü Tanrı'dan aldığına tanıklık ettiler. Geri planda, O'nun gerçekten Tanrı'nın Oğlu olduğuna ikna oldular.

Güçlü insanlar birkaç farklı sebepten gerçek hizmete ortak olmayı isteyeceklerdir. Onlar, insanların yaşamlarını değiştiren iyi bir şeyin parçası olmak istiyorlar. Böylelikle bunun aynı zamanda kendi yaşamlarını değiştirebileceğini anlıyorlar. Bu, zengin ve güçlü kişilerin ihtiyaçlarını açık bir şekilde ortaya koymadan ihtiyaç duydukları yardımı almaları için incelikli bir yöntem olmuş oluyor.

İkinci aşama, zengin ve güçlü kişilerin Tanrı'nın görevini gerçekleştirme işine ortak olmaları için bir yol olarak gerçek hizmete başlamaktır. Toplumunuzdaki zengin ve güçlülerin yaşamlarına yatırım yapmak için vakit ayırın.

Görev: Günlük dua listenize, güçlü bir mevkide bulunan, inançsız olan ve zaman zaman karşılaşma ihtimaliniz bulunan bir kişiyi ekleyin.

Ödev: Güçlü bir mevkide sahip olan bir kişiye bir mektup ya da e-posta gönderin –bu hiç tanımadığınız biri de olabilir– ve ona onun için dua ediyor olduğunuzu bildirin.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]* kitabından, 209-216 sayfaları arasındaki “Ministry to the Rich [Zenginlere Yönelik Hizmet] ve *Reflecting Christ [Mesih’i Yansıtmak]* kitabından, 337. sayfadaki “Captive Maid Shows Concern for Naaman [Tutsak Kız Naaman ile İlgileniyor]” bölümlerini okuyun.

İsa’nın sevgisi yoksullara karşı da zengin ve güçlü insanlara karşı da aynıdır. O fakirler kadar krallar için de öldü. İsa, onların kalplerine ulaşmanın en etkili yolunu biliyordu. Bizi şöyle uarmıştı: “Devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin Tanrı Egemenliği’ne girmesinden daha kolaydır” (*Mar. 10:25*). Bu hafta bize düşen görev, İsa Mesih’in müjdesiyle zengin ve güçlü kişilere ulaşmaktır. Maalesef, sahip oldukları zenginliğin kendilerine sağladığını düşündükleri “güvenlik” yüzünden farkında olmasalar da, onlar da herkes kadar kurtuluşa ihtiyaç duyuyorlar.

“İhmal edilen yoksullara karşı görevlerimiz konusunda çok fazla konuşuldu, peki ya ihmal edilen zenginlere de biraz ilgi gösterilmemeli mi? Pek çok kişi bu sınıfa umutsuz gözüyle bakıyor . . . Binlerce zengin kişi mezarlarına uyarılmadan girdi. Fakat kayıtsız görünseler de, zenginler arasındaki pek çok kişinin canları sıkıntı içindedir.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 210.

Tartışma Soruları:

1. İsa yeryüzündeki hizmeti sırasında zenginlere ve yoksullara hizmet ederken kale ve sınıf duvarlarını yerle bir etmişti. Biz Adventistler bu konuya, yani tüm kurumlarımıza derinlemesine kök salmış olan zengin fakir arasındaki uçurum konusuna nasıl eğilmeliyiz?
2. İsa şöyle demişti: “Dikenler arasında ekilen de şudur: Sözü iştirir, ama dünyasal kaygılar ve zenginliğin aldaticılığı sözü boğar ve ürün vermesini engeller” (*Matta 13:22*). Sizce İsa “zenginliğin aldaticılığı” derken ne demek istiyordu? Zenginlik tarafından aldatılmak için neden illaki zengin olmamız gerekmiyor?
3. Salı gününün dersinin sonunda sorulan, gerçeği bilmenin gerçek sayesinde kurtulmakla aynı şey olmadığı konusundaki soruyu sınıfta değerlendirin. Bu ayrımı yapabiliyor olmamız bizim için neden çok önemlidir? Sadece gerçeği biliyor olmak bizi kurtarmıyorsa, o halde bizi kurtaran nedir?
4. Zakkay İsa’yı kabul ederken, zengin genç yöneticinin onu reddetmiş olmasına sizce başka ne sebep olmuş olabilir?

İspanya'ya Giden Misyon Yolu, Bölüm 3

Andrew McChesney Tarafından

Pastör Luis Paiva, bir borcu ödemek için mucizevi bir şekilde 1.000 ABD Doları almıştı ve bu, onu, Tanrı'nın iradesinin kendisi, karısı ve üç çocuğunun Venezuela'yı terk etmesi olduğuna inandırmıştı. Ancak ailenin hiç birikimi yoktu.

“Tanrım, beş parasız nasıl gideceğim?” diye dua etti.

Evde karısı, Amerika Birleşik Devletlerindeki bir pastörün aradığını ve onunla konuşmak istediğini söyledi. Pastör, Meksika'nın Yedinci Gün Adventistlerinin bulunmadığı bir bölgesinde bir yıl çalışacak gönüllü misyoner arıyordu. Luis böylece Meksika'ya gitti ve iki ay sonra karısı ve çocukları ona katıldı.

Sonraki sekiz ay boyunca, Luis'in çabalarıyla 35 kişi vaftiz edildi. Yeni bir üye bir bina bağışladı ve yeni bir kilise açıldı.

Ancak yetkililer, Luis'e Meksika'da kalması için vize vermeyi reddetti. Sadece iki seçeneği varmış gibi görünüyordu: Amerika Birleşik Devletleri'ne yasa dışı yollardan taşınmak ya da yasa dışı yollardan Meksika'da kalmak. Hiçbir yerde yasa dışı yaşamak istemiyordu. Luis, bölgesel bir göçmenlik görevlisiyle tanışmıştı. Yetkili, Luis'in durumunu duyduğunda, onu sınır dışı etmeyeceğine söz verdi. Luis ona inandı. Ancak Luis, Tanrı'nın dediklerine daha çok güveniyordu ki Tanrı şunu söyler: “Önderlere, sizi kurtaramayacak insanlara güvenmeyin.” (-Mezmurlar 146:3, NIV)

Endişeli Luis, dua etti. Ayrıca Meksika'dan ayrılma konusunda yasal tavsiye almak için Amerika Birleşik Devletleri'ni ve Kanada'yı telefonla aradı. Yalnızca iki kilise yanıt verdi - her ikisi de Kanada'da bulunan bir Adventist kilisesi ve başka bir kilise - ama Luis Meksika'da kaldı. Sonra bir kilise üyesi evini ziyaret etti. “En büyük korkun ne?” diye sordu. Luis, “Meksika'da yasadışı bir şekilde yaşamak istemiyorum ve Amerika Birleşik Devletleri'ne yasadışı bir şekilde seyahat etmek istemiyorum” diye yanıtladı. “Ülkeme de dönmek istemiyorum.»

“Paran olsaydı şu an ne yapardın?” diye sordu.

Luis, “İspanya'ya gitmek için uçak bileti alırdım» dedi.

Luis'in 20 yıl önce İspanya'ya göç etmiş, aynı yaşta bir teyzesi vardı. Taşınırsa yakınlarda bir aile üyesi olacaktı. Ayrıca üç yıl önce İspanya'yı ziyaret etmişti ve orada kendini rahat hissetmişti.

Kilise üyesi Luis'i dinledikten sonra, “O halde biletleri alalım ve sizi İspanya'ya gönderelim” dedi.

Luis ve ailesi için uçak bileti aldıktan sonra Luis'e endişelenmemesini söyledi. “Tanrı sizinle ve size yol gösteriyor” dedi.

Bugün, Luis ve eşi İspanya'da misyonerler.

Dünyanın dört bir yanındaki misyonerleri desteklemeye yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz. Gelecek hafta, Luis'in misyoner olmak için bir meyve tezgâhından nasıl ayrıldığını okuyun.

Ulaşılmayanlara Müjdecilik

1. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elçilerin İşleri 17; 1Ko. 2:2; Rom. 1:18-25.*

HATIRLAMA METNİ: “Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Tanrı, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz” (Elçilerin İşleri 17:24).

Luka, Pavlus’un Atina’da yaptıklarını betimlerken şöyle yazmıştı: “Bu nedenle, gerek havrada Yahudiler’le ve Tanrı’ya tapan yabancılarla, gerek her gün çarşı meydanında karşılaştığı kişilerle tartışıp durdu” (Elç. 17:17).

Doğal olarak, Pavlus en çok kendi kanından ve toplumundan olan Yahudilere hitap ederken kendisini rahat hissediyordu. Fakat o sadece kendi halkı arasında çalışıp bununla tatmin olmayı reddetti. O’ndan başkalarına da ulaşması istenmişti.

Ya da Pavlus sadece dünya görüşleri zaten büyük bir değişim geçirmiş, “Tanrı’dan korkan” Uluslardan olanlara hitap edebilirdi. “Korktukları” Tanrı’nın, Mesih İsa’nın kim olduğunu bilmeye hâlâ ihtiyaç duyuyor olsalar da, bu kişiler Pavlus’un üzerine inşa edebileceği bir Kutsal Kitap temeline sahiplerdi.

Fakat hayır! Felsefesiyle tanınan bir kent olan Atina’da bulunduğu sırada, Pavlus oradaki insanlara da ulaşmak için çabaladı. Bunlardan pek çoğu, Pavlus’un Atinalılara öğretmek istediği inancın temelini oluşturan İbranilerden ve onların kutsal tarihlerinden tamamen farklı bir geçmişe ve dünya görüşüne sahipti.

Peki, Pavlus bu insanlara ulaşma çabasını nasıl yürüttü ve biz onun girişimlerinden ne öğrenebiliriz?

**9 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Atina'da Bir İbrani

Elçilerin İşleri 17:1-16 ayetlerini okuyun. Pavlus Atina'ya nasıl ulaştı ve orada karşılaştığı şeye nasıl tepki verdi?

Atina kenti putlarla doluydu (*Elç. 17:16*). Pavlus kendi halkının tarihini ve (çok sayıda uyarıya rağmen) putperestliğe olan yatkınlıklarını bildiği için, Atina'da karşısına çıkan putlar da onu çok üzdü. Şüphe yok ki, gerçek Tanrı'yı öğrenmedikleri takdirde günahlarıyla ölecek olan Atinalılar için duyduğu merhamet onu motive ediyordu.

Bugün de şehirlerimiz Pavlus'un gördüklerinden daha az bariz olsa da, putlarla dolup taşıyor. Ve maalesef pek çok imanlı kişi de oradaki putlara hiçbir tepki bile göstermeden önlerinden yürüyüp geçiyor. Oysa Pavlus bir tepki gösterecek kadar Kutsal Ruh'u anlıyordu. Müjdenin tüm dünya için olduğunu henüz kavrayamamış olan diğer imanlılara ayak uydurmayan Pavlus, Tanrı'nın diğer herkesle birlikte Atinalıların da kurtarılmasını istediğini biliyordu. O, dünya çapında müjdecilik kavramının, putlara tapan putperestler ve Atina sokaklarını dolduran filozoflar da dahil olmak üzere müjdeyi bütünüyle ulaşılmamış kişilere ulaştıracağını anlamıştı.

Pavlus bu sebeple bu kişilerin bulunduğu pazar yerini sık sık ziyaret ediyordu. Pazar yerinde bu putperestlerin yüreklerine ve zihinlerine ulaşmanın yöntemlerini sınavı test ederek, ilk Küresel Müjdeleme Çalışmaları Merkezi'nin onun kurduğunu söyleyebiliriz.

Pavlus Yahudilere, hatta Tanrı'dan korkan Uluslara yaklaştığı gibi Atinalılara yaklaşamayacağını biliyordu. Bunlar, başlangıç noktaları İsrail'in Tanrısı ya da O'nun İsrail ulusu içindeki işleri olmayan insanlardı. Bu kavramlar ve inançlar Yahudiler ve Tanrı'dan korkan Uluslar için ne kadar merkezi olsa da, Atina'nın pazaryerinde Pavlus'un karşısına çıkan insanlar için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Bu sebeple bütünüyle yeni bir yaklaşıma ihtiyaç vardı.

Bugün biz de sıklıkla geçmişlerinde "Yahudi-Hristiyan" mirasıyla hiçbir ortaklık bulunmayan kişilere ulaşmaya çalışıyoruz. Bu sebeple, Pavlus gibi biz de uyum sağlamalıyız. Örneğin, Buenos Aires'te işe yarayacak bir yaklaşım, Bangkok'ta hiç sonuç vermeyebilir.

Toplumunuzda insanlar ne tarzda putlara tapınıyorlar ve tüm bunların ne kadar değersiz olduğunu anlamaları için onların gözlerini nasıl açabilirsiniz?

Pavlus Ares Tepesinde

Pavlus, her nerede olursa olsun, Tanrı'dan aldığı görevle müjdeyi vaaz edecekti. Atina'da yapmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu.

Elçilerin İşleri 17:18-21 ayetlerini okuyun. Pazar yerindeki putperestler Pavlus'un konuşmalarına ve sorularına nasıl farklı şekillerde tepki verdiler?

Pavlus, “yabancı ilahlarıyla” pazar yerindeki bu kişileri açık bir şekilde etkilemişti (*Elç 17:18*). Onlar da, Pavlus herhangi bir hukuki yargılamayla karşı karşıya olmasa da, onu yasayla ilgili ve dini konuların karara bağlandığı Ares Tepesi Kurulu'na götürdüler. Amaç, görünüşte, ona ve “bu yeni öğretiyeye” bir kulak vermektir (*Elç. 17:19*). Bu insanlara son derece garip gelen düşünceleri yayıyor olsa da, Pavlus gibi konuşan, onun gibi tutkulu ve zeki birini görmezden gelmek kolay değildi.

Elçilerin İşleri 17:21 ayeti, Atinalıların hiçbir şey yapmadan düşüncelerini anlattıklarını ve yeni fikirleri dinlediklerini söylüyor. Luka onları tembellikle mi suçluyordu? Muhtemelen hayır. Daha çok, onların deneyimli düşünürler ve tartışmacılar olduklarına işaret ediyordu. Sonuçta Grekler Sokrates, Platon ve Aristo gibi etkileri günümüze kadar süren düşünürler ortaya çıkarmıştı. Atina yüzyıllar boyunca entelektüel ve felsefi düşüncenin merkezi olarak görülmüştü. Bu düşünürlerin bazıları, elbette bugün tanrıtanımazlıktan anladığımız gibi tanrıtanıma olmasa da, felsefi düşüncelerinin pek çoğu Hristiyanlık öğretisinden son derece farklıydı. Örneğin Epikürcülerin ya da Stoacıların felsefesinde dirilmiş Mesih gibi bir şey bulmak zordur.

Pavlus, Atina'dayken Kutsal Ruh'un onun bilgisinden ve Gamaliel'in yanında aldığı eğitimde öğrendiği hitabet yeteneğinden faydalanabileceği beklentisi içindeydi. Fakat gerçekte Kutsal Ruh daha çok Pavlus'un Atina sokaklarında aldığı eğitimden faydalandı. “Onun yürüttüğü mantığı dinlerken, dinleyicilerinin en bilge olanları bile hayrete düştü. Onların sanat eserlerine, edebiyatlarına ve dinlerine aşına olduğunu gösterdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 215.

Pavlus, Atina'da bu putperestler ve filozoflar arasında tecrübe ettiklerinden sonra, Korintliler'e şöyle yazmıştı, “Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım” (1Ko. 2:2). Burada, her kime vaaz ediyor olursak olalım, mesajımızda Mesih'in ne kadar merkezi olması gerektiği konusunda bizim için hangi ders bulunmaktadır?

Pavlus ve Bilinmeyen Tanrı

Pavlus'un, Atinalıların sahte dinini ya da sahte ilahlarını kötülemediğine dikkat edin. Az da olsa bulabildiği ne kadar iyi nokta varsa onları bir araya getirdi ve onlardan faydalandı.

Elçilerin İşleri 17:22, 23 ayetlerini okuyun. Pavlus, burada bu insanlara müjdeyle ulaşma girişiminde ne yapıyordu?

“Ey Atinalılar, sizin her bakımdan çok dindar olduğunuzu görüyorum” (*Elç. 17:22*). Pavlus putperestlere iltifat ediyordu! Dinleri her yönden yanlış yola sapmıştı fakat yine de Pavlus onların dinlerine bağlılıklarını övdü çünkü yanlış yola sapmış olsa bile ruhsallığa bağlı olmak, ruhsallığı hiç önemsememe tavrına görece övgüyü hak ediyordu.

Pavlus şöyle devam etti, “Ben çevrede dolaşırken, tapındığınız yerleri inceleyen...” (*Elç. 17:23*). Atinalıların dini konusundaki kendi çalışmasını anlatırken, insanlara karşı saygılı bir tavır içindeydi. İnsanların nasıl değişmesi gerektiği konusunda tüm cevaplara sahip, alanında uzman bir kişi gibi acele etmedi. Gerçekte, elbette bir uzmandı ve gerçekten bu insanların ihtiyaç duyduğu tüm cevaplara sahipti! Fakat kendisini bu şekilde sunmadı yoksa doğrudan onu dışlardı. Tersine, insanları önemseyen ve onların iyiliklerini isteyen biri olarak göründü.

Pavlus, “BİLİNMEYEN TANRI'YA” (*Elç. 17:23*) diye yazılmış sunaktan bahsederken, ortak nokta olarak görünebilecek bir şeyden faydalandı. Aslında çoğu Tanrı'ya inanıyordu ve bu daha derin bir konuşmanın yolunu açabilecek iyi bir başlangıç noktasıydı (o zaman bazı kişiler buna inanmıyordu). Bilinmeyen bir tanrı için yapılan sunak gibi olumsuz bir düşünceyle alay etmedi. Tersine, ya bir şeyi gözden geçiriyorsak diye düşünerek, hiç bilmedikleri bir şeye dahi tapınma çabası içine girecek kadar ruhsal konuları önemseyen bir halk oldukları için onları takdir etti ve hayranlığını bildirdi.

Onlar yanlış yola sapmış değiller miydi? Elbette öylelerdi fakat bu sorun çözülebilirdi. Başlangıç olarak önemli olan, onların anladıkları şeye adanmış olmalarıydı. Pavlus, bunun Kutsal Ruh'un çalışabileceği bir malzeme olduğunu anlamıştı.

Onların ilgisini uyandıracak bir konuşma noktası bulmuştu.

Aklımıza, iletişim kurduğunuz kişilerle daha derin sohbetler etmeniz için fırsatlar yaratacak hangi noktalar ve köprüler geliyor?

Yeni Bir Tanrı'yı Tanıtmak

Pavlus artık Atina'daki düşünürlerin dikkatini cebzetmiş olduğuna göre, kendisini dinleyenleri göğün Tanrısı'na döndürdü.

Elçilerin İşleri 17:24-27 ayetlerini okuyun. Pavlus burada, bu insanlara ulaşma girişiminde nasıl bir yaklaşım sergiliyordu?

Bilinmeyen bir tanrıya sunak inşa edecek kadar ruhsal konularla ilgilenen bir halk için, Pavlus'un sözleri merak uyandırıcıydı: Tapınakta yaşamayan, insanlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyaç duymayan, tersine insanların ihtiyaçlarını karşılayan Yaratan bir Tanrı. Tanrıların davranışlarının kestirilemez, bencil ve zalimce olduğu Grek mitolojisine batmış bir toplum için, Pavlus'un tarif ettiği gibi bir Tanrı'nın varlığı son derece merak uyandırıcı bir düşünceydi. Böylece Ares tepesindekiler sevgi Tanrısı'na doğru ilk küçük adımlarını atmış oldular.

Aslında, onların bilmedikleri bu Tanrı bilinebilirdi! Gerçekte, bilinmek de istiyordu.

Pavlus Ares tepesinde muhtemelen Luka'nın bu öyküde paylaştığı bir iki cümleden çok daha fazla konuştu. Luka'nın yer kazanmak için Pavlus'un konuşmasını özetlemiş olması mantıklı görünüyor. Eğer öyleyse, Pavlus buraya kadar okuduğumuz kavramların her birini çok daha ayrıntılı bir şekilde açıklamış olmalı. O halde, Pavlus'un konuşmasını kavramlara ayıralım:

1. Pavlus öncelikle onların mevcut ruhsal farkındalıklarını ve samimiyetlerini övdü.
2. Sonrasında, onların inançlarını çalıştığını ve öğrendikleri arasında saygı duyduğu bazı şeyler bulunduğunu onlara gösterdi.
3. Daha sonra, onların dinlerini çalışırken, anlamadıklarını itiraf ettikleri belirli bir şeyi keşfettiğinden bahsetti.
4. Sonrasında ise, Tanrı'nın, onların çaresizce ihtiyaç duyduklarını bildiği yönünü onlarla paylaştı: Tanrı var, onları seviyor ve uzakta değil.
5. Pavlus son olarak, konuşmasını bitirirken, onlara henüz tanımadıkları bu Tanrı'nın bilgisini reddetmenin ne anlama geldiğini açıkladığı bir uyarıda bulundu.

Pavlus onların inançları hakkında bildiklerine dayanarak onları olabildiğince yakaladı. Onları buraya kadar getirebilirse, iyi bir ilerleme kaydediyordu.

Pavlus'un yaratılan dünya ve ayrıca Tanrı'nın Yaratıcı olması konusuna nasıl değindiğine dikkat edin (ayrıca bkz. Rom. 1:18-25). Hitap ettiğimiz kişilerden pek çoğu söz konusu olduğunda, en azından başlangıçta bu yaklaşım neden iyi bir tercihtir? Yaratılan dünyada Tanrı'ya bu kadar güçlü bir şekilde işaret eden ne var?

Çizgiyi Geçiyor

Elçilerin İşleri 17:24-34 ayetlerini okuyun. Pavlus tanıklığını nasıl sürdürüyor?

Pavlus'un, onların Kutsal Kitap gerçeğine oldukça yakın bir şeyler yazmış olan yazarlarının bazılarında alıntı yapmış olması ve bunun kendisini dinleyenleri daha ileriye taşımalarını sağlayan bir girizgah olması da ayrıca ilginçtir. Yani, Pavlus sadece konuyu iletmek amacıyla, onlarla ortak nokta oluşturmak için, inançlarına aşına olmasından faydalanmıştı. Şüphe yok ki, başkalarına ulaşmaya çalışırken, onların inançlarına aşına olmak ve ortak nokta aramak insanlara ulaşmanın güçlü bir yolu olabilir.

Ayrıca dikkat edin, Pavlus sadece gitmek istediği yere, İsa'nın dirilişi ve bunun onların her birine sağladığı umut konusuna varmak için onlarla olan ortak noktasından faydalanmıştı. Luka, Pavlus'un diriliş konusundaki kapanış sözlerine verilen tepkileri de tarif ediyor. Bazı kişiler bu sözlerle alay etti; bazıları bu konuda Pavlus'u yeniden dinlemek istedi, bazılarıysa inandı. Bu öyküde, bizim amaçlarımız için anahtar olan şey, hepsinin gerçekten onu dinlemiş olmasıdır. Ve baştan beri Pavlus'un umut ettiği şey de buydu.

Bazı kişilerin müjdeyi reddedeceğini biliyoruz fakat bunu yapmadan önce neyi reddettiklerini anlamalarını sağlamak için mümkün olan her şeyi yapmalıyız. Pavlus, Atinalılar arasında yürüttüğü çalışmayla ve onlar hakkında öğrendiklerini stratejik bir biçimde kullanmasıyla, onların açık zihinlerle tanımadıkları fakat onları yaratmış olan Tanrı'nın var olduğu bilgisini işitmelerini sağladı. Bu Tanrı onları seviyor ve onlar tarafından bilinmek istiyordu. Tüm bilgisizliklerine rağmen onlara karşı merhametli olmuştu. Fakat Yargı Günü yaklaşıyordu. Eğer tüm bunlar inanması güç görünüyorsa, bunun doğrulanabilir kanıtı Mesih'in dirilişinde bulunuyordu.

Artık insanlar mesajı duymuş ve anlamış olduğuna göre, kendi başlarına ya onu doğrudan reddetmek ya da daha derinlemesine araştırmak arasında bir seçim yapmalıydılar. Ve bazıları daha derinlemesine araştırmayı seçip İsa'nın takipçileri oldular (Elç. 17:34).

Görev: Dua ederken, Tanrı'dan tanıdığınız birine nasıl en iyi şekilde tanıklık edebileceğiniz konusunda size rehberlik etmesini isteyin.

Ödev: Sosyal medyanın, imansız kişilere –Pavlus'un açıklığı ve inceliğiyle– müjdeyi iletteceğiniz muhtemel bir "Ares Tepesi" olması için araştırma yapın.

EK ÇALIŞMA: Pavlus'un Ares tepesindeki tecrübesinden çıkarılacak öncelikli derslerden biri, onun daha önce ulaşılmamış bir imansızlar topluluğuna nasıl yaklaşılması gerektiğini gösteren fiili bir çalışma olmasıdır. Sonucunda da Atina'da küçük bir imanlılar topluluğu başlamıştır.

"İlhamla yazan kalemin kayıtlara geçirdiği elçinin sözleri ve tavrının ve içinde bulunduğu ortamın tanımı, gelecek tüm nesillere verilecek, onun sarsılmayan güvenine, yalnızlıktaki ve düşmanlık karşısındaki cesaretine, ve putperestliğin kalbinde Hristiyanlık adına kazandığı zafere tamklıkta bulunacaktır.

"Pavlus'un sözleri kilise için bir bilgi hazinesi içermektedir. Gururlu dinleyicilerini sinirlendirerek kendisini sıkıntıya sokabilecek sözleri kolaylıkla söyleyebilecek bir konumdaydı. Konuşması onların tanrılarına ve kentin önemli kişilerine doğrudan bir saldırı niteliği taşıyaydı, Sokrates'in kaderini paylaşma tehlikesi altında kalacaktı. Fakat ilahî sevgiden doğan bir davranış inceliği ile, onlar için bilinmeyen gerçek Allah'ı onlara açıklayarak, zihinlerini dikkatlice putperest ilahlarından uzaklaştırdı."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 218.

Pavlus halkla böyle doğrudan iletişim kurarak, onların kültürlerini ve dinlerini araştırarak ve onların ruhsallığa olan bağlılıklarına gösterdiği saygıyla, Atina'da dikkat çekici bir şey, kilise için bir bilgi hazinesi anlamına gelen bir şey başarmış oldu. O, kendisini dinleyenlerin sınırını bozmaktan kaçınıyordu. Bu kendi başına büyük, Tanrı esinlenmesi bir başarıydı. Ellen G. White'a göre bu, kilisenin dikkate alması gereken bir bilgi hazinesiydi.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus'un Atina'daki öyküsünü bir örnek olarak kabul edersek, bir kentte yeni bir müjdecilik çalışmasına başlayan kişinin atacağı ilk adım ne olacaktır?
2. Bir Hristiyanın, kentteki Tanrı'yı tanımayan insanlarla (ve açıkçası diğer herkesle) köprüler kurmak için nasıl bir tavır sergilemesi gerekmektedir?
3. Günümüzün putlarıyla kıskırtıldığımızda, özellikle bu putlara tapınan insanlar arasında yürüttüğümüz çalışmanın başlangıcında ne yapmaktan kaçınmalıyız?
4. Pavlus sadece bu insanlara onları sevmekte olan Tanrı'yı tanıtmakla yetinebilirdi ve onlar da bundan mutluluk duyardı. Fakat Pavlus onlara Tanrı'yı tanıttıktan sonra, bir sınırı geçti ve insanların onun aldatılmış olduğunu düşünmelerine yol açacak bir şey yaptı, diriliş konusunu açtı. Bunu yapmak zorunda mıydı? Neden ya da neden değildi?

İspanya'ya Giden Misyon Yolu, Bölüm 4

Andrew McChesney Tarafından

Luis Paiva, İspanya'da bir meyve tezgahı açmaya karar verdi. Ama Tanrı'nın onu başka bir yerde hizmet etmeye çağırdığını hissederek korkuyla ilerliyordu. Ayrıca yeni işinin, her şeyini Tanrı'ya vermesini engelleyebileceğinden de endişeliydi.

Meyve tezgahını açtıktan iki kısa hafta sonra her şey alt üst olmuş gibiydi. İş kötüye gidiyordu. Ortakları onu aldatıyordu. Hastalandı ve artık yürüyemez hale geldi. Ama Luis pes etmek istemiyordu. Yedinci Gün Adventistlerinden ticari tavsiye istedi. İçlerinden biri, Luis'in pastör olmak için eğitim aldığını bilerek onu azarladı. "Dünyevi işlerle değil, Rab için ruhları kazanma işiyle meşgul olmalısın" dedi.

Luis için bu azarlama, Tanrı'nın sesini duymak gibiydi. Ama kendini daha da umutsuz hissediyordu. Kilise olmadan nasıl pastör olarak hizmet edebilirdi? Luis konuyu karısıyla konuştu ve memleketleri Venezuela'ya dönmeye karar verdiler. Belki orada sağlığına kavuşabilirdi.

Kısa bir süre sonra Luis, İspanya'daki Adventist Kilisesi'nin lideri Gabriel Diaz'dan bir telefon aldı. Kilise, İspanya'nın kuzeybatısındaki bir şehir olan Lugo'da çalışacak bir misyoner arıyordu. Luis tam zamanlı hizmete geri dönme olasılığından çok memnundu. Ancak ciddi sağlık ve iş sorunları olduğunun da farkındaydı ve bunu belirtti. "Yürüyemiyorum bile" dedi.

Kilise lideri caymadı ve iki adam birlikte dua ettiler.

Luis iki hafta içinde yürüme yetisini geri kazandı ve Lugo'da bir ev kilisesi açtı. İlk Şabat günü, her ikisi de kilise üyesi olan sadece iki kişi ibadet için geldi. Ancak sadece dört ayda, her Şabat günü ev kilisesinde 22 kişi toplanıyordu. Bunların arasında yeni vaftiz edilmiş üç üye ve vaftiz için hazırlanan başkaları da vardı. Ayrıca Luis, insanlara ruhları Tanrı için nasıl kazanacaklarını öğretmek için bir Kutsal Kitap çalışma okulu ve bir müjdecilik okulu açmıştı. Resmi bir kilise kurmak için planlar yapıyordu.

"Bunun olması için birçok ruhu kazanmamız gerektiğini biliyoruz" diyor. "Ama ben Tanrı'ya güveniyorum ve bunun gerçekleşeceğine güvenim tam, çünkü biz yalnızca Mesih'in yöntemini kullanıyoruz."

"Yalnızca Mesih'in yöntemi," Ellen White'a göre, "insanlara ulaşmada gerçek başarıyı sağlayacaktır. Kurtarıcı, onların iyiliğini isteyen biri olarak insanların arasına karıştı. Onlara sempati gösterdi, ihtiyaçlarına hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Ardından onlara 'Ardından gelin' diye buyurdu." (*Ministry of Healing*, s. 143 [*Şifa Hizmeti*])

Venezuela'da bir pastör ve daha sonra Meksika'da bir misyoner olarak Luis, İspanya'da Tanrı'ya hizmet edeceğini asla hayal etmemişti. Ancak daha mutlu olamazdı.

"Ben Tanrı'nın lütfuyla buradayım" diyor.

Dünyanın dört bir yanındaki misyonerleri desteklemeye yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularınız için teşekkür ederiz.

Ulaşılmayanlara Müjdecilik: 2. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *1Kr. 11:1–6; Mat. 4:23–25; Mat. 15:22–28; Mar. 7:24–30; Elç. 10:34, 35; Mat. 8:10.*

HATIRLAMA METNİ: “O zaman İsa ona şu karşılığı verdi: ‘Ey kadın, imanının büyük! Dilediğin gibi olsun.’ Ve kadının kızı o saatte iyileşti” (Matta 15:28).

Sevgi dolu Tanrı'nın kayıp çocuklarını aradığı başlangıçtan (*Yar. 3:9*), günümüze kadar, aynı sevgi dolu Tanrı, şehirlerde kayıp olanlar da dahil olmak üzere, kaybolanları aramayı sürdürmektedir (*bkz. Va. 14:6–12*). 2018 yılında Birleşmiş Milletler son verileri yayınladı: Gezegenin nüfusunun yüzde 55'i kentlerde yaşıyor ve (o zamana ulaşırsak) 2050 yılına gelindiğinde bu oran yüzde 68'e yükselmiş olacak. Başka seçeneğimiz yok: kentlerde yaşayanlara tanıklık etmek zorundayız.

Fakat Tanrı'nın halkından pek çok kişi bir kentte tanıklık etmesi istendiğinde Yunus'un yaptığını yapıyor: bir sebeple görevinden kaçıyor. “Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar'ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı” (*Rom. 15:4*). Yunus hakkında yazılanlar da buna dahildir.

İsa yeryüzündeyken sadece İsrail kentlerinde yaşayanlara değil, yabancı ülkelerin insanlarına da, yani Yahudi ulusundan ve seçilmiş halktan olmayanlara da hizmet etti.

Bu hafta İsa'nın Sur ve Sayda kentlerindeki görevini anlatan Kutsal Kitap öyküsünü çalışacak ve bugün yaşamlarımızda uygulamak için dersler çıkartacağız.

**16 Aralık Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Öte Bölgelere Müjdecilik

İsa'nın Ginessar'daki öğrencilerini aldığı (Mat. 14:34) ve "oradan ayrılıp Sur ve Sayda bölgesine" geçtiğini okuyoruz (Mat. 15:21). İsa neden onları bu putperest yerleri görmeleri için Celile'den getirmişti? O, bu bölge yolculuğunda, bu yabancı bölgelerin sınırlarında öğrencilerine önderlik ediyordu böylelikle öğrenciler Celile'de kolaylıkla öğrenemeyecekleri şeyleri yerinde öğreniyorlardı. İsa, öğrencilerinin kentliler de dahil olmak üzere her insan topluluğuna ulaşma çağrılarında hazırlanmalarına yardım etmek için onlara dersler öğretmek istiyordu.

Hakimler 3:1-6, 1. Krallar 5:1-12 ve 1. Krallar 11:1-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bu kentlerin arka planını bir nebze anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Hakimler 3:1-6 ayetlerinden, bu kadim halkların, geçmişte İsraililerin imanını sınamak için kullanıldıklarını anlıyoruz. Maalesef Tanrı'nın halkı en azından bu vakada da sınamayı geçememişti: "Onlardan kız aldılar, kızlarını onların oğullarına verdiler ve onların ilahlarına taptılar" (Hak. 3:6). Yani, daha en başından beri bu halklar İsraililer için bir ayak bağıydı.

1. Krallar 5:1-11 ayetlerinde ise, Saydalılar ve İbraniler arasındaki yakın ilişkiyi görebiliyoruz. Mali bağlar bir seviyede her iki ulus için de faydalı olsa da, şüphe yok ki İbraniler ticaret ortaklarının putperestliğinden olumsuz etkilenmeyi sürdürüyordu.

Birinci Krallar 11:1-6 ayetleri, bu etkinin sonunda ne kadar olumsuz bir seviyeye ulaştığını ortaya koyuyor: Kral Süleyman, onu kötü yola sürükleyen Saydalı bir prensesle evlenmişti. Böylece Süleyman "Saydalılar'ın tanrıçası Aştoret'e ve Ammonlular'ın iğrenç ilahı Molek'e taptı" (1Kr. 11:5).

Fakat putperestlikle dolu geçmişlerine ve seçilmiş ulus üzerindeki olumsuz etkilerine rağmen, İsa yine de öğrencilerini bu yerlere götürdü. Bu şekilde onları kentlilerin önyargısı ve bağnazlığıyla yüzleştirerek öğrencilerini kültürler arası kent görevine alıştırdı, ayrıca takipçilerine, her topluma ve ulusa hitap eden bütüncül bir kent görevi için bir örnek oluşturmuş oldu.

Adventist kent müjdeciliği pek çok zorlukla karşılaşılıyor; sağlıkla ilgili ve çevresel kaygılar bunlar arasında. Ayrıca hayat pahalılığı, ırkçılık, bağnazlık, milliyetçilik ve din ve vicdan özgürlüğüyle ilgili kısıtlamalar da var. Yine de, tüm bu engellere rağmen kentler için çalışmalıyız.

Kent müjdeciliğine katılan kişilere yardım etmek için siz ne yapabilirsiniz?

Kalabalıkları Aramak

Harici ve dahili zorluklara rağmen, İsa kentlerdeki müjdeleme görevini gerçekleştirmemiz için çağrısını merhametle bize uzatıyor.

Matta 9:35-38 ayetlerini okuyun. Bu, onları her nerede bulursak bulalım, kalabalıklara müjdeleme konusunda bize ne öğretiyor?

Kentlerde bulunanlar gibi kalabalıklara duyduğu şefkat İsa'yı harekete geçirmişti. Luka 19:41 ayeti O'nun Yeruşalim için nasıl ağladığını yazıyor. İsa'nın çocuklarına, hatta kentlerde yaşayan "yüzsüz kalabalıklara" olan sevgisinin derinliğini anlamıyor olabiliriz. İşte bu sebeple Matta 9:38 ayetinde İsa bize dua etmemizi söylüyor böylece bizim de güdülerimiz ve yüreklerimiz O'nunki gibi olabilir.

Matta 4:23-25 ayetlerini okuyun. İsa hizmetine başladığında, insanlar hangi coğrafi bölgelerden geldiler?

Matta 4:25 ayetlerinde, İsa'yı takip eden kalabalıklar Celile'den, Dekapolis'in on site devletinden, doğudan, Yeruşalim'den, Yahudiye'den ve güneyden geldiler. Samiriye dışında hangi bölge eksikti? Sur ve Sayda'nın sahil bölgesi, Akdeniz ve kuzeybatı Celile boyunca Fenike'nin bir kısmı eksikti. İsa'nın neden bu bölgeye gittiğini şimdi anlıyoruz! İsa'nın Sur ve Sayda bölgesine yaptığı bu gezi, O'nun kültürler arası müjdeleme gezilerinden biriydi.

"İsa Ferisiler ile karşılaşmasından sonra Celile'yi geçerek Kefernahum'dan Fenike sınırlarındaki dağlık bölgeye yöneldi. Batıya baktığında aşağıdaki dümdüz ovayı, putperest tapınaklarıyla, muazzam binalarıyla, çarşı-pazar yerleriyle ve gemilerle dolu limanlarıyla eski Sur ve Sayda şehirlerini görebiliyordu."— Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 385.

İnsanların, "muazzam binaların, çarşı-pazar yerlerinin" tek başına ne kadar boş olduğunu ve İsa'ya niye ihtiyaç duyduklarını anlamalarına nasıl yardım edebiliriz?

Sur ve Sayda'da

Kutsal Kitap araştırmacıları Matta Müjdesi'nin özellikle Yahudilere hitaben ve Markos'un da öncelikli olarak Uluslardan olan imanlılara hitaben yazılmış olduğuna inanıyorlar. Müjdeleri çalışırken bu ayrımı unutmamamız faydalı olacaktır.

Matta 15:22-28 ve Markos 7:24-30 ayetlerini okuyun. Kadının tarif ediliş biçiminde hangi farklılıkları görüyorsunuz?

Matta'nın bu annenin ulusundan ya da ırkıdan, yani Kenanlı olduğundan bahsederek onu tanımladığında dikkat edin. Markos ise Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle bu anneyi tarif ederken başka ifadeler kullanıyor. Markos, onun "Yunanlı" (KM, TC, CAN) olduğunu ya da "Yahudi olmadığını" (YÇ) söyledikten sonra ilave açıklamada bulunuyor: "Suriye-Fenike ırkıdan" (YÇ) ya da "Suriye Finikesi'nden" (TC) –bu ifadenin Kutsal Kitap'taki ilk ve tek kullanımı budur.

Matta 15. bölümdeki bu öykünün, geçmişleri ve dünya görüşleriyle hitap edilen öncelikli okuyucuyu nasıl etkileyeceğini düşünün. Matta'yı dinleyenler bu kadını hor gördükleri bir Kenanlı olarak görürlerdi. Bu, Yahudi halkının Kenanlılarla olan, tarihe dayanan tecrübelerine dayanmaktadır. Yahudilerin gözünde Kenanlılar puta tapan ve kötü yaşam tarzlarıyla uzun zamandır Yahudi ulusuna ayak bağı olan bir halk topluluğuydu. Mesih'in öğrencileri bile bu kadının iman sahibi olmasına ve Tanrı'nın krallığına paydaş olmasına ihtimal vermemişlerdi!

Markos 7. bölümde ise, Markos'un hitap ettiği Uluslardan olanlar, Matta'nın hitap ettiklerinden daha farklı bir şekilde karşılık verirlerdi. Uluslardan olanların, Kenanlılar ile Yahudilerin olduğu gibi bir geçmişi yoktu. Bu sebeple, Uluslardan olanlar bu kadını, "Yunanlı olup Suriyeli Fenike ırkıdan" diye tanımlardı (KM). İsa onlardan birini iyileştirmişti! Uluslardan olanlar için bu kadın kızının kaderi konusunda endişeli olan ve Efendi'den ona şıfa vermesini isteyen sevgi dolu bir anne olarak görülürdü, hangi ulustan veya ırktan olduğu dikkate alınmazdı.

"İsa kadının isteğine hemen karşılık vermedi. Hor görülen ırkı temsil eden bu kadını Yahudiler gibi karşıladi. Bu şekilde Yahudilerin böyle bir durumda gösterecekleri ve kadına karşı kendisinin açıkça gösterdiği sert ve ciddi tavırla ve kadının yardım isteğine karşılık verirken gösterdiği ve onların da benzer bir durumda böyle bir acıyı dindirmek için göstermelerini istediği şefkat dolu tavır öğrencileri etkilemesini amaçladı."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 386.

1. Yuhanna 2:2 ayetini okuyun. Bu ayet, Tanrı'nın huzurunda hepimizin nasıl bir olduğu konusunda bize ne öğretmelidir?

“Sal Şunu, Gitsin!”

Kentlerin henüz ulaşılmamış mahallelerinde umudun özlemini çeken pek çok insan yaşıyor. Mesih'in zamanında Tanrı'nın halkını, Mesih umudunu Sur ve Sayda gibi yabancı kentlere götürmekten alkoyan şey neydi? Milliyetçilik, gurur ve önyargılar, Tanrı'nın halkını, onların bu kadar yakınında olan ve İlk Geliş'in peygamberlik sözleriyle önceden bildirilen umudun özlemini çekenlerin oluşturduğu fırsatlara karşı körleştirmişti. Bugün kentlerde, İsa Mesih'in halkından, onlarla İkinci Geliş'in “mübarek umudunu” paylaşmalarını istediği pek çok topluluk bulunmaktadır (*Titus 2:13*). Ve İsa onların ulusunu ya da ırkını nasıl önemsemediyse biz de önemsememeliyiz.

Elçilerin İşleri 10:9–16, 28, 34 ve 35 ayetlerini okuyun. Burada Kutsal Ruh'un öğrettiği dersi nasıl özetlersiniz?

Petrus öğlen yemeğini beklerken damda bir görünüm gördü: içi murdar hayvanlar ve kuşlarla dolu bir çarşaf yeryüzüne indiriliyordu. Bu görünümde kendisine üç defa kalkıp yemesi söylendi. Tanrı bu görünümü, Petrus'un Uluslardan olanlara karşı olan dini gururunun ve bağnazlığının üstüne gitmek için kullandı. Petrus sonunda bu gerçeği kavradı: “O zaman Petrus söz alıp şöyle dedi: “Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum”” (*Elç. 34, 35*).

Bu altyapıya dayanarak, Sur ve Sayda'dan dersler çıkarmak için öykümüz üzerinde biraz düşünelim. İsa'ya ve anne ile nasıl iletişim kurduğuna bir daha bakın. Öğrenciler bu bölge gezisinden, Petrus'un görünümüyle de ayrıca ilgili olan hangi dersleri öğrendiler? Bunları bugün hayatlarımıza nasıl uygulayabiliriz? Mesih'in son gün çağrısını kentlerdeki müjdecilik çalışmasına nasıl uygulayabiliriz? Bizi kentlilerin ihtiyaçlarını görmekten alkoyan önyargılar nelerdir? Tanrı bizim müjdecilik anlayışımızı genişletmek ve ilgiyle bağnazlığımızın, milliyetçiliğimizin ve ruhsal gururumuzun üzerine gitmek için kentlerde karşımıza hangi fırsatları çıkarmaktadır?

İsa, Tanrı'nın büyük kurtuluş tasarısının sadece bir ulus ya da bölgesel etnik topluluk için değil, tüm insanlık ailesi için olduğunu henüz tam olarak kavrayamamış öğrencilerine sabırla öğretmeyi sürdürmüştü. Kentlerdeki müjdecilik görevimizi tamamlamamız için önyargılarımızı yenmemizde Kutsal Ruh bize yardım edebilir.

Galatyalılar 2:11–13 ayetlerini okuyun. Bu, bize çocukluğumuzdan beri öğretilen önyargılardan kurtulmanın ne kadar zor olabileceği konusunda bize ne öğretmelidir?

Yeryüzünde İman?

Luka 18:8 ayetinde, İsa benzetmelerinden birinin sonunda şu soruyu soruyor: “İnsanoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde iman bulacak mı?” Bugün Mesih’in öğrencileri olarak İsa’nın ne aradığını görmemiz gerekiyor. Bu öyküde, İsa’nın karanlıkta bile parlayan bir iman aradığını görebiliriz.

Matta 8:10, 13; Matta 9:2; Matta 20:29–34; Markos 2:5; Markos 10:46–52 ve Luka 18:35–43 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde İsa kimlerin imanı olduğunu söylüyor?

Bu listeye karanlık kentlerde bile parlayan bir imana sahip kişiler de dahildir. İsa Kefarnahum’da iman sahibi olan birkaç kişiye dikkat çekiyor. Matta 8:10, 13 ayetlerinde putperest bir yüzbaşının ihtida ederek büyük bir imana sahip olduğunu görüyoruz. Felçli arkadaşlarını İsa’ya ulaştırmak için çatıyı kaldıran dört imanla dolu arkadaşla tanışıyoruz (*Mat. 9:2, Mar. 2:5*). Markos 10. bölümde Eriha’da imanı parlayan kör adam Bartımay ile tanışıyoruz.

Öte yandan, Tanrı’nın halkından büyük bir imana sahip olmasını bekleriz. Fakat İsa’nın kendi memleketi Nasıra’da bile, Mesih’in hizmetini sınırlayan iman eksikliği –ya da büsbütün imansızlık– olmuştu. İsa pek çok defa öğrencileri arasındayken İsraililere “ey kıt imanlılar” diye seslenmişti (*Mat. 6:30, Mat. 8:26, Mat. 14:31, Mat. 16:8*). Matta 17:17 albümünde de İsa “Ey imansız ve sapmış kuşak!” diye haykırıyor.

Bugüne uygulayabileceğimiz derslerden biri de imanın beklenmedik yerlerde bulunduğu: kentlerdeki yabancılar, putperestler arasında ve farklı dinlerden olan insanlarda. İsa’nın yaptığı gibi biz de alçakgönüllülikle kentlere gitmeli ve gerçeği onlara sunduğumuzda, İsa’ya kurtaran bir imanla bağlanarak karşılık verecek kişileri aramalıyız. Onlar gerçekten orada bir yerdeler.

Görev: Dua ederek kalbinizi, onunla yakınızdaki ve uzağınızdakilerle sevginizi paylaşacağımız imandan daha çok pay almaya açın.

Ödev: İsa ve çok değerli üç meleğin mesajını nasıl öğrendiniz? Kişisel yaşantınızda İsa’dan aldığınız üç ruhsal bereketi listeleyin. Bu kavramları Sebte Okulu sınıftınızda paylaşmak için hazırlanın.

EK ÇALIŞMA: “Yahudilerin putperest diye nitelediği kimselerin arasında, Mesih’le ilgili Kutsal Yazı peygamberliklerini İsrail’deki öğretmenlerden daha iyi anlayanlar ve O’nun günahlardan kurtarıcı Kişi olarak gelmesini ümit edenler vardı. Filozoflar, İbrani halkının dini yapısını incelemeye çalıştılar. Fakat Yahudilerin yobazlığı ışığın yayılmasını önledi.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 29.

“Rab İsa, kudretli Kurtarıcı bu canlar için öldü. O, onları ilgisizliklerinden caydırabilir, anlayışlarını uyandırabilir, yüreklerini yumuşatabilir, gerçeğin güzelliğini ve gücünü canlarına gösterebilir. Ustabaşı Tanrı’nın Kendisidir, bir ölümlü değil. Fakat O yine de, karanlıkta olanlara ışığı ulaştıracağı araçlar olmaları için insanları çağırıyor. Her kilisede Tanrı’nın mücevherleri var. Bizim işimiz ise sözde dini dünyanın şiddetli suçlamalarını tekrarlamak değil, tersine alçakgönüllülük ve sevgiyle herkese İsa’da bulunan gerçeği sunmaktır. Bırakın insanlar dindarlığı ve adanmışlığı görsün, bırakın Mesih’e benzer karakteri incelesinler. Onlar böylece gerçeğe çekilecekler . . . İsa’yı, dünyanın Kurtarıcısını yükseltecek olan onlardır, yaşam sözünü vaaz edecek olan onlardır.”—Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 17 Ocak 1893.

Tartışma Soruları:

1. Mevcut durumda yaşadığımız bölgede, sizin ve kilisenizin bizim bildiğimiz gerçekleri bilmeyen canlara ulaşmasına fırsat sağlayacak ihtiyaçlar nelerdir?
2. Ellen G. White’ın yukarıdaki alıntıda başka inançlardan olan kişilerle ilgili söylediklerine bakın: “Her kilisede Tanrı’nın mücevherleri var. Bizim işimiz sözde dini dünyanın şiddetli suçlamalarını tekrarlamak değildir.” Diğer bir deyişle, insanları kişisel olarak karalamadan, onlara yanlış yolda olduklarını nasıl gösterebiliriz?
3. “İnsanoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde iman bulacak mı?” (*Luk. 18:8*). İsa, cevabını beklemediği bu soruyla ne anlatmak istiyordu? İman ile inanç arasındaki fark nedir? Doğru inanca sahip kişiler Mesih döndüğünde neden imansız bulunabilirler?

Hayalleri Görmek, Bölüm 1

Andrew McChesney Tarafından

On altı yaşındaki Joseph Delamou endişeliydi. Batı Afrika ülkesi Gine'nin başkenti Conakry'de doğru kiliseye gitmediğinden endişeleniyordu. "Bana yolu göster," diye dua etti. "Sen nereye götürürsen oraya gideceğim."

O gece bir rüya (görüm) gördü. Kendisinin ve kilisesinin 70 üyesinin bir yerleşkede topluluğunun nasıl büyüteceklerine dair planlar yaptıklarını gördü. Yerleşkenin dışında, dünyanın hükümdarı olan kudretli bir kralın sarayı belirdi.

Aniden, bir birlik asker yerleşkeye daldı. Bir asker Joseph'e, "Gitmen gerekiyor," dedi. "Seni saflarımıza katılman için eğitmek istiyoruz."

Joseph gitmek istemedi ama asker ısrar etti. "Kalamazsın," dedi. "Git! İstediyin yere git. Sadece burada kalma. Üç gün sonra geri gelip bu insanlara ne olduğunu görebilirsin."

Joseph ayrıldı ve üç gün sonra geri döndüğünde çok sessiz bir yerleşke buldu. Herkesin nerede olduğunu merak etti. Sonra kralın sarayının duvarının arkasına saklanan bir çocuk gördü. Çocuğun kanaması vardı ve Joseph onunla konuşmaya çalıştığına parmağını dudaklarına götürdü. "Buraya gel," diye fısıldadı.

Joseph yaklaşınca çocuk, "Senin Tanrın yücedir!" dedi.

"Ne?" diye sordu.

Çocuk, «'Senin Tanrın yücedir!' dedim. Nasıl oluyor da üç gün önce bizi terk eden tek kişi sen oldun? Çoğumuz vurularak öldürüldük ama bir tek sen kurtuldun. Nasıl?" dedi.

Joseph çocuğu ayrıntılar için sıkıştırdı ve çocuk onu topraktan bir tümseğe götürdü. Bunun 40'tan fazla kişinin toplu mezarı olduğunu söyledi. "Askerler kimseyi eğitmedi" dedi. "İnsanları vurdular ve hayatta kalanları kafeslerde götürdüler."

Sonra Joseph yerde hareketsiz yatan bir yılan fark etti. Çocuk, sarayda yaşayan kralın bu yılan olduğunu ve öldürüldüğünü söyledi.

"Sana kralın yerine geçen prensi göstereyim," dedi.

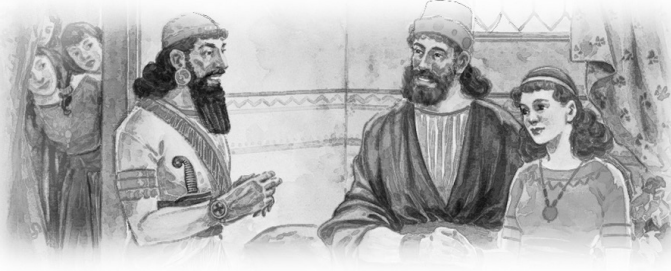
Joseph gözlerini yilandan alamıyordu. "Bir yılan dünyayı nasıl yönetti ve kendine kral dedi?" dedi. "İnsanların bir yılanı nasıl kral olarak kabul edebildiklerini anlamıyorum."

"Bunu sana şu anda açıklayamam," diye yanıtladı çocuk.

O sırada Joseph uyandı. Rüyaı anlamamıştı. Ama Tanrı'nın onu, babasının kilisesini terk etmeye çağırıldığını hissetti. Peki nereye gitmeliydi?

30 Aralık'taki On Üçüncü Şabat Sununuz, Gine'yi de içeren Batı-Orta Afrika Bölümünde müjdenin yayılmasına yardım edecek. Cömert bir sunu planladığımız için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Joseph'in hikayesi devam edecek.

Ester ve Mordekay

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Dan. 1:1-12; Dan. 6:1-9; Ester 2:1-10, 20; Ester 3:1-15; Ester 4:1-14; Ester 9:1-12.

HATIRLAMA METNİ: “Seni uluslara ışık yapacağım. Öyle ki, kurtarışım veryüzünün dört bucağına ulaşsın” (Yeşaya 49:6).

Kutsal Kitap’taki en ilham verici öykülerden biri, bir “kültürler arası hizmet” öyküsüdür ve Ester kitabında bulunmaktadır. Bu kitap hakkında çok fazla şey yazılmıştır ve pek çok Yahudi Ester 9:26-31 ayetine dayanan Purim bayramını günümüze kadar kutlamayı sürdürmektedir.

Ester ve kuzeni Mordekay, Pers İmparatorluğunun başkenti Sus’ta yaşayan Yahudilerdi. Yahudiye’ye dönen diğer Yahudilerin aksine, onlar ve bir grup Yahudi bir sebeple tutsak edildikleri ülkede kalmışlardı.

Daha sonra, Tanrı’nın takdirleriyle Ester kraliçe oldu. “Kral Ester’i öbür kızlardan daha çok sevdi, en çok ondan hoşlandı, en çok ona ayrıcalık tanıdı. Kraliçelik tacını ona giydirip Vaştı’nın yerine kraliçe yaptı” (Ester 2:17).

Ester kısmen istemeden de olsa, bu mevkisi sayesinde Kutsal Kitap tarihinde önemli bir rol oynadı. Bu öykü, kendi benzersiz tarzıyla Tanrı’nın halkının yabancı bir çevrede olsalar dahi gerçeğe nasıl tanıklık edebileceğini göstermektedir.

Zamanınız elverdikçe bu haftanın dersi için Ester kitabını okuyun (ya da gözden geçirin).

**23 Aralık Sebte Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yabancı Bir Toplumda Tutsak

Yabancı bir topluma göç etmek asla kolay değildir. Yahudilerin önce Babililer sonra da Perslerin egemenliği altında neler yaşadığını kavramak bugün bizim için kolay olmayabilir.

Örneğin hiçbirimizin inancımızın ilkelerinin bir dereceye kadar yasa kabul edildiği Adventist bir ülkede yaşamıyoruz. Fakat sürgün edilmeden önce, Yahudi halkı inançlarının ilkelerinin ülkenin yasalarınca kutsal olarak kabul edildiği kendi topraklarında yaşıyorlardı.

Bir seviyede, bunun Tanrı'ya sadık kalmayı ne kadar kolaylaştırdığını hayal edin. Sonuçta, Yedinci gün Sebt'i'ni tutmak, ulusun yasa hükümlerinde kutsal kabul ediliyor olsa, Sebt gününü tutmak çok daha kolay olmaz mıydı?

Öte yandan, kutsal tarih bize göstermektedir ki, ülkenin kanunları nasıl olursa olsun, imana elverişli olsa bile, imana bağlılık kalpten, içeriden kaynaklanmalıdır yoksa ardından mutlaka günah, sapkınlık ve yıkım gelecektir.

“Rab diyor ki, ‘Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur’” (Yşa. 29:13).

Tersine, imanlı olmak konusunda kararlı olanlar, en elverişsiz ortamlarda bile itaatten vazgeçmezler.

Daniel 1:1-12, Daniel 3:1-12 ve Daniel 6:1-9 ayetlerini okuyun. Her durum benzersiz olsa da, bu öyküler yabancı bir toplumda yaşayan Tanrı'nın halkının karşılaşılabileceği zorluklar hakkında ne anlatıyor?

Kim olduğumuz ya da nerede yaşadığımız fark etmeksizin, imanımız ve tanıklığımız açısından, yasalar ya da kültür yüzünden veya her ikisi yüzünden son derece zorlayıcı şartlara sahip bir çevrenin içine çekilmiş bir şekilde yaşıyoruz. Daniel kitabındaki bu öyküler her zaman “mutlu” sonla bitiyor olsa da, zorlayıcı şartlar altında bile insanların Tanrı'ya sadık kalabileceğini göstermektedir. Bu öykülerin hiçbiri iyi sonuçlanmamış olsaydı da, bu adamların yine de doğru şeyi yapmış olduklarına şüphe yoktur.

Kendi toplumunuzda imanınız açısından karşılaştığınız zorluklar nelerdir? Bu zorluklarla nasıl baş ediyorsunuz?

Yabancı Bir Sarayda

Sonunda, Babil'in düşmesiyle ve Med-Pers imparatorluğunun yükselişiyle, Yahudilerin pek çoğu atalarının ülkesine geri dönmüştü. Fakat hepsi dönmedi. Bazıları bir ya da daha fazla nesildir yaşamakta oldukları yerde kaldılar.

Bu arka planı aklımızda tutarsak, Ester'in öyküsünün bağlamını kısmen biliyor oluruz. "Ahaşveroş Hoddu'dan Kûş'a uzanan bölgedeki yüz yirmi yedi ilin kralıydı. O sırada ülkeyi Sus Kalesi'ndeki tahtından yönetiyordu" (*Ester 1:2*). Kutsal Kitap anlatısı burada, bu kral yönetimindeki Pers imparatorluğunda ortaya çıkmaya başlıyor.

1. bölümde kraliçe Vaştı kralın gözünden düşer ve bu durum kralı, artık hoşlanmadığı Vaştı'nin yerini alacak yeni bir kraliçe arayışına iter. Ester ve kuzeni Mordekay karşımıza ilk olarak bu şartlar altında çıkmaktadır.

Ester 2:1-9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Mordekay ve Ester'in durumu hakkında bize ne öğretiyor?

Anlaşıyor ki, bir kraliyet memuru olan Mordekay sarayın kapısında oturuyordu ve evlat edindiği kızı ya da kuzeni Ester ile birlikte Sus kentinde yaşıyordu. Mevkileri ve yaşadıkları yer yüzünden Pers kültürü içine çekilmiş durumdaydılar. Ester'in Krala sunulmak için seçilmesine sebep olan şeylerden biri de bu olmalı: "Çok sayıda genç kız Sus Kalesi'ne getirilip harem sorumlusu Hegay'a teslim edildi. Saraya getirilen kızlar arasında Ester de vardı" (*Ester 2:8*).

Ester 2:10, 20 ayetlerini okuyun. Burada ne oluyordu ve Mordekay neden ona böyle bir buyruk vermişti?

Metin tam olarak neden olduğunu açıklamasa da, tahmin etmek zor değil. Göreceğimiz üzere, onlara düşmanca davranma olasılığı olan yabancı bir toplumda ve dinde, aileleri ve halkları konusunda sessiz kalarak bilgelik göstermişlerdi.

İnancınız konusunda açık olmamanın tedbirlik olacağı durumlar aklınıza geliyor mu? Yoksa bunu asla yapmamalı mıyız? Yapmamahysak neden yapmamalıyız?

Mordekay'ın Sadık Tanığı

Yabancı bir ülkede yaşıyor oldukları için, Mordekay ve Ester, Tanrı'ya bağlı kalacaklar ise er ya da geç sorunlarla karşılaşacaklardı. Bu tam olarak Mordekay'ın başına geldi.

Ester 3:1-15 ayetlerini okuyun. Burada ne oluyor ve neden?

Ester 3. bölümden öğreniyoruz ki, Kral Serhas (Ahaşveroş), Haman'ı onurlandırdı ve onu yetkilerle dolu yüksek bir mevkiye yerleştirdi. Herkese Haman'ın önünde eğilip yere kapanması söylendi. Fakat Kutsal Kitap şöyle yazıyor: “Ama Mordekay ne eğildi, ne de yere kapandı” (*Ester 3:2*). Kutsal Kitap Mordekay'ın bu adamın önünde niye eğilmediğine dair bir sebep belirtmiyor. Fakat biz neden olduğunu biliyoruz. O imanlı bir Yahudi'ydi. Mordekay, Agak'ın soyundan gelen ve Amalekli olan birine biat etmek istemiyordu çünkü onlar Çıkış zamanından beri Yahudi halkının düşmanlarıydı (*Çık. 25:19*). İmanlı bir Yahudi bir Amaleklinin önünde nasıl eğilebilirdi? Ya da bu durumda, Rab dışında birine nasıl ibadet ederdi?

“Kralın kapı görevlileri Mordekay'a, ‘Kralın buyruğuna neden karşı geliyorsunuz?’ diye sordular” (*Ester 3:3*). Ne cevap verdiğini ayrıntılı olarak bilmesek de, bir sonraki ayet şöyle diyor, “Mordekay onlara kendisinin Yahudi olduğunu söylemişti” (*Ester 3:4*). Elbette bu cevapla Mordekay, yeri ve göğü yaratan Tanrı'ya ibadet eden biri olarak, günahlı herhangi bir insana tapınmayacağını açıklama fırsatına sahip olmuştu. Şüphe yok ki Mordekay bir dereceye kadar imanı hakkında tanıklık edebilmişti. Mordekay imanına o kadar sıkı sıkıya bağlıydı ki bu durum hem kendisini hem de maalesef başkalarını tehlikeye atmıştı.

“Daniel ve arkadaşlarından ve ayrıca Mordekay'dan, Babil'in kraliyet saraylarının ahlaki karanlığı içinde görkemli bir ışık parlıyordu.”—Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 13 Mayıs 1854.

Haman Yahudileri öldürmek istediğinde, onları şu sözlerle tanımlamıştı: “Krallığın bütün illerinde, öbür halkların arasına dağılmış, onlardan ayrı yaşayan bir halk var. Yasaları bütün öbür halklarınkinden farklı; kendileri de kralın yasalarına uymazlar” (*Ester 3:8*). Yasaları farklı olan ve kralın yasalarına itaat etmeyen bir halk mı? Zulmetmek için kusursuz bir tarif.

Bugün bile hangi durumlarda Mordekay gibi sınanabiliriz? Nasıl karşılık vermeliyiz?

Böylesi Bir Zamanda

Ester 4:1-14 ayetlerini okuyun. Neden böyle bir durumda Ester'in Yahudi kimliğini açıklamasının uygun olduğu düşünüldü?

Mordekay yardım istemek için Ester'le iletişime geçtiğinde, Ester Ahaşveroş'la uzun yıllardır evliydi fakat Pers ülkesindeki bir yasaya göre, kral çağırmadığı sürece hiç kimse onun tahtına yaklaşamazdı. Bu kurala saygı göstermeyen herkes hayatını tehlikeye atıyordu. Ester riski bilmesine rağmen yine de çağırılmadan taht odasına girdi.

Mordekay'ın imanı Ester'in imanını uyandırmaya çalışıyordu. Ester kitabının kalbi, Mordekay'ın Ester'e söylediği şu sözlerde bulunmaktadır: "Mordekay ona şu yanıt götürmelerini istedi: 'Sarayda yaşadığın için bütün Yahudiler içinde kurtulacak tek kişinin sen olacağını sanma. Şu anda susarsan, Yahudiler'e yardım ve kurtuluş başka yerden gelecektir; ama sen ve babanın ev halkı yok olacaksınız. Kim bilir, belki de böyle bir gün için kraliçe oldun'" (Ester 4:13, 14).

Mordekay Ester'in kendi halkına olan sevgisine başvurduğunda, Ester'in imanı sınanmış oldu. Mordekay dışında onun Yahudi olduğunu kimse bilmiyordu ve olaya dahil olma kararını verdiğiğinde kendi hayatını ortaya koymaktan çekinmedi.

Tanrı'ya olan imanı güçlüydü ve Tanrı'nın yardımı olmadan başarılı olamayacağını biliyordu. Mordekay'a verdiği yanıt imanını gösteriyordu: "Git, Sus'taki bütün Yahudiler'i topla; benim için oruç tutun; üç gün, üç gece hiçbir şey yemeyin, içmeyin. Hizmetçilerimle ben de sizin gibi oruç tutacağız. Ardından, kurala aykırı olduğu halde kralın huzuruna çıkacağım; ölürsem ölüyorum" (Ester 4:16). Mordekay bunu Şuşan (Sus) kentindeki tüm Yahudi topluluğuna duyurdu. Onlar oruç tutup dua ederken, Ester kendisini o tehlikeli ana hazırlıyordu. "Üçüncü gün Ester kraliçe giysilerini kuşanıp sarayın iç avlusunda, taht odasının önünde durdu. Kral bu odanın giriş kapısının karşısındaki tahtında oturuyordu. Avluda bekleyen Kraliçe Ester'i görünce onu hoşgörüyü karşılayıp elindeki altın asayı ona doğru uzattı. Ester yaklaşıp asanın ucuna dokundu" (Ester 5:1, 2).

Yukarıda anlatılan gibi bir durum içinde kalan Yahudiler, oruç tutmanın yanında mutlaka dua da ediyorlardı. Yani, kendi iyilikleri için bir şey yapıyor olsalar da, verdikleri tepkinin merkezinde dua etmek vardı. Bundan hangi bariz dersi çıkarabiliriz?

Purim Mucizesi

Yorumcular binlerce yıldır Ester kitabında Tanrı'nın adının geçmediğinin farkındalar. Böyle bir durumla karşılaştığımız tek Kutsal Kitap Ester kitabıdır. Bununla birlikte, Yahudiler, onlar için gerçekleştirilen büyük kurtarıшта Tanrı'nın işlerinin farkındaydılar ve bu kitap da Tanrı'nın halkı tarafından Kutsal Kitap külliyatına dahil edilmesi için seçilmişti.

Biz günlük yaşamımızda yüzeyin altında Tanrı'nın varlığının farkında oluyor muyuz? Tanrı'nın işleri normal, doğal olaylar biçiminde olabilir. Onlara yeterince dikkat göstermezsek, O'nun varlığının farkına varamayız.

Ester 9:1-12 ayetlerini okuyun. Ester'in çabası ne sonuç verdi?

Purim mucizesi çok alışılmadık bir biçim aldı. Mucize açık bir şekilde doğal olayların arkasına gizlenmişti, saklıydı. Yahudileri yok etme yasası tersine çevrilmedi fakat Yahudilerin kendilerini korumalarına izin veren yeni bir yasa yazıldı.

Ayrıca, başka neler olduğuna ve Tanrı'nın bu olaylar aracılığıyla nasıl iş gördüğüne de dikkat edin. Persliler Tanrı'nın Yahudilerin tarafında işler yaptığını anladılar.

Peki sonuç ne oldu?

“Ülkedeki halklardan çok sayıda kişi Yahudi oldu” (*Ester 8:17*). Bu, Rab'bin kayıp canların Kendisini tanınmasını sağlamak için nasıl çalıştığını gösteren muazzam bir örnektir.

Yahudi halkının önderleri Tanrı'nın iş başında olduğunu fark etmişti. Yahudiler kendilerini savunurken zafer kazandığında, yılın belirli bir döneminde bu zaferlerini anmak için (Purim adını verdikleri bir) kutlama yapacaklarını açıkladılar. Bu günler hâlâ Tanrı'ya şükranlarını sunarak ve O'nun kurtarışını hatırlayıp anarak geleneksel olarak kutlanmaktadır.

Görev: Tanrı'nın sizin için yaptığı bir şeyi bu hafta dua listenizdeki insanlardan biriyle paylaşmanız için size cesaret versin diye O'na dua edin.

Ödev: Bir defter ya da günlük edinin ve Tanrı'nın sizin için yaptığı özel küçük şeyleri (ya da büyük şeyleri) yazmaya başlayın. Yazdıklarımızı gözden geçirin ve bu şeyleri doğru zamanda biriyle paylaşabilmeniz için aklınıza getirsın diye Tanrı'ya dua edin.

EK ÇALIŞMA: “Müjdenin ışığının üzerine parladığı her ev ve her okul, her anne baba, her öğretmen ve her çocuk bu krizde, İsrail tarihinin o çok mühim bunalım döneminde kraliçe Ester’e sorulan soruyla karşı karşıya kalır, ‘Kim bilir, belki de böyle bir gün için kraliçe oldun’ Ester 4:14.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 263.

“Ester çok güzel bir Yahudi kızıydı. Anne babası öldükten sonra onu kendi evine götüren ve kendi kızı gibi seven Mordekay’ın kuzeniydi. Tanrı Pers ülkesindeki Yahudi halkını kurtarmak için onu kullanmıştı.” (Not: yukarıdaki bu ikinci paragraf, *Daughters of God [Tanrı’nın Kızları]* kitabında 45. sayfada bulunan bir giriş yazısıdır ve Ellen White tarafından yazılmamıştır. Fakat aşağıdaki iki alıntı onun tarafından yazılmıştır.)

“Eski zamanlarda Tanrı kutsanmış kadınlarla harika işler gerçekleştirmiştir. O kadınlar ki O’nun işinde, O’nun temsilcileri olmaları için seçtiği adamlarla işbirliği yapıyorlardı. O, büyük ve kati zaferler kazanmak için kadınlardan faydalanmıştı. Birden çok defa, acil durumlarda, onları ön saflara çekmiş ve pek çok yaşamın kurtarılması için onların aracılığıyla iş görmüştü. Kraliçe Ester vasıtasıyla, Rab halkı için kudretli bir kurtarış gerçekleştirmişti. Onları kurtaracak hiçbir güç yokmuş gibi görünen bir durumda, Ester ve onunla birlik olan kadınlar oruç tutarak, dua ederek ve hızlı hareket ederek gerekeni yaptılar ve pek çok kişinin kurtulmasını sağladılar . . .

“Eski Ahit zamanlarında kadınların Tanrı’nın gayesi için yaptıkları işleri çalışmak, bize bugün çalışmalarımızda karşımıza çıkan tehlikeleri göğüslememizi sağlayacak dersler öğretecektir. Biz Ester zamanında Tanrı’nın halkının tecrübesinde olduğu gibi kritik ve öne çıkan bir işleve sahip olmayabiliriz fakat ihtida etmiş kadınlar sıklıkla daha alçakgönüllü görevlerde önemli pay sahibi olabilirler. Pek çoklarını bunu yapmakta ve hala da yapmaya hazırdır.”—Ellen G. White, *Daughters of God [Tanrı’nın Kızları]*, s. 45, 46.

Tartışma Soruları:

1. Ester kitabı bize, özellikle de Ester’in kraliçe mevkisine yükseltilmiş olmasına rağmen, kralın sarayında nasıl bir işleve sahip olduğu konusunda bazı cevaplanmamış sorular bırakıyor. Bu şeyleri onun inancıyla nasıl uzlaştırabiliriz ya da uzlaştırabilir miyiz?
2. Ester’in meşhur sözleri, “ölürsem ölürüm” (*Ester 4:16*) binyıllardır, ölüm karşısında bile imana sahip çıkmanın bir örneği olarak yankılanmaktadır. Onun sözleri, Tanrı’nın halkının son günlerde, Vahiy 13. bölümdeki konular gerçek olduğunda karşılaşacaklarını nasıl yansıtıyor?
3. Pazartesi gününün dersinin sonundaki, zaman zaman imanımızı açığıkalamamak konusundaki soruyu sınıfta tartışın. Bizim için böyle bir durum olabilir mi?

Hayalleri Görmek, Bölüm 2

Andrew McChesney Tarafından

Joseph Delamou, çocukluğundan beri her gün kiliseye giderdi ve babasının örneğini izleyerek resimlerin önünde diz çökerdi. Ancak Tanrı'ya, doğru kiliseye gidip gitmediğini sorduğunda bir rüya gördü. Tanrı'nın onu, babasının kilisesini terk etmeye çağırdığını hissetti.

Böylece, 16 yaşındaki Joseph, Batı Afrika'daki Fransızca konuşulan Gine ülkesinin başkenti Conakry'deki başka bir kiliseye katıldı. Kısa sürede gençlik lideri oldu ve çok sayıda sosyal yardım programı düzenledi.

Birkaç yıl geçti ve Joseph'in babası, oğlunun başka bir kiliseye gitmesinden giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başladı. "İngilizce öğrenmeni istiyorum," dedi. "Kilise faaliyetlerinden vazgeçip İngilizce'ye odaklanmalısın."

Joseph kiliseye gitmeyi bırakmak konusunda isteksizdi. Ama babasını mutlu etmek için sosyal yardım programlarını bıraktı ve 23 yaşında İngilizce derslerine kaydoldu.

İngilizce öğretmeni Fortunate Kaloubiori, ilk dersi "Dua edelim" sözleriyle açtı. Joseph şaşırmişti. İngilizce öğrenmek için Tanrı'dan vazgeçtiğini düşünmüştü. Ancak öğretmen, her derste dua etti.

Derslere üç hafta kala, öğretmen Joseph'ten yardım istedi. Fortunate, "Değerlendirecek çok ödevim var," dedi. "Lütfen, kalıp yardım eder misin?"

Kâğıtları değerlendirdikten sonra Fortunate, Joseph'i Kutsal Kitap'ı kendisiyle birlikte incelemeye davet etti. Joseph memnundu. "Tanrı beni her yerde izliyor!" diye düşündü.

Ancak Kutsal Kitap eğitimi kafasını karıştırdı. Başka bir kiliseye katılmak için babasının kilisesinden ayrılmıştı. Ama şimdi, Fortunate'in kilisesi olan Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ne götüren yeni Kutsal Kitap öğretilerini işitiyordu.

"Bunun nedeni babam," dedi Joseph kendi kendine acı acı. "Beni bu derslere göndermeseydi bu sorunları yaşamazdım."

İki ay boyunca Kutsal Kitap eğitimlerine devam etti ve ardından öğüt almak için kendi kilisesinin pastörüne gitti. Hangi kilisenin doğru olduğunu öğrenmek istedi. Pastör, Adventistleri hatalı bularak reddetti. "Onları dinleme" dedi.

Joseph, Kutsal Kitap'ı tartışmak için kendi pastörü ve Fortunate ile bir toplantı istedi. Pastörü gelmeyi reddetti ve yerine temsilciler gönderdi. Temsilciler görüşlerini Kutsal Kitap'tan destekleyemeyince, pastör ikinci bir toplantı talep etti. Ancak yine cevapları Joseph'i tatmin etmeyen temsilciler gönderdi.

Joseph ne yapacağı konusunda üç gün boyunca dua etmeye ve oruç tutmaya karar verdi. Sonra başka bir rüya gördü.

30 Aralık'taki On Üçüncü Şabat Sununuz, Gine'yi de içeren Batı-Orta Afrika Bölümünde müjdenin yayılmasına yardım edecek. Cömert bir sunu planladığımız için teşekkür ederiz. Joseph ve Fortunate'in (resimde) hikayesi gelecek hafta devam edecek.

Tanrı'nın Görevinin Sonu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 1:1-7; 1Pe. 2:9; Va. 14:6-12; Luk. 11:23; 1Tİ. 2:4; Va. 21:1-4.

HATIRLAMA METNİ: “Her şey böylece yok olacağına göre, sizin nasıl kişiler olmanız gerekir? Tanrı'nın gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde yaşamalı, Tanrı yolunu izlemelisiniz” (2. Petrus 3:11, 12).

Vahiy kitabı zihinleri son zamana dair sahnelerle dolduruyor. Kitabın can alıcı noktası ise Mesih ve Şeytan arasındaki evrensel mücadeleyle ilgili. Şeytan yeryüzü üzerindeki yetkisini kaybetmiştir ve şimdi de Tanrı'ya sadık kalanların peşinde koşmaktadır. Kitap İsa'nın çocuklarını, hem hayattaki doğru kişileri hem de Adem ile Havva'nın düşüşünden beri ölmüş olan sadık kişileri kurtarmak için dönmesiyle doruğa ulaşır. Kitap ayrıca bize Şeytan'ın ve kötülerin ateşle yok edilmesini ve İsa'nın yeni yeryüzünde sonsuz krallığını kurmasını göstermektedir.

Vahiy kitabını çalışanlar coşkuyla, M.S. birinci yüzyıldan zamanın sonundaki günümüze kadar kilise tarihine damga vuran işaretleri ve olayları belirlemek için araştırmalarını sürdürmektedirler. Bunu yapmakta da haklılar.

Fakat bu çeyrekliğin son dersinde biz, Vahiy'in bizi müjdeci bir kilise olmaya çağıran müjdeci bir Tanrı'ya odaklanan bir müjdecilik kitabı olduğunu öğreneceğiz. “Mevcut gerçeği” dünyaya duyurma çağrımız, her kişi Tanrı'nın tarafında ya da karşısında olma seçimini yapana kadar varlığını sürdürecektir.

**30 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Vahiy: Tanrı'nın Son Gün Görevi

Vahiy'in ilk satırları okuyucuya bu kitabın Tanrı'nın görevine odaklandığını belirtiyor.

Vahiy 1:1-7 ayetlerini okuyun. Vahiy kitabının Tanrı'nın son günlerdeki görevine odaklandığına dair hangi kanıtları görüyorsunuz?

İlk ayetlerde Vahiy'in kaynağının ve odağının İsa olduğunu açıkladıktan sonra, Vahiy 1:4, 5 ayetleri birlikte insanları kurtarmak için çalışmakta olan Tanrılık'ın her üç üyesini de zikrediyor. Baba ölümsüz olandır. O var olandır, var olmuştur ve gelecek olandır. Birinci yüzyıl kiliseleri içinde güçlü bir şekilde çalışmakta olan Kutsal Ruh'tan da bahsediliyor. Yuhanna daha sonra İsa Mesih'in mevkisini hatırlatıyor– bu gezegenin yasal olarak sahibi olan “güvenilir tanık,” “ölüler arasından ilk doğan” (Va. 1:5). Şeytan'ın krallığını kurmak için bu yeryüzünü kullanma girişimi bertaraf edilmiştir. Tanrı'nın Şeytan karşısındaki zafetine ilaveten, Yaraticımız'ın akan kanı bizim suçlarımızı ve utançlarımızı yıkayıp temizlemektedir.

Vahiy 1:6 ve 1. Petrus 2:9 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde kurtarılanları tanımlamak için kullanılan ifadeler neyi işaret ediyor?

Tanrı'nın görevinin odağı basitçe mahvolmakta olan insanları güvenliğe sürüklemek değildir. Tanrı'nın kurtuluşu yeni ve onurlu bir mevki sunuyor çünkü bizde Tanrı'nın sureti yenileniyor. Kurtarılanlar kraliyet ailesinden oluyorlar çünkü biz İsa'nın akan kanı aracılığıyla evrenin Kralı ile kan bağına sahibiz. Şimdiyse kraliyet ailesinin fertleri olarak, diğer insanların kurtarılması işinde kraliyet ailesinin görevine iştirak ediyoruz. Bu durum bizi kâhin yapıyor! Bu durum bizi kâhin yapıyor! Mesih kilisesini bir “krallık” ve kilise üyelerini de “kâhinler” olarak tesis etmişti. Krallığın bir üyesi olmak, kâhin olmak anlamına gelir.

Vahiy 1:7 ayetinde görevin aciliyetini görüyoruz: İsa geliyor ve uluslar kederlenecek çünkü kaybolmuşlar. Tanrı, O'na yabancılaşmış olanlara özlem duyuyor.

O halde, Vahiy kitabı Tanrı'nın insanlar için olan göreviyle açılmaktadır.

Biz sadece Tanrı tarafından yaratılmadık, aynı zamanda O'nun tarafından kurtarıldık ve bunun için muazzam bir bedel ödendi. Mevcut durumumuz ne olursa olsun, bu gerçek neden bize bolca umut vermelidir?

Üç Meleğin Mesajı ve Müjdecilik

Vahiy kitabı bize büyük mücadele konusunun güçlü ve canlı bir sunumunu yapıyor. Bu belki de en çarpıcı biçimde Vahiy 12:12 ayetinde betimlenmektedir: “Bunun için, ey gökler ve orada yaşayanlar, sevinin! Vay halinize, yer ve deniz! Çünkü İblis zamanının az olduğunu bilerek büyük bir öfkeyle üzerinize indi.” Herhangi bir kişinin son günlerde doruğa ulaşacak olan büyük mücadele temasını bir kenara bırakarak Kutsal Yazı’dan herhangi bir şey anlayabileceğini hayal etmek kolay değil.

Vahiy 14:6-12 ayetlerini okuyun. Burada ne tarif ediliyor ve bu ayetlerin bizim görevimiz ve mesajımızla ne ilgisi var?

Görevin, Tanrı’nın görevinin merkezinde mesaj, Tanrı’nın mesajı yani müjde bulunmaktadır. Mesaj gerçek anlamda görevin kendisidir. Dünya, üzerine neyin gelmekte olduğu konusunda uyarılmalıdır. Her kişi bir seçim, bir tarafında yaşam, öbür tarafında ölüm olan bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

“Benden yana olmayan bana karşıdır, benimle birlikte toplamayan dağıtıyor demektir” (Luka 11:23). İsa burada bizim görevimizle doğrudan ilgili olan ne söylüyor?

Biz, Yedinci Gün Adventistlerinin dünyaya duyurmaya çağrıldığımız mesajın merkezini, kalbini Vahiy 14. bölümdeki üç meleğin mesajı oluşturmaktadır. Bu mesajın merkezinde, temelinde de iki konu bulunmaktadır: “sonsuz dek kalıcı olan Müjde” (Va. 14:6) ve Yaratan’a tapınma. Bu iki konu kutsallar tarif edilirken karşımıza çıkıyor: “Bu da, Tanrı’nın buyruklarını yerine getiren, İsa’ya imanlarımı sürdüren kutsalların sabrını gerektirir.” (Va. 14:12). Başka her ne yaparsak yapalım–insanlara yardım etmek için yaptığımız tüm iyilikler–, özel çağrımızı ve görevimizi asla unutmamalıyız. Çağrımız bu kayıp dünyaya “sonsuz dek kalıcı olan müjdede” bulunan umudu duyurmak ve aynı zamanda dünyayı bir gün başına gelecekler konusunda uyaraktır.

“Benden yana olmayan bana karşıdır” (Luka 11:23). İsa’nın burada bize söylediğini nasıl anlıyorsunuz? Bu sözler neden bizi kalplerimizin gerçekte nerede olduğunu araştırmaya yönlendirmelidir?

Son Kriz

İsa öğrencilerine ve bize şöyle demişti: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla vaf-tiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (*Mat. 28:19, 20*). Büyük Görev budur ve pek çok yönden, “her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” (*Va. 14:6*) çağrıda bulunan üç meleğin mesajı, basitçe Büyük Görev’in “sahip olduğumuz gerçek” (*2Pe. 1:12*) ifadesidir.

1. Yuhanna 4:8, 2. Petrus 3:9, 1. Timoteos 2:4 ve Yaratılış 12:3 ayetlerini okuyun. Neden her insan topluluğu Tanrı için değerlidir?

Mesih’in sevgisi, hiçbir insan topluluğu dışarıda bırakılmadan tüm insanlık içindir. Mesih’in sadece önceden belirlenmiş bir seçkinler topluluğu için öldüğünü öğreten dini doktrinin tersine, Kutsal Kitap Mesih’in ölümünün ırk, etnik köken ya da herhangi başka etmen fark etmeksizin tüm insanlar için olduğu konusunda çok açıktır. Eğer insansanız, Mesih sizin için öldü. Nokta. Her kişi için kalan tek soru şudur: Siz O’nun ölümüne nasıl karşılık veriyorsunuz?

İsa döndüğünde sadece iki aleni taraf olacak: Vahiy 13. ve 17. bölümlerde açıklanan dini ve siyasi kurumlar aracılığıyla Şeytan’ın otoritesine boyun eğmiş olanlar ve “Tanrı’nın buyruklarını yerine” (*Va. 14:12*) getirerek imanlarını gösteren, bütünüyle İsa Mesih’e boyun eğmiş olanlar.

Başından beri insanlar Tanrı’nın kim olduğuna, O’nun doğruluk ve sevgi yoluna dair kanıtlara sahipti (*Rom. 1:18-21*). Bu sebeple, her çağdan her insan, ne kadar anladığından ya da anlamadığından bağımsız olarak, Tanrı ile nasıl işbirliği yaptığına ve hayatını nasıl yaşadığına bakılarak yargılanacaktır (*Rom. 2:11-16*).

Fakat zamanın sonunda gittikçe artmakta olan bir kutuplaşma var ve vicdan hürriyetine artık saygı gösterilmeyecek. İnsanlar Şeytan’ın tarafında sıralanmaları için baskı görecekler. Müjdenin duyurulması ve Şeytan’ın taktikleri hakkındaki ciddi haberlerin açığa vurulması son derece acil bir iştir. İşte üç meleğin mesajı ve bizim görevimiz de tam olarak bununla ilgilidir.

Mesih’in kişisel olarak sizin için öldüğü gerçeği üzerinde düşünün.

Ne kadar kötü olursa olsun, yaptığımız herhangi şeyin bedelinin Mesih’in çarmıhtaki ölümüyle yeterince ödenmediğini düşünmenize sebep olan şey ne olabilir?

Görevde Başarı

Görevde başarı nedir? Bunun çok sayıda vaftiz, büyük kiliseler ve hızlı büyüme oranları olduğunu düşünme ayartısına kapılabiliriz. Başarının yeryüzündeki her oymağa, her insan topluluğuna gerçeğin bilgisiyle girmekten ibaret olduğunu ve radyoyu, interneti, televizyonu kullanarak bunu hızlandırabileceğimizi düşünebiliriz. Bunların hepsi iyi olabilir fakat Pavlus'un Korint'teki iman topluluğuna ne söylediğini unutmamalıyız: "Tohumu ben ektim, Apollos suladı. Ama Tanrı büyüttü" (1Ko. 3:6). Diğer bir deyişle, bizim odağımız süreçte olmalıdır; Tanrı'nın odağı büyümede olacaktır.

Tanrı'nın görevinin amacının, yeryüzündeki her insan topluluğunu, onları İsa'nın görevine dahil olan O'nun sadık öğrencileri yaparak kurtarmak olduğunu daha önce görmüştük.

Aşağıdaki ayetleri okuyun. Bu ayetler İsa'nın takipçileri olan kişilerin karakteri hakkında bize ne anlatıyor?

2Ko. 11:2 _____

Yşa. 30:21; Yü. 10:27; Yü. 16:12, 13 _____

2Se. 2:9-11; İbr. 3:12, 13; 1Yü. 1:8 _____

1Yü. 1:9, Va. 7:14, Va. 19:8 _____

İsa'nın öğrencileri saftır. Saf bir gelin nişanlısına sadık olduğu kadar İsa'ya sadıktır. İsa onları Kutsal Ruh'un ince yumuşak sesiyle yönlendirirken, O'nu takip ederler. Bizi başkaları için müjdecilik işine yönlendirmek de buna dahildir. Bu öğrencilerde aldatma yoktur. Onlar zayıflatan şüphe, sahte öğretiler ya da ahlaksızlık yüzünden yoldan sapmış değildirlir. Fakat kendilerini ahlaken başkalarından daha üstün görmezler. Kusurlu olduklarının, Tanrı'nın lütfuna ve merhametine muhtaç olduklarının farkındadırlar. Bunu anladıkları için başka imanlıların onları düzeltmesine ve onlardan öğrenmeye açıktırlar. Görevde başarının sonucu böyle öğrenciler yapmaktır.

"El değmemiş kız gibi" olmak ne anlama geliyor (2Ko. 11:2)? Biz günahkarlar olarak Tanrı'nın huzurunda nasıl böyle olabiliriz ve aynı zamanda başkalarını da Mesih'in karşısında el değmemiş kız gibi olmaya yönlendirebiliriz?

Görev Tamam

Vahiy 21:1-4 ve Vahiy 21:22-22:5 ayetlerini okuyun. Burada nasıl bir sahne tarif ediliyor?

Yeni yeryüzü ne muhteşem bir cennet olacak! Ölümler ve günah gitmiş Şeytan ve kötülükler yok edilmiş olacak. Sevgili Kurtarıcımızla tanışacağız ve sevdiğimizle tekrar bir araya geleceğiz. Yeni yeryüzü her ırktan ve dilden temsilcilerle doldurulmuş olacak.

Genel Konferans Müjdecilik Kurulu, bir insan topluluğuna ulaşıp ulaşılmadığını belirlemek için kullanabileceğiniz bir Küresel Müjdeleme ölçütüne onay verdi. "Ulaşılan insan topluluğu," dışarıdan yardım almadan kendi içinde topluluğun kalanına etkin bir şekilde tanıklık edebilecek sayıda imanlı kişiye ve kaynağa sahip olan topluluktur; kendi dillerinde ibadet hizmetlerine, Kutsal Kitaplara ve diğer yazılı kaynaklara sahiptir ayrıca bir çevirmen kullanmadan insan topluluğuna tanıklık edebilecek yerli halktan kilise önderleri bulunmaktadır.

"Ulaşılmayan insan topluluğu" ise, dışarıdan yardım almadan kendi toplumuna etkin bir şekilde tanıklık edecek yeterli sayıda yerli halktan imanlı Adventistler veya kaynağa sahip olmayan insan topluluğudur.

Her yerel kilise ve konferans kendi toplumlarında ulaşmaya muhtaç insan topluluklarını belirlemelidir. Şimdi, Tanrı'nın her insan topluluğundan öğrenciler yapma görevine yatırım yapma, Kurtarıcımızın dönüşünü hızlandırma ve sonunda bize burada vaat edilen yeni gök ve yeni yeryüzünde onlarla birlikte yaşama zamanıdır.

Görev: Siz Mesih'in dönüşünü nasıl hızlandırıyorsunuz? İyi haberi duymaya muhtaç kişilerin kalplerine umut tohumları ekiyor musunuz? Yeni imanlıların, Mesih'e bağlı bir boyun eğişle bir hayat yaşamının ne anlama geldiğini öğrenmelerine yardım ederek, onları "suluyor musunuz"? Yenilenen yeryüzü vaadini günlük dua listenizdeki kişilere anlatmak için karşınıza fırsatlar çıksın diye dua edin.

Ödev: "Öğrencilerinizden" bazıları Mesih'i kabul etmeye hazır olabilir. Bir kiliseye ya da bir imanlılar topluluğuna katılmak da buna dahildir. Kendinizi onun yerine koyun ve kendi kilisenize ilk defa katıldığımızı hayal edin. "Öğrenciniz" nasıl bir tecrübe yaşayacak? Kiliseniz yeni kişileri karşılamaya ve onlara öğretmeye ne kadar hazır? Peki siz hali hazırda var olan kilisenizi büyütmeyle kalmayıp, yeni bir imanlılar topluluğu başlatmaya açık mısınız? Zayıf alanları belirlemek için bir strateji oluşturun. Düşüncelerinizi yerel kilise yönetiminizle paylaşın ve daha odaklanmış bir şekilde öğrenci yapan bir kilise olmanız için hayata geçireceğiniz planda onlarla birlikte çalışın.

EK ÇALIŞMA: “Büyük kurtuluş planı, dünyanın Allah’ın lütfuna tümüyle geri getirilmesiyle sonuçlanır. Günah yüzünden kaybedilen her şey tekrar bulunur. Sadece insanoğlu değil, dünya da, itaat edenlerin ebedi ikametgâhı olmak üzere, kurtarılır. Şeytan altı bin yıl boyunca dünya üzerindeki egemenliğini sürdürmek için uğraşmıştır. Şimdiyse, Allah’ın dünyayı yaratmasının asıl amacı yerine gelmiştir. ‘Ama Yüceler Yücesi’nin kutsalları krallığı alacak, sonsuza dek ellerinde tutacaklar. Evet, sonsuzlara dek.’ Daniel 7:18.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt, s. 188.

Fakat bu gerçekleşmeden önce, bizim görevimiz Tanrı’nın uyarı mesajıyla dünyaya ulaşma görevinde O’nunla işbirliği yapmaktır. Böylece insanlar kabul edebilir ve Tanrı’nın yeniden yaratım vaadine ortak olabilirler.

“İmanımızın kanıtlarını bilmeyen kişiler için pek çok işçinin çalıştığını görmeyi özlemle bekliyorum. Pek çok kişi üç meleğin mesajını işiterek büyük bir ışığa sahip oldu ve onlar şimdi de bu mesajları dünyanın her yerine duyurmalılar. Kendi üzerime düşeni yapmak ve gerçeğin ışığını başkalarının taşıması için yolu açmak istiyorum. Silahlanmamız için Rab’im bize yardım etsin. İmanlılar, çok ciddi bir iş olan dünyaya son uyarı mesajını iletme işinde birlik olmalıdır.”—Ellen G. White, 390. *Mektup*, 1907 (yayınlanmamış).

Bu çeyreklik boyunca Tanrı’nın görevi konusundaki çeşitli meseleleri ve unsurları çalıştık. Bu hafta da çalışmamızı, Vahiy Kitabında bulunan, Tanrı ile yenilenmiş bir ilişkiye sahip olmanın nasıl görüldüğünü anlamanın anahtarlarını keşfederek tamamladık. Sonunda da yerine getirilen göreve dair bir görüş bulunuyordu—yeryüzünün yeniden yaratılması ve yenilenmesi. Günahın ve acının yok edilmesi sürecinin yeryüzü tarihinin en korkunç günleri olacağı doğru olsa da, Tanrı bizim görüşümüzü bu yıkımın ötesindeki bir zamana yönlendiriyor ve yenilenmiş yeryüzü vaadiyle bizi teselli edip cesaretlendiriyor.

Tartışma Soruları:

1. “Sonsuza dek kalıcı olan müjde” nedir? Neden “sonsuza dek kalıcıdır”? Ve neden öğrettikleri görevimiz için temel olmalıdır?
2. Üç meleğin mesajına neden bu kadar önem veriyoruz? Çok güçlü uyarılarda bulunan bu mesajlar gibi sözde “olumsuz” şeylere değil de, İsa’ya odaklanmamız gerektiğini iddia eden savlara nasıl karşılık verirsiniz?
3. Bu çeyreklik sadece görevin önemini değil, sizin ve kilisenizin gerçekleştirmeye çağrıldığımız göreve nasıl katkıda bulunabileceğinizi daha iyi anlamanıza nasıl yardım etti?

Hayalleri Görmek, Bölüm 3

Andrew McChesney Tarafından

Joseph Delamou Tanrı'ya, O'nun gerçek kilisesini göstermesi için dua etmişti, ancak Batı Afrika'daki Fransızca konuşulan Gine ülkesinin başkenti Conakry'de nerede ibadet edeceğini bilmiyordu. İngilizce öğretmeni Fortunate Kaloubilori adlı Yedinci Gün Adventisti ile Kutsal Kitap çalıştıktan sonra, üç gün oruç tuttu ve iradesini açıklaması için Tanrı'ya yalvardı.

Sonra Joseph, hapishanede, parmaklıklar arkasında olduğu bir rüya gördü. Gardiyan bir akrabasıydı ve Joseph, özgürlüğü için ona yalvardı. Akrabası, "Aynı aileden olmamıza rağmen seni kurtaramam" dedi.

Joseph kaçmaya çalıştı ama yakalanıp akrabası tarafından azarlandı.

Akrabası "Benimle oyun oynama" dedi. "Bunu bir daha dersen, seni asla unutamayacağın bir şekilde cezalandırırım."

Cezayı açıklayan bir ses yükseldi. Ses, "Birisi saman getirip altına koyacak ve ateşe verecek," dedi.

Joseph bu cezanın, İsa'nın gelişinden sonra olacak cehennemi temsil ettiğini anladı. Dua etti, "Diğerlerinden daha iyi değilim. Sadece burada ölmeme izin verme. Ben ölmeden önce Sen'in için bir şey yapmak istiyorum."

Duadan sonra bir şekilde hücreden çıkarılarak üç askerin huzuruna çıkarıldı. Bir asker, "Joseph, özgürlüğün için fidye ödemelisin" dedi.

Joseph, "Beni yalnızca Tanrı kurtardı, sen değil," diye yanıtladı. "İsa özgürlüğümün bedelini çarşıta ödedi. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Asker ısrar etti, "Ödemezsen seni cezaevine geri götürürüz."

Joseph, "Özgürlüğüm senden gelmedi ve beni özgürleştiren Tanrı'ya karşı gelemezsin" dedi. "Hayatım Tanrı'ya bağlıdır ve eğer bana zarar verirsiniz, bana değil, Tanrı'ya zarar vermiş olursunuz."

Askerler ayrıldı ve Joseph arkasını döndü ve Fortunate'i gördü. «Özgürlüğün Tanrı'dandır.» diye güvence verdi Fortunate.

Sonra Joseph uyandı. Saat sabahın 3'üydü ve kan ter içinde kalmıştı. Rüya yaşanmış bir olay gibiydi. Dua etti, "Tanrım, Sana şükürler olsun. Ne zaman yardım istesem, bana cevap veriyorsun. Bana cevap verdiğin için değil, beni sevdiğin için Sana teşekkür ederim."

Joseph bugün 24 yaşında ve imanlı bir Adventist.

"Ben çocukken Tanrı'dan beni doğru yola yönlendirmesini istedim" diyor. "Tanrı, beni Adventist Kilisesi'ne getirerek bu duaya cevap verdi. Tanrı'ya hizmet etmeye hazırım."

30 Aralık'taki On Üçüncü Şabat Sununuz, Gine'yi de içeren Batı-Orta Afrika Bölümünde müjdenin yayılmasına yardım edecek. Cömert bir sunu planladığımız için teşekkür ederiz.